

Giới thiệu Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở

Truyện Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở là một truyện mới gửi đến bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyện là một chuyện tình cảm đầy sức hút, có những thăng trầm, có yêu ghét giận hờn và cả những khúc mắc, yêu như mở cửa sổ, tức là mở tâm lòng, đem lòng hòa nhập với nửa kia, đồng điệu. Truyện làm bạn đọc cảm thấy rung cảm trước tình yêu ngọt ngào này.

Cô làm một công việc không phải ai cũng cho là thú vị: Một dịch giả. Mỗi ngày cô phải làm việc với hai loại bản thảo: Một là bản gốc – một là bản dịch, do chính tay cô thực hiện.

Năm năm trước đây, vào những ngày bé tấc của tuổi trẻ, suốt ngày vui mình trong bóng tối dịch những bộ phim lậu, trong đó phần lớn là phim cấp 3; cô đã gặp được anh trong lần vút bỏ tất cả để tham gia một chuyến leo núi. Họ đã cùng nhau nướng nấu trong một góc nhỏ yên bình giữa thành phố xô bồ. Nhưng rồi, anh biến mất, đột ngột và hoàn toàn... Cô chơi vơi...

Năm năm sau. Số phận một lần nữa cho cô nhìn thấy anh. Nhưng đó có còn là anh của ngày xưa nữa không??? Giống như hai bản song ngữ của một cuốn tiểu thuyết – cô nhận ra, số phận đã định cho cô luôn phải gắn bó với cả hai cuốn sách.

“Chờ đợi một người không phải là điều gì ghê gớm. Nhưng chờ đợi một người mà mình không biết anh ta đi đâu, làm gì, tại sao lại rời xa mình, anh ta có quay lại hay không thì lại là chuyện khác. Đó là một chuyện gần đạt tới mức phi lý. Ấy vậy mà Vân vẫn chờ, ngày qua ngày. Chỉ đơn giản là cô không thể từ bỏ.” Mời bạn theo dõi truyện ngôn tình đặc sắc này.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Cô lại nhìn thấy anh, sau năm năm. Khuôn mặt anh hiện ra ở quầy hàng đối diện cách chỗ cô đứng khoảng cách bằng hai lối đi. Chỉ là một cái ngẩng đầu thoáng qua cho cô nhìn thấy mặt anh. Nhưng đó chắc-chắn-là-Son-của-cô. Cảm giác lúc ấy ngực cô thắt lại, giống như có một tấm lưới dệt mảnh chắc chắn. Mọi tế bào bị dồn nén đến cực điểm, nhưng không thể bùng ra, càng thắt chặt, càng đau đớn. Đột nhiên, tấm lưới ấy biến mất, chỉ trong một giây. Các tế bào vụn vỡ. Anh vừa đi qua tầm mắt của cô, nhanh như một con gió.

Trung tâm thương mại buổi chiều người qua lại đông như mắc cửi. Cô giống hệt một con gà mái hoảng loạn chạy tào tác giữa các quầy hàng. Anh chỉ vừa mới đi ngang qua đây thôi. Lòng cô tràn đầy hy vọng hoang mang. Sau năm năm, kể từ khi anh biến mất – biến mất hoàn toàn không để lại một dấu vết, cô phải gặp được anh. Cô phải gặp!!! Phải gặp... Vân chạy cật lực hơn nữa. Nhưng anh như biến mất giữa biển người. Biến mất một lần nữa. Toàn bộ sức mạnh trong con người cô sụp đổ. Cầu trời, nếu như ông trời có thật, hãy để cô gặp lại anh. Nghĩ lại khoảng thời gian năm năm qua, chưa có đêm nào cô ngủ mà không mơ những giấc mơ có anh. Trong những giấc mơ đó, khuôn mặt của anh, hình dáng của anh khi nào cũng hiện lên rõ ràng, sắc nét. Từ mái tóc cắt mềm mại, đến đôi mày rậm, sống mũi thẳng, cái cằm cương nghị, đến dáng người cao và bờ vai rộng, cô không quên bất cứ một chi tiết nào. Nhất là đôi mắt màu nâu sáng của anh. Đôi mắt hơi dài, đuôi mắt cong lên khiến cho anh có một vẻ kiêu ngạo thu hút.

Khách ra vào trung tâm thương mại vẫn nườm nượp. Họ riu rít vui vẻ. Có người thông dong, có người vội vã. Có người nào như Vân bây giờ không? Cô đang ngồi ở bậc thềm sát ngoài vỉa hè, mắt chăm chăm nhìn từng người khách bước ra. Ánh nắng màu cam nhạt cuối buổi chiều hắt lên người cô, làm nổi bật rục rịch mái tóc dài. Từng sợi tóc lòa xòa trong gió chiều ánh lên màu đồng sáng. Người nghệ sĩ nhiếp ảnh sẽ nhìn thấy ở đây một bức tranh chân dung đẹp. Cô gái nhỏ với chiếc áo len dệt màu gạo, khuôn mặt gầy, đôi mắt chăm chăm nhìn vào khoảng không. Ánh nhìn nửa hy vọng, nửa đau thương, vừa khiên định, lại vừa khắc khoải.

Một người, hai người... Hai mươi người, hai mươi mốt... Năm mươi, năm mươi mốt... Một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai... Vân đếm trong tâm trí. Sau khi chạy ngược chạy xuôi cả năm tầng lầu khu trung tâm thương mại, xối tung mọi góc ngách, rồi lặp lại quy trình ấy một cách tỉ mỉ hơn, Vân không tìm thấy Son. Không thể bỏ cuộc một cách dễ dàng, cô lê đôi chân mỏi nhừ và khuôn mặt đỏ bừng vì chạy nhiều ra ngồi ở đây, với hy vọng sẽ thấy anh đi ra. Nắng chiều nhạt dần, nhường chỗ cho ánh điện. Đường phố với âm điệu ỉ ảm xô bồ muôn thủa. Ánh điện mỗi lúc một thêm bàng bạc trong màn đêm càng lúc càng sâu. Thành phố nhộn nhịp này, nơi cô và anh gặp nhau, cùng nhau nướng nấu trong một góc khuất thanh bình chỉ dành riêng cho hai người. Rồi anh đi. Chỉ còn lại cô, cùng với thành phố, với trống rỗng và nỗi đau. Nhưng cô vẫn ở đây, chỉ để chờ mong điều này: Chờ để được gặp lại Son.

- Này cô ơi! – Người bảo vệ của trung tâm thương mại trong bộ đồng phục màu xanh gọi. – Sao cô ngồi mãi ở đây thế? Trung tâm chuẩn bị đóng cửa.

Vân nhìn lên, đôi mắt cô đỏ ngầu trên gương mặt tái mét. Nhân viên bảo vệ hẳn là một người có thần kinh thép đã được tôi luyện, nếu không anh ta hẳn phải giật mình. Trông cô hệt như một cô ma cà rồng nhỏ. Vân lắp bắp:

- Đóng cửa? Như vậy là không còn khách hàng nào trong đó?

- Hơn mười một giờ đêm rồi cô ơi. Không còn khách hàng nào cả. – Người bảo vệ khẳng định.

- Không còn người nào! – Vân thần thờ nhấc lại trong vô thức. Tất cả sức lực trong con người cô bị rút sạch. Cô òa lên khóc nức nở. Khóc như một đứa trẻ bị đánh oan uổng. Người bảo vệ lưng túng đứng bên cạnh Vân một hồi, thấy cô khóc mãi không thêm quan tâm đến xung quanh, cuối cùng cũng

đánh bỏ đi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2

Đêm hôm đó, Vân lại mơ thấy Sơn. Cô gặp anh trước cửa trung tâm thương mại rực rỡ ánh nắng. Anh cười. Gương mặt đẹp trai của anh mang nét tình nghịch hiểm có. Vân muốn chạy đến để ngã mình trong vòng tay thô ráp ấm cúng của anh, nhưng không hiểu sao chân cô như hóa đá. Vân gọi lớn:

- Anh Sơn!

- Thiên Vân! – Giọng anh vang lên xa xôi.

- Em không đi được! Em không tới được bên anh.

- Em có nhớ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau ở đâu không?

- Em nhớ chứ! Chúng ta đã cùng nhau leo lên dãy Hoàng Liên Sơn.

- Đúng rồi! Đỉnh Fanxipan cao nhất Đông Nam Á, nóc nhà Đông Dương. Lúc đó em cũng bị đau chân. Chân em bị chuột rút co quắp không thể đi được.

- Anh đã không bỏ em lại giữa chừng. Anh đã dừng lại để đợi em.

- Nhưng lần này anh không thể đợi em được. Anh đang vội lắm.

- Anh Sơn, đừng đi, đừng đi... Hãy nghe em nói đã! Đừng bỏ em!

- Anh không bỏ em. Nhưng đến lúc em phải bước tiếp thôi.

Nụ cười của Sơn nhạt dần. Bóng anh chìm trong màn sương mờ mịt.

- Kh...ô...ô...ng! – Vân hét lên. Hai tay cô vùng vẫy hết sức để lao về phía trước. Nhưng đôi chân vô lực vẫn không nhúc nhích.

Không! Vân choàng tỉnh. Ánh nắng mặt trời bên ngoài đã lên đầy. Ô cửa sổ màu vàng nhạt với hai cánh cửa mở rộng đón ngọn gió mát lành buổi sớm. Giác mơ vẫn lơ lửng đâu đó trong tâm trí của cô, giống như một trái bong bóng không màu sắc. Nó bay lơ lửng trên trần nhà, nhưng không tài nào với tới được. Vân thần thờ nhìn chiếc gối của cô ướt đầm nước. Đã lâu rồi, cô không khóc nhiều như thế, cả ở đời thực lẫn cả trong giấc mơ.

Cái bụng rỗng kêu ọc ạch. Tối qua về nhà cô xơ xác như con mèo nhỏ đi lạc. Cô không kịp ăn tối, chỉ biết nằm vật ra giường vì hoàn toàn tê liệt. Rồi cô ngủ. Và mơ về Sơn.

Vân lục trong tủ lạnh, lấy ra một gói mì và mấy nhánh mùi. Một lát sau, trong bếp bốc lên mùi thơm lừng của mì vị thịt băm. Vân theo thói quen lấy ra chiếc kéo, cắt rau mùi vào trong nồi mì, dùng chính chiếc kéo đó khoắng khoắng cho rau tan ra. Ban đầu khi thấy cô dùng kéo nấu ăn, Sơn nhìn cô vẻ ghê sợ. Nhưng sau đó, mỗi lần nấu mì, anh lại là người nhận phần đi lấy kéo cắt rau mùi. Những kỷ niệm từ lâu từ lâu, ngủ ở một xó xỉnh nào đó rất yên của ký ức lại cứ tự nhiên ập đến không báo trước.

Cô ngồi yên lặng trên ghế so-phá ăn mì, đầu tiên là húp hết nước, sau đó mới ăn đến sợi mì. Sơn thì lại khác, anh chỉ ăn cái, bỏ nguyên lại tô nước. Cô thành thật khuyên anh: “Bao nhiêu chất ra, nó ngon ở cái nước. Anh ăn thế uống công em nấu mì!” Anh còn đang làm mặt giận chuyện cô lười đi chợ, nghe cô nói thế liền ngay thơ hỏi: “Thật à?” Cô đặc ý nói: “Thật chứ! Mì ngon là ở nước lèo mà”. Tường nói chơi vậy thôi, ai ngờ anh cũng tin thật. Khi ăn mì xong, anh húp nước ròn rột. Sau này hỏi ra mới biết, anh không phải là tin lời giải thích của cô, mà chỉ là để khỏi phải uống công cô nấu mì.

Dĩ yên cái bụng đói bằng tô mì đắng chất vô vị, cô đem tô để vào bồn rửa. Tối qua trong giấc mơ, Sơn có nhắc tới chuyện leo núi Fanxipan. Chuyến du lịch tình cờ mà trở thành định mệnh đưa anh và cô đến gần nhau.

Cách đây năm năm, vào một ngày buồn chán nhất của tuổi hai mươi ba, cô quyết định sẽ xách ba lô đi du lịch. Hồi còn ngồi ở mái trường đại học, nhiệt huyết sục sôi, cô đã cùng nhóm bạn hùng hổ tuyên thệ rằng họ, những sinh viên ưu tú nhất của khoa Ngoại ngữ, sẽ phải đi đến những nơi sau đây, đầu là một lần trong đời. Họ thuộc nằm lòng danh sách 5 điểm – phải – đến trên dải đất chữ S thân yêu trước khi chết:

1. Một là Lũng Cú, cột mốc số 0: tới để lấy được một viên sỏi tại điểm đầu của Tổ quốc.

2. Hai là Đất Mũi Cà Mau: tới phải lấy được một chai nước tại điểm cuối của Tổ quốc.

3. Ba là Đình Fanxipan: Để thể hiện khát vọng khám phá và chinh phục.

4. Bốn là Nhà tù Côn Đảo: để được tận mắt chứng kiến sự khốc liệt của chiến tranh.

5. Và cuối cùng là Huế: để ... ăn một tô com hến.

Mấy cô gái vào quán chè ăn chè dừa nào cho tới tám mươi tuổi mà chưa thực hiện được hết danh sách này thì “chết không được mặc đồ Triump”.

Vân chưa đi được điểm nào trong danh sách năm địa điểm trên. Cô không dám đo chọn ngay phần leo núi, vì mục đích của nó chính là thứ cô đang thiếu: Thể hiện khát vọng khám phá và chinh phục. Lúc đó cô đang bế tắc. Hoang mang với khả năng của bản thân và bất mãn với những chỗ làm không phù hợp với chuyên môn. Vân tới văn phòng du lịch gần chỗ thuê nhà để đăng ký. Một nhân viên nam đón tiếp cô rất nhiệt tình. Theo sự hướng dẫn của anh ta, Vân đóng tiền đăng ký tour leo núi 2 ngày một đêm.

- Em muốn đi khi nào? – Anh ta hỏi.

- Ngay lập tức!

- Em gái máu quá! Nhưng tour này không dễ với phái nữ đâu. Lên đến lưng chừng núi mà “tạch” thì chả ma nào cõng xuống cho được. – Anh ta dọa, tất nhiên là sau khi đã thu tiền tour của cô. – Em có thể dực thể thao gì chưa?

- Không, à chưa. Nhưng em không ốm đau bệnh tật gì. Sức khỏe hoàn toàn bình thường.

- Ấy, chớ nói thế! Chả ma nào biết ngày mai mình phát bệnh đâu. Thôi chân tình khuyên em gái dành một tuần tập chạy bộ buổi sáng, mỗi ngày hai vòng quanh công viên gần đây này. – Vừa nói anh ta vừa đưa tay quàng về phía bên phải. – Vậy anh gút cho em đi vào thứ năm tuần cuối tháng nhé!

Vân đoán, đoạn gặt đầu. Thể dực thì thể dực.

- Cám ơn em. À đây, văn phòng bọn anh tặng em cái mũ lưỡi trai này, đội vào mà tập cho nó máu.

Cái mũ của văn phòng du lịch may hàng loạt bằng một thứ vải tồi giản đơn. Vân nhớ là cô còn giữ chưa vứt đi, nhưng chịu, không biết nó lạc ở góc ngách nào. Chiếc mũ chỉ được đội đúng một dịp leo núi ấy thôi, còn mới nguyên. Nhưng vì là mũ có in logo của công ty du lịch, chỉ dùng khi đi tour của họ, nên chẳng ai thèm đội nó lúc bình thường. Vân không tiếc chiếc mũ, mà bỏ đi thì thấy tội tội nên mặc dù biết chắc chắn chả khi nào cô đội nó nữa, cũng không nỡ vứt. Sau nhiều lần chuyển nhà, nhét nó dưới đáy hòm góc tủ, chiếc mũ dường như biến mất. Dù thực tế nó vẫn tồn tại đâu đó trong mớ đồ đạc của cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

Ngày hôm qua là một ngày rất khác của Hoàng Thiên Vân. Rất khác so với trên dưới 1800 ngày vừa qua. Năm năm – một quãng thời gian quá dài, quá lâu, quá mệt mỏi. Chờ đợi một người không phải là điều gì ghê gớm. Nhưng chờ đợi một người mà mình không biết anh ta đi đâu, làm gì, tại sao lại rời xa mình, anh ta có quay lại hay không thì lại là chuyện khác. Đó là một chuyện gần đạt tới mức phi lý. Ấy vậy mà Vân vẫn chờ, ngày qua ngày. Chỉ đơn giản là cô không thể từ bỏ. Và hôm qua, cô có một manh mối: anh đã trở lại thành phố này! Phải! Hôm qua, là một ngày rất khác!

Vân không thể bình tĩnh thêm được nữa. Cô phải đi tìm Sơn.

Cô lao vào nhà tắm, trút nước ào ào lên người. Hơi nước bốc lên làm mờ lớp kính gắn trên tường. Vân dùng tay trần lau cho chúng trong lại. Phía đối diện từ từ hiện ra một cô gái với đôi mắt to đang nhìn cô chăm chú. Khuôn mặt xương xường. Chiếc cằm nhỏ buống bình. Đôi môi mỏng nhợt nhạt. Gò má cao. Vầng trán cô rộng, mỗi khi nói thường nhăn lại. Trước đây cô mập mạp, khuôn mặt bầu bĩnh dễ thương hơn rất nhiều. Còn người phụ nữ trong gương, mỗi đường nét đều cứng và mảnh, phẳng phất nét sắc sảo xa cách.

Thành phố này mệnh mông là thế! Biết tìm Sơn ở nơi nào? Nhưng cô có một nơi trước tiên phải đến: Một ngôi nhà mà cô và Sơn đặt tên là Nhà Trắng Non. Chữ Trắng Non là do cô lấy từ bộ phim “Emily ở trang trại Trắng Non”. Đối với căn hộ sơn màu vàng mơ của Sơn thì đó là một cái tên trên cả hợp. Lúc cô chuyển đồ đạc tới đó, Sơn đứng trước cánh cửa rộng mở, tùm tùm cười nhìn cô và nói:

- Chào mừng em tới ngôi nhà của chúng ta.

- Ngôi nhà Trắng non. – Cô tiếp lời.

Sơn nhủ mày:

- Ngôi nhà Trắng Non? Phô trương quá. Người ta chỉ đặt tên cho biệt thự thôi, ngốc ẹ.

- Em không ngốc! – Cô phụng phịu. – Người ta không thì mình đặt. Thì đã sao nào?

- Không sao cả. Vậy từ nay chúng ta sẽ gọi căn nhà này là Trăng Non.

Có thể chứ. Cô hí hửng, Sơn xách hai chiếc Vali to đùng của cô vào nhà. Phòng của cô ở trên lầu, đối diện với phòng của anh. Cô hỏi:

- Anh giúp em sửa soạn đồ đạc nhé?

Anh dựng Vali vào tường, ngồi dựa lên đó, nhìn cô:

- Đứng vội. Lại đây nào!

Cô lập tức tót lại gần, ngồi lên đùi anh:

- Gì vậy anh?

- Chuyển nhà mới thì phải có quà mừng tân gia chứ!

- Ừ... – Cô bối rối. Nhưng sau đó lém lỉnh nhìn anh, chìa hai tay ra. – Quà đâu?

Anh “hừ” một cái, búng vào lòng bàn tay cô, dịu dàng nói:

- Nhắm mắt lại.

Cô ngoan ngoãn nhắm mắt, chờ đợi. Đợi một lát chẳng thấy gì, chỉ thấy hai vai bị anh kéo lại gần. Anh hôn lên môi cô, nhay nhẹ nhàng môi dưới. Cô vùng ra, la oai oái;

- Cái đồ ăn gian!

- Ngốc ạ. Đó là quà mừng tân gia của anh cho em đó!

Anh thật xảo quyệt. Cô được tặng quà mà giống như bị lợi dụng vậy. Cô phụng phịu:

- Anh lợi dụng nhé!

- Vậy coi như là quà của em mừng cho anh đi.

Anh đứng dậy, lấy từ trên kệ ra một đồ vật, trưng ra trước mắt cô.

- Đây là quà thực!

- Cái gì thế này? Một cái găng tay nhấc nôi à? Hu hu hu... Cô hay “khóc” thành ba tiếng “hu hu hu” để thể hiện “tâm trạng” đau khổ. – Chưa gì anh đã muốn biến em thành bà nội trợ cho anh rồi!

- Ngốc ạ, ở bên trong cơ.

Cô hí hửng thò tay vào trong găng khua khoắng, lôi ra một con gấu nhồi bông màu nâu bé tí teo. Chú gấu được làm vô cùng tinh xảo sống động, đội một chiếc mũ đỏ và thắt chiếc nơ kẻ ca rô. Nhìn vẻ mặt hớn hờ như trẻ con nhận quà của cô, anh cũng mỉm cười:

- Nó sẽ thay anh ở bên em những lúc anh đi làm hoặc đi công tác.

Chưa kịp xúc động vì sự lãng mạn đột xuất của anh, cô đã nghe anh nói:

- Có nó em sẽ thấy gòm mà không thể lười biếng hay làm những chuyện xấu được.

Vân đang đứng ở đầu con hẻm rộng rãi, yên tĩnh. Cô bàng hoàng nhận thấy mọi thứ đã hoàn toàn thay đổi so với ngày xưa. Có thể nào ngôi nhà Trăng Non cũng đã không còn nữa? Cô thăm lo sợ. Nhưng không, gần cuối con hẻm ngôi nhà vẫn còn đó. Chỉ là ngôi nhà xinh xắn màu vàng mơ xưa kia đã bị phủ một lớp bụi thời gian. Màu sơn bạc phếch vì mưa nắng. Cánh cổng màu trắng tróc sơn, giàn hoa đại biết bao mùa leo rồi héo, rồi lại leo. Qua khe cổng, khoảng sân nhỏ trước nhà lấm tấm rêu, đầy bụi và lá vàng. Khung cảnh trước mắt lạnh lẽo khiến cho lòng cô không khỏi nuốm chút thê lương. Vậy là Sơn đã không về đây!

Bàn tay Vân chạm phải ổ khóa rỉ sét. “Ồ, chiếc ổ khóa này, vẫn là ổ khóa cũ!”. Đôi tay Vân run run. Cô lập cập một lúc mới lôi từ trong đáy túi xách ra một chiếc chìa khóa. Chìa khóa cũng như ổ, đã cũ và lốm đốm vết sét. Chiếc chìa tra vào khó khăn, rốt cuộc bị kẹt cứng. Cô vận đến đỏ cả tay, cả chiếc chìa, lẫn ổ khóa đều không nhúc nhích. Đúng lúc Vân muốn bỏ cuộc, thì đột nhiên chiếc chìa xoay nhẹ. “Tách” một cái, khóa cổng bật mở. Chiếc cổng kêu cọt kẹt khi cô đẩy một bên.

Cửa chính có một ổ khóa nữa. Và thật kỳ diệu, chiếc chìa cũ kỹ vẫn mở được. Giây phút Vân đặt bước chân đầu tiên vào trong nhà, toàn thân cô run

lên, nhưng vẫn kiên quyết bước qua ngưỡng cửa.

Bên trong căn nhà bị phủ một lớp bụi dày hàng centimet. Tuy nhiên mọi thứ vẫn vẹn nguyên... Y nguyên như buổi chiều hôm đó, lúc cô đứng ở ngưỡng cửa nhìn mọi đồ đạc trong nhà một lần cuối cùng trước khi rời đi. Phòng khách rộng chỉ có một bộ salon, tấm thảm màu da ngựa vằn, đối diện chiếc kệ đựng tivi chất đầy tạp chí. Bây giờ cô cũng đang đứng chính ở vị trí đó, nhìn chăm chăm những đồ vật giản dị đã từng một thời thân thuộc đến thế. Một hạt bụi rơi vào mũi. Cô hắt xì liên ba cái, rồi đi xuyên qua cái mùi ẩm đăm của thứ không khí lưu cữu qua bao năm. Trên mặt kính chiếc bàn giữa phòng có một miếng giấy gấp đôi, chặn bởi một quả cầu thủy tinh.

“Khi nào anh về nhà, hãy báo tin cho em qua email!

Hoàng Thiên Vân”

Mảnh giấy này do chính tay cô viết. Quả cầu thủy tinh không suy chuyển. Mảnh giấy ó vàng vẫn nằm đó, là minh chứng rõ nhất cho việc anh đã không quay lại ngôi nhà này một lần nào.

Vân đứng dưới chân cầu thang ngôi nhà, ngẩng mặt nhìn lên trên lầu, khao khát muốn bước lên. Nhưng lên để mà làm gì? Cô cụp mắt lại, quay gót đi ra. Tờ giấy nhàu vàng ủa khê lay động. Cách đây năm năm, lúc cô đặt mảnh giấy trên mặt bàn, rồi kéo vali ra khỏi nhà, cô tin Sơn sẽ đọc được nó. Nhưng hóa ra lại không phải vậy.

“Minh chắc sẽ không bao giờ quay lại căn nhà này nữa” – Vân thầm nghĩ. Cô bước ra khỏi nhà. Mẩu giấy vẫn nằm ở trên bàn. Bản thân nó, trước giờ vốn chẳng có chút giá trị nào cả. Vậy thì hãy cứ để ở đó, coi như là nó chưa từng tồn tại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mùa Xuân gặp Vân ở trước cửa cơ quan phát hành sách, lúc cô đang ôm xấp bản thảo vừa lấy từ trong cốp xe ra, vừa hấp tấp bước lên bậc thềm, vừa một tay xóc lại chiếc túi lớn đeo ở bên vai. Mùa Xuân kêu lớn:

- Hey, Lady!

- Xuân à? Tổng biên tập đang ở trong phòng đúng không?

- Yes, Lady. Nay chị sao lại hót hơ hót hải thế hả?

- Sếp gọi chị tới gấp gấp.

- Ôi dào! – Mùa Xuân chu mỏ lên. – Cái “pe zie” đó cần ai gấp ai, bao giờ cũng chả nói “Gấp này” “Gấp nọ”. Tới gấp chứ có phải đi gấp quần áo đâu. Nay, có chuyện này gấp hơn đây này!

- Chuyện gì?

Cô gái làm bộ giận dỗi:

- Hôm nay sinh nhật em. Vậy mà chị không nhớ gì cả.

Thấy chị đồng nghiệp đứng vẻ áy náy, Xuân đập vào vai Vân, phì cười:

- Nhìn chị kia. Em biết thừa. Chị đến ngày sinh của mình còn chả nhớ ấy chứ! Tối nay bây giờ ở trung tâm CTL. Chị phải đến đấy. Tiện thể em giới thiệu chị với bạn trai em. Vậy nha, nhớ mang váy với lại trang điểm đấy!

Xuân nhắc Vân như vậy, vì cô hiếm thấy khi nào chị mặc váy. Chỉ trừ có buổi tiệc nào quan trọng bắt buộc, Xuân mới thấy chị mặc. Phí của! Cô từng chép miệng! Thân hình mảnh mai của chị ấy mà mặc váy chiết eo thì... chắc chắn...

Vân chia tay cô em đồng nghiệp, trong đầu vẫn lẩn quẩn những câu nói riu rít của cô ta. Xuân chỉ kém Vân có hai tuổi thôi, mà tính vẫn nhí nha nhí nhánh như trẻ con. Lúc Mùa Xuân với vào làm ở Nhà xuất bản thì Vân đã công tác ở đây một thời gian khá lâu rồi. Tính Vân vốn trầm, nói ít. Vậy mà không hiểu sao lại thành ra thân với cô gái mồm mép tép nhảy có cái tên là lạ này: Mùa Xuân. Chợt nhớ Tổng Biên Tập là người rất ghép trẻ hện, cô vội vàng vàng chạy vào trong tòa nhà, tay ôm chặt xấp bản thảo.

Vân gõ cửa rồi đi vào. Chị Phương – sếp trực tiếp của Vân và Xuân, vừa nhìn thấy cô ngay lập tức tỏ một vẻ kích động lạ lùng:

- Cô không thể tới sớm hơn năm phút sao?

Giọng nói mặc dù đầy vẻ trách móc tiếc nuối, nhưng lại không có chút tức giận nào.

- Em... Đường tắc...

- Tiếc quá! Anh ta vừa mới rời đi. Đúng có năm phút.

- Ai vậy chị?

- Giám đốc công ty phát hành sách Thi Phú. Cô vào đi. Chị muốn cô tới để hai người làm quen. Vậy mà lại không được. Chán thế không biết!

Vân cười như mếu. Chị Phương vốn coi cô như em gái. Thấy mãi mà cô không có người yêu, còn sốt ruột hơn cả mẹ cô. Có đám nào kha khá, là chị nghĩ ngay đến việc mai mối cho Vân. Hồi cô mới vào làm ở nhà xuất bản đúng tròn một tuần, sau khi họp bàn giao công việc, chị Phương hỏi Vân có người yêu chưa. Nghe Vân nói chưa, sắp chép miệng: “Rõ ưong. Em họ chị làm bác sĩ khoa sản, mới đính hôn xong. Nếu cô xin vào làm sớm hơn một tháng thì có phải là tôi giới thiệu cho cháu tôi không!”

Về phía chị Phương, không nói, nhưng chị cũng đã đoán ra Vân có vấn đề về chuyện tình cảm. Con bé xinh xắn, tao nhã là thế, tính lại tốt mà đến hai mươi tám tuổi rồi vẫn chưa có người yêu thì đến là lạ. Khuôn mặt nó nét nào cũng sinh động, lanh lợi, mà tính lại trầm, có vẻ cô độc lặng lẽ; không biết trước yêu đương thế nào mà lại thế.

Vân nhìn bà chị sắp trách móc:

- Hóa ra chị gọi em đến là vì thế!

Sếp cô làm một bộ mặt thần nhiên:

- Hóa với Lý gì? Tôi cũng là kết hợp với công việc thôi. Anh ta đồng ý tài trợ để phát hành cuốn “Ngọn gió từ thiên đường” cô đang dịch đấy. 5000 ấn bản cho lần phát hành đợt đầu. Nhanh chóng mà hoàn thành đi chứ!

- Thật hả chị? – Vân vui mừng hỏi.

- Thật! Tay Phú đó rất thích bản thảo cuốn này. Mà cũng có vẻ quan tâm tới người dịch hơn đó. Chú ta muốn gặp cô hôm nay này. Thế mà cô lại đến trễ. Đúng có năm phút.

Nói xong chị lại chép miệng tiếc rẻ.

- Chị...

- Đám nào chứ đám này thì chả có điểm gì chê được. Phú làm giám đốc nhé, lại cao to đẹp trai, phong độ ngời ngời. Ra đường con gái xin chết gọi là cả một hàng từ Chợ Lớn về đến Bến Thành ấy chứ. Tính nó lại chừng chặc, đảm bảo hai đứa hợp nhau. Một đứa ba mươi mốt, một đứa hai mươi tám. Hợp!

Chị đang kể lể, bỗng nhiên vỗ tay cái rầm xuống bàn.

- Đúng rồi, không hôm nay thì hôm khác. Để tôi phải sắp xếp cho cô với chú ấy gặp nhau mới được.

- Ôi, chuyện ấy để sau đi chị. Em tới gửi nốt bản thảo cho chị.

- Đã xong rồi cơ à. Cô dịch nhanh quá. Ngày trước dịch sách kỹ thuật đã nhanh rồi. Không ngờ dịch tiểu thuyết ngôn tình còn thần tốc không kém.

Tổng biên tập nở một nụ cười hài lòng. Gương mặt tròn tròn của chị khi cười nhìn rất phúc hậu. Chị ngoài bốn chục tuổi mà tính vẫn còn thanh niên lắm, chơi với đám của Xuân, Vân vẫn hợp như thường. Người trong ngành về sách thường không chú trọng ăn mặc, nhưng chị lại khác. Lúc nào chị cũng mặc váy ngắn, khoe cặp chân tròn trắng bóc. Chị rất quý trọng tài năng, và hết sức nâng đỡ những đàn em có tài. Ngành xuất bản bây giờ cũng thoáng hơn, đầu sách ngoại được phép xuất bản nhiều, lượng tiêu thụ lại mạnh hơn đầu sách nội, công việc của Vân có thể coi là tốt. Sở dĩ cô dịch tiểu thuyết nhanh và hay, là do trước đây đã được rèn luyện nhiều. Hồi cô mới ra trường, thời điểm 22, 23 tuổi, chưa có việc làm ổn định, cô suốt ngày mang phim về nhà dịch. Mà phim thì cũng là một dạng hư cấu chẳng khác gì truyện.

Vân và chị Phương nói chuyện với nhau thêm một lúc. Sau đó Vân xin phép ra về. Trước khi đi, chị còn dặn dò:

- Nhớ nhé! Tôi sẽ thu xếp tuần sau cho cô cậu gặp nhau. Cầm được khước từ như mọi lần đấy!

- Chuyện tình cảm phải tự nhiên chứ chị!

- Phải, tự nhiên. Nhưng mà là tự nhiên một cách cố ý cơ. Chả có cái gì tự dưng nó xảy ra đâu. Mà tối nay cô có đi sinh Nhật con bé Mùa Xuân không?

- Có chị. Nghe Xuân nói nó sẽ mang bạn trai tới giới thiệu.

- À đấy! Thế là phòng này chỉ còn cô chưa có giới thiệu bạn trai thôi đấy. Vừa hợp có cậu Phú kia nhé. Chị nghĩ thế là hai đứa có duyên rồi!

Ôi thôi! Nếu như Vân còn nán nã ở đây, thì chủ đề lại quanh về vụ mai mối ấy. Cô nhanh chóng chào bà sắp, rồi chạy thẳng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5

Đúng là Vân chẳng mấy khi mặc váy thật. Nền trong tủ đồ của cô, chỉ có đúng vài ba bộ váy. Mà lại toàn là các mốt cũ rơ cũ rích từ đời nào. Vân lướt qua một lượt đám quần áo, cuối cùng chọn một chiếc váy bằng lụa trắng, có phong cách của những thập niên bảy mươi. Cô có nghe loáng thoáng Mùa Xuân nói đâu đó rằng năm nay, loại mốt này sẽ lại thịnh hành.

“Như vậy mình mặc đồ cũ nhưng vẫn không bị lỗi mốt” – Vân nghĩ thầm, đoạn giữ túi đựng son phấn của mình ra. Đồ trang điểm của cô cũng lèo tèo vài món giống tủ quần áo. Cô quét nhẹ một lớp son màu hồng đào lên môi, phủ phấn má hồng lên hai gò má xương xương. Mái tóc dài bồng bênh, hôm nay cô chải gọn lên, buộc túm đuôi ngựa.

Lúc đi lướt qua chiếc gương, cô dừng lại một chút, ngơ ngàng nhìn bóng mình phản chiếu trong chiếc gương lớn gắn trên tủ đứng.

Là cô đây sao? Không, cái cô gái trông hồng hào tươi tỉnh mặc đồ trắng đang nhìn cô kia không phải là cô! Đó là Vân của năm năm về trước.

Cô đứng trước tấm gương trong phòng riêng, xoay qua xoay lại, xoay tới xoay lui ngắm nghía chiếc váy mới. Chiếc váy bằng lụa màu trắng, có điểm những bông hoa hồng li ti dưới chân váy Sơn mới mua tặng cô. Sơn thò đầu vào trong cửa phòng để mở, hỏi lớn:

- Xong chưa?

- Chưa! – Cô trả lời. Vẫn chăm chú nhìn vào chiếc gương. Hoàn toàn ngó lơ anh.

Sơn bước hẳn vào bên trong. Vân quay sang, bắt chước dáng điệu của các tiểu thư trong phim, cúi chào anh:

- Trông được không anh?

- Anh sao vậy? Sao không trả lời em?

Anh trả lời làm sao được khi miệng anh đang mở lớn, mãi ngấm cô đến ngáy ngốc. Cô bước nhẹ đến búng vào mũi anh. Anh lập tức khôi phục bộ mặt nghiêm nghị:

- Hừm. Thế này thì ở nhà!

Cô xịu mặt xuống. Chả lẽ anh chê cô xấu. Hôm nay sinh nhật của cô, hai người hẹn nhau ra ngoài ăn tối. Vậy mà giờ anh lại nói ở nhà là thế nào?

- Em đẹp thế này, đi ra ngoài, người khác ngắm mắt thì sao?

Cái gì? Anh đang nói gì vậy? Cô ngạc nhiên nhìn anh. Sơn hiếm khi nói những lời hoa mỹ bóng bẩy. Nhìn vào mắt anh, cô tin lời nói của anh hoàn toàn xuất phát từ suy nghĩ, không phải là một lời nịnh nọt.

- Thôi, em cột tóc lên. Trễ mất!

Cô chải tóc xong, anh nhặt trên bàn một bông hoa lụa, cài lên cho cô. Những ngón tay to thô của anh dịu dàng tỉ mỉ lạ lùng. Hôm đó họ đi ăn tại một nhà hàng sang trọng nằm trên tầng thượng của một trung tâm thương mại. Hai người họ thật đẹp đôi: Sơn và cái cô Vân của năm năm về trước kia. Thật khiến cho mọi người phải ghen tị! Trong thang máy, một cô bé chừng bốn tuổi, giật giật váy áo của Vân, sau đó chen vào đứng giữa Vân và Sơn. Bé nhìn Vân, ồ ồ nói:

- Cô đẹp!

Rồi lại nhìn sang Sơn:

- Chú đẹp!

Mọi người đứng trong thang máy cười ồ. Sơn bế con bé lên:

- Con cũng đẹp, nhóc ạ!

Đó cũng là một trong những dịp ít ỏi hai người chụp hình chung với nhau. Bức ảnh được chụp tại bàn ăn, bởi một anh bồi bàn. Về sau, Sơn phóng làm hai

tắm, mỗi người giữ một tắm.

Vân chớp chớp mắt. Chẳng có Sơn bên cạnh nữa rồi! Chỉ một mình cô đứng trước gương, trên tay cầm một bông hoa lụa màu ngà. Vân thở dài, lặng lẽ cài đóa hoa lên mái tóc.

Cuối tuần ở trung tâm liên hợp nhà hàng – mua sắm – giải trí CTL thật nhộn nhịp, cứ như cả thành phố đã đổ dồn về đây vậy. Nhà hàng hải sản mang phong cách biển trên lầu ba là một địa chỉ quen thuộc của cơ quan Vân. Đồ ăn ở đây rất tươi ngon, nấu theo đúng hương vị địa phương đậm đà. Quán đông nhưng lại thanh lịch, rất hợp cho các quý cô nâng ly mà không sợ sự nhòm ngó của những người xung quanh. Nhưng hôm nay, nhóm các cô còn có thêm một anh chàng nữa: Tùng – Bạn trai của Mùa Xuân. Anh ta làm kỹ sư xây dựng, làn da rám nắng khỏe mạnh. Mặc dù không phải là người hoạt ngôn, nhưng anh cũng không đến nỗi bị lép vế trước bốn người phụ nữ năm miệng mười. Người duy nhất không hòa theo “tán công” Tùng là Vân.

Ăn uống no nê, Mùa Xuân đề nghị:

- Chúng ta đi tăng hai! Trên lầu năm có quán Bar. Hôm nay chị Vân xinh như thế này, không đi thì... phí của!

Mọi người nổi lên một trận cười hưởng ứng. Vào trong quán Bar, Mùa Xuân bảo Tùng gọi một chai rượu ngoại. Chị Phương gần:

- Uống bia thôi!

- Không được. Hôm nay sinh nhật em, phải uống rượu. – Mùa Xuân bốc đồng phản đối.

- Tôi lo là lo cho cô thôi. Từ lượng của các cô phòng này, tôi còn lạ gì. Cô là kém nhất. Được rồi, là cô giờ đầu chịu báng đấy. Bồi đâu, cho chị một chai Chivas tới đây! – Chị Phương theo thói quen vừa nói vừa đập bàn cái rầm. Quán Bar ồn ào thế mà tiếng “rầm” ấy vẫn làm cho Tùng phải giật mình. Những người còn lại thì đã quen rồi, nên không phản ứng gì.

Rượu được mang ra. Bồi bàn gấp đá bỏ vào ly cho mỗi người, rồi thành thực rót rượu.

- Nào, chúc mừng sinh nhật! Cạn! – Mọi người cùng nâng ly.

Qua ba vòng rượu, mặt của Mùa Xuân đã đỏ bừng. Cô ta bắt đầu ăn nói huyền thuyên, sau đó lúi búi được tất cả ra sàn nhảy. Phá phách sàn nhảy một hồi, cả bọn lại lục tục kéo nhau về chỗ ngồi. Chị Phương là cao thủ có thể sánh ngang với Lưu Linh. Chút rượu quên này chả làm chị suy chuyển mây may. Tùng là kỹ sư xây dựng, uống rượu cũng không thành vấn đề. Chỉ có bốn cô gái còn lại, cô nào cũng có dấu hiệu chuyển choáng. Vân thấy đầu mình vác vác bởi tiếng nhạc âm ỉ và ánh sáng lóe mắt, đứng dậy xin phép vào nhà vệ sinh. Lúc trở ra, cô nhìn lại bàn thấy chẳng còn ai. Ly cốc vẫn để ngổn ngang. Vân đưa mắt tìm kiếm. Quét một hồi khắp quán Bar đông đúc, ánh mắt cô chợt dừng lại ở bàn khuất nơi góc quầy Bar. Trong ánh sáng nhấp nháy của đèn laser, trong tiếng bass nện âm ầm của guitar điện tử, giữa những người khách ồn ào chúc tụng, cô nhìn thấy anh! Cô thấy Sơn!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6

Vân đứng sững như pho tượng cổ đặt trong viện mỹ thuật. Trước mặt cô, Sơn đang ngồi cùng với nhóm bạn của anh, cười vui vẻ với cô gái ngồi cạnh. Cô gái mặc một bộ đồ màu đen bó sát thân hình trẻ trung bốc lửa, ép hẳn người vào anh. Sơn choàng một tay qua vai cô, vừa nói chuyện với những người còn lại, vừa vuốt ve cánh tay trắng trẻo của người đẹp. Vân bước lại một cách vô thức. Khi tới gần bàn anh chừng ba bước chân, cô không biết phải làm gì nữa, lại đứng sững ra.

- Này, hình như có người muốn gặp anh kìa. – Một người trong đám bạn họ nhắc Sơn. Anh đặt ly rượu xuống bàn, ngẩng đầu lên. Giây phút mắt cô và mắt anh chạm vào nhau, Vân cảm thấy tức thở. Mắt Sơn ánh lên một cách kỳ lạ khi anh nhìn người con gái mảnh mai trong bộ đồ trắng đứng trước mặt mình. Nhưng khoảnh khắc ấy vụt qua rất nhanh, ánh mắt của anh cô không tài nào nắm bắt được. Chỉ thấy anh nhìn cô một giây, rồi lập tức thu lại ánh nhìn. Khuôn mặt của anh lạnh tanh, không biểu hiện một loại cảm xúc nào. Anh nhún vai với người bạn đối diện, vẻ như không biết cô là ai. Vân thở mạnh ra. Với anh lúc này, cô đang là một người lạ sao? Một người không quen biết. Nhìn cái cách nhún vai của anh, cô thấy anh như muốn nói: “Mặc xác cô ta. Tôi có quen cô ta đâu?”

Một cơn đau cuộn lên trong dạ dày của Thiên Vân. Hơi men lúc này dường như mới phát huy tác dụng. Cô thấy khoảng không phía trước mờ mịt như sương mù.

Những người ngồi đó cảm thấy lạ lùng:

- Này, rõ ràng cô gái này quen anh đấy!

- Tôi chưa gặp cô ta bao giờ.

Một giọng nữ:

- Tại sao cô ta cứ đứng đó nhìn chăm chăm vào anh mà không chịu đi?

Giọng một người khác:

- Một kiểu làm quen mới chăng? Cô nàng mê cậu rồi. Ha ha...

Một người nữa:

- Nếu cô ta muốn, có thể nhập cuộc. Đẳng nào thì chúng ta tới đây cũng là để kiếm vui thú mà.

Một người khác chạy đến kéo Vân lại, đuổi chàng trai ngồi cạnh Sơn đi, rồi ấn Vân ngồi xuống đó.

Sơn ném trước mặt cô một cái ly, rót rượu vào ly. Thấy cô vẫn ngồi yên, anh cầm ly rượu đưa cho cô.

“Zô” – Đám người hô to. Họ chạm cốc, sau đó ai cũng ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

- Uống đi chứ! – Sơn hất đầu nhìn ly rượu Vân vẫn giữ ở trong tay. Giọng nói của anh, gần ngay sát bên cô. Sau năm năm, cô lại được nghe anh nói. Nhưng tại sao nó lại lành đậm đến tận nhĩ này? Giọng anh đã thay đổi rồi. Nó nặng nề cách phát âm của người nước ngoài.

- Hải à, phục vụ người đẹp đi chứ!

“Hải? Anh không phải là Sơn?” Vân giật mình, sức tỉnh khỏi cảm giác mờ mịt. Nhưng một cơn choáng váng khác lại ập đến với cô. Lẽ nào anh không phải là Sơn? Không thể! Cô lắc mạnh đầu. Có lẽ cô say rồi! Cô nhìn ly rượu đang cầm trên tay. Nó có màu hổ phách, lẫn với những viên đá trong suốt kêu leng keng. Cô nhìn phía trước, thấy những khuôn mặt nam có nữ có. Một người nói với cô:

- Uống đi!

Mọi thứ hoàn toàn là thật.

Cô nhìn sang bên cạnh, Sơn cũng đang quan sát cô. Cả cô gái xinh đẹp ngồi cạnh anh, tay quần lấy cổ anh như một con rắn, cũng đang nhìn cô. Hình ảnh cũng rất thật.

Cô đưa ly rượu lên môi, uống “ực” một cái. Thứ whisky nặng chấy trong cổ họng khô khốc.

Đám người ồ lên tán thưởng. Một người cầm chai rượu lên, lại lần lượt rót hết các ly.

- Cô tên là gì? – Người rót rượu hỏi.

- Vân. Thiên Vân. – Cô đáp.

- Tôi là Tiến. Đây là Bình, Thanh, Tuyết và Mai. Chúng tôi là bạn học chung thời cấp ba. Còn Hải là bạn của Mai.

Cô gái mặc đồ đen bó sát ngồi cạnh Hải tên Mai quay sang Vân đánh giá:

- Tôi trông chị nhiều tuổi hơn bọn này. Bọn này mới đi ra trường năm ngoái thôi. Trừ Hải học ở Mỹ nên tốt nghiệp trễ hơn một năm.

Vân gạt đầu. Lúc này, tâm trí cô đã hoàn toàn mơ màng.

- Chị có quen Hải à?

- Hải nào? Tôi chỉ biết Sơn thôi. – Vân quờ quạng tay trên bàn tìm ly rượu. Thứ chất lỏng màu hổ phách cay xé ruột gan ấy thế mà uống xong lại có cảm giác lâng lâng và khiến cho cô khát.

Có người giằng tay cô ra khỏi ly rượu. Một ai đó nói:

- Cô ta say rồi!

- Tôi chưa say! – Vân la lên. Nhìn sang người đối diện. Khuôn mặt nét như tạc kia, không thể là ai khác được. Cô chỉ tay vào mặt anh ta, líu giọng nói: – Anh là Sơn! Không phải là Hải!

Trong khi đó, nhóm của Mùa Xuân sau khi tán phá sàn nhảy, quay lại chỗ ngồi, hưng phấn rót thêm một lượt rượu nữa. Mùa Xuân nhìn quanh quát hỏi:

- Sao không thấy chị Vân đâu nhỉ? Chẳng lẽ đi toa-lét lâu thế!

Tùng bảo:

- Hay để anh đi tìm thử xem!

Chị Phương xoa tay:

- Thôi khỏi khỏi. Còn lạ gì tính cô Vân. Ôn quá không chịu được, lên về trước rồi.

Hai cô gái còn lại gật đầu phụ họa.

- Mà cũng trễ rồi! Mai còn phải đi làm. Tôi đề nghị giải tán! Anh Tùng đưa cô Xuân về. Tôi về taxi cùng hai cô này. Xe để mai lấy. Uống nhiều quá rồi.

Họ lục tục rời khỏi bàn rượu. Mùa Xuân lăm bằm:

- Sinh nhật gì rồi trúng vào ngày thứ năm. Mai sắp cho nghỉ buổi sáng đi sắp!

Mặc dù hỏi vậy, nhưng cô thừa biết tính chị Phương. Bà tổng biên tập phân biệt rạch ròi giữa ăn ra ăn, chơi ra chơi, làm ra làm. Không có chuyện ăn nhậu lẩn cán nghỉ sang cả sớm hôm sau. Họ vốn là biên tập viên kiêm dịch giả, giờ giấc thoải mái. Nhưng mấy ngày này bản thảo dồn dập, mọi người đều phải đến trụ sở đúng giờ giấc quy định để biên tập cho kịp với lịch xuất bản và quảng bá sản phẩm sách. Ngay cả Vân vốn chuyên chú ở nhà dịch, đợt này mấy lần bị triệu tập vào phòng.

Ấy thế mà, sáng hôm sau, người về sớm nhất lại không thấy đi làm. Mùa Xuân gọi di động cho Vân, máy cũng chỉ báo là “Thuê bao quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau!” Là nhì! Cô thầm lo lắng. Nhưng chắc là chẳng có chuyện gì nghiêm trọng xảy ra đâu. Bà chị này không chịu được ăn chơi quá độ, chắc lại đang ngủ mê mệt trên giường cũng nên. Xuân gấp điện thoại lại, ngáp một cái thật kêu. Sau khi nhìn quanh quất để xác nhận không ai có thể bắt gặp tiếng ngáp không mấy đoan trang của mình, cô ư ử đi vào trong phòng làm việc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Ô cửa sổ mở. Tấm rèm màu hoa cà lung lay nhẹ nhẹ trong ngọn gió sớm. Một vài tia nắng tinh nghịch len qua cửa sổ, chiếu vào giường ngủ. Vân bị chói, nhắm mắt lại. Cô cựa quậy mình hòng tìm một chỗ ẩn nấp. Nhưng thứ ánh sáng khó chịu kia vẫn cứ tấn công vào mắt cô không chịu buông tha. Vân ngồi bật dậy. Cô đang ở đâu thế này?

Cô nhìn xung quanh. Chính xác đây là căn phòng ngủ của cô! “Làm thế nào mà mình về được đến nhà nhì?” Vân ngạc nhiên. Mọi thứ trong phòng hoàn toàn bình thường và trật tự như nó vốn thế. Cô nhìn lại người mình. Trên người cô vẫn mặc bộ váy màu trắng từ buổi tối hôm qua. Bên cạnh giường là chiếc túi xách màu đen. Trí nhớ dần dần quay trở lại với Vân. Cô đã gặp Sơn, gặp Mai và nhóm bạn của anh. Sau đó, cô đã uống rất nhiều. Đầu Vân bập giờ nặng trĩu và tê tê đau. Cô nhớ là mình đã say. Hình như còn hát hò ầm ĩ nữa.

“Làm gì với cô ta bây giờ? Tự nhiên xông vào uống biết bao nhiêu rượu, lại còn nằm vật ra đây nữa!”

“Hay là mặc kệ cô ta ở đây! Thế nào bảo vệ chả đợi cho cô ta tỉnh rồi tống cô ta về?”

“Đề đó, tôi xử lý! Các cậu cứ về trước đi!”

“Được không đó Hải?”

“Yên tâm!”

“Vậy tại này đi trước! Bye!”

Anh diu cô gái đang say mềm ra ngoài cổng, ra hiệu cho bảo vệ gọi một chiếc taxi. Xe trờ tới, anh diu cô ngồi vào hàng ghế sau. Vân hơi cong người thể hiện sự phản đối khi bị đẩy vào một không gian chật chội. Khuôn mặt của cô rướn đưa ra phía trước. Rèm mi cong màu huyền che phủ cặp mắt đang nhắm nghiền, đôi mắt ban nãy to và sáng rực nhìn đến xuất thần vào mắt anh. Gò má cao mịn màng của cô đỏ hồng. Đôi môi nhỏ ướt mềm vì rượu. Khi thật! Anh chưa thấy cô nào say rượu mà xinh đẹp như thế này.

“Đưa về khách sạn Khải Hoàn!” – Anh nói với người tài xế. Đoạn bọc bọc ắn cô ngồi xuống ghế bên cạnh. Cô lập tức ngã người ra sau. Anh kinh bị nhìn cô. “Hừm! May mà cô gặp tôi đây! Loại con gái gì mà!”

Nhưng cô gái chỉ ngồi ngoan ngoãn được một lúc. Rồi cô ta bắt đầu ngo ngoáy. Đang ngồi yên, bỗng cô ta đứng vụt dậy. Anh nhanh tay tóm được eo giữ lại, nếu không cô ả đã bị cụng lên trần xe taxi đến u đầu. Một lát sau, cô ta lại nhào ra cửa, túm lấy tay cầm, hồ như muốn mở cửa xe nhảy ra ngoài. Hú vía! May mà cửa xe đã được chốt an toàn. Anh đành vòng tay choàng qua người cô, giữ thật chặt để cô ta không giờ trò gì được nữa. Vân bị giam hoàn toàn trong vòng tay rắn chắc. Toàn thân cô chỉ thấy nóng rực như có lửa đốt. Cô mơ màng nhìn sang bên cạnh:

“Sơn!”

“Son! Son!”

Cô sung sướng kêu to, lật người sang phải, ngồi hẫ vào lòng anh. Đôi tay tự do của cô vòng qua cổ anh, siết chặt.

Anh cứng đờ người trong một giây. Cổ bị đôi tay mảnh khảnh của người con gái quấn lấy. Cô vùi đầu vào ngực anh. Anh thận trọng áp hai tay, gỡ đầu cô lên. Sợi dây buộc tóc bung ra. Từng lọn tóc màu hạt dẻ óng mềm tung xõa lên bàn tay anh, bao quanh một khuôn mặt kiều mị đang cười nụ cười đẹp đến mê hồn.

“Son!”

Trong ánh sáng mờ ảo, nhìn người con gái xa lạ trước mặt, thấy cô ta nhìn mình và gọi tên một người con trai khác, không hiểu sao tim anh bỗng nhói lên. Ánh mắt anh hỗn loạn, phức tạp.

Vân ghi cổ anh chặt hơn, một tay kéo đầu anh xuống thấp hơn nữa. Cô đưa môi mình lên. Khi biết đã tìm đến đúng đích, cô rướn người, miết mạnh lên môi anh. Giữa họ không có khoảng cách nào cả. Vân điên cuồng hôn anh. Đôi môi cô mềm mại, mãnh liệt. Anh suýt bị cuốn vào cơn sóng gió cô tạo nên. Nhưng chút tỉnh táo cuối cùng khiến anh dứt ra được. Anh mạnh tay hất cô gái ra khiến cô ta ngã ngửa vào một góc xe, đầu va vào chỗ nào đó kêu đánh “cốp”. Người lái xe taxi hiểu chuyện, không phản ứng gì mà chăm chú lái xe.

“U... Đau!”

Cô gái quờ quạng đứng dậy. Anh thô lỗ lôi cô ta lên ghế. Suốt chặng đường đi, cô gái không giờ trò gì quái đản nữa, nhưng lại cứ nghe ngao hát:

Whatever I said, whatever I did, I didn't mean it

I just want you back for good

Whenever I'm wrong just tell me the song and I'll sing it

You'll be right and understood

And we'll be together, this time is forever

We'll be fighting and forever we will be

So complete in our love

We will never be uncovered again *

Một giai điệu quen thuộc. Tiếng hát ngắt quãng thồn thức vang trong lòng chiếc taxi đang mãi miết chạy giữa đường phố về khuya, tan trong ánh đèn đường vàng vọt.

Có những lời nói, có những hành động

Ta chẳng dụng tâm

Có những lúc ta sai

Chỉ cần bắt nhịp bài ca mình sẽ hát

Người ấy sẽ hiểu rằng

Ta chỉ muốn người ấy quay trở lại

Và ta sẽ bên nhau

Bây giờ là ngày sau.

Và ta sẽ tranh đấu,

Cho tròn vẹn mối tình.

Chú thích:

* Lời ca khúc “Back for good” của Take That.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Vân loạng choạng đứng dậy, rời khỏi giường. Mỗi cử động khiến cả người cô gào thét phản đối. Đã mười một giờ rồi cơ à? Cô rót một ly nước, uống để cô họng bớt khô đắng. Trong đầu đã nhớ ra vài chuyện tối qua, nhưng việc quan trọng nhất là làm sao cô lại về được nhà và nằm ngủ trên giường của mình thì cô chịu, không tài nào nghĩ ra được.

Có một mẩu giấy nằm trên chiếc bàn nhỏ đặt ở phòng khách. Vân mở ra xem, thấy một lời nhắn được viết vội. Tuồng chữ nghiêng, ngoáy tí, nhưng nét nào nét ấy cũng cấp, rạch ròi.

“Khi nào cô hoàn toàn tỉnh táo, hãy liên lạc với tôi theo số điện thoại: 0986xxxxxx.

Hải.”

Chao ôi! Là một người đàn ông tên Hải, chứ không phải Sơn đưa cô về. Đúng rồi! Anh ta tên là Hải – một người giống Sơn. Nhưng không phải là Sơn! Ra vậy. Người mà cô gặp thoáng qua ở trung tâm thương mại lần trước cũng là Hải. Vân bất giác thở dài. Có lẽ cô dịch nhiều tiểu thuyết nên bây giờ cô bị ám mắt rồi. Trên đời thực này, cũng có những chuyện như vậy xảy ra hay sao?

Vân nắm chắc tờ giấy trong lòng bàn tay. Anh ta nói khi nào cô hoàn toàn tỉnh táo thì hãy đến gặp. Mà tình trạng hiện tại của cô thì không thể gọi là “hoàn toàn” được. Cho nên, cô cắt mẩu giấy vào trong ngăn kéo.

Dù sao cũng lỡ mất một buổi làm việc. Vân chậm chạp sửa soạn. Trên đường tới cơ quan, cô ghé vào tiệm phở quen thuộc. Mùi gia vị thơm nức mũi. Chủ quán thấy khách quen vốn vãi chào mời.

- Lâu lắm mới thấy ghé!

Vân cũng mỉm cười đáp lại. Quán phở này Sơn dẫn cô tới ăn. Nó nằm trong một con hẻm nhỏ, nấu theo cách của người Nam Định. Nước dùng rất trong và ngọt. Quán thường đông khách vào buổi tối, chủ quán phải kê thêm bàn ở ngoài vỉa hè. Cô vốn ngại nấu nướng, nên thành khách quen ở đây. Sơn có lần bảo:

- Khi nào cuối năm, 23 tháng Chạp, nhớ nhắc anh mua con cá chép mang cho chủ quán Cừ!

- Ồ, sao lại thế?

- Để cúng Táo Quân ở bếp nhà ấy!

Anh nói tình bơ. Cô mất một lúc mới lĩnh hội được thâm ý của anh. Tức mình, hôm sau Vân đi chợ mua thức ăn chất đầy các ngăn tủ lạnh. Nhưng sau đó mải dịch, lại quên mất nấu nướng. Sơn vừa xắt miếng thịt đông lạnh cứng như đá, vừa tức giận lầm bầm:

- Nhất định sẽ mua cho quán ấy một con cá chép!

Quán vẫn tồn tại cho tới ngày nay. Chẳng sửa mới, cũng chẳng mở rộng. Chỉ có giá tiền là tăng. Một dạo, thấy mình cô tới, chủ Cừ thắc mắc:

- Bạn trai đâu rồi?

Sau đó vẫn chỉ thấy mình cô. Người chủ quán thành quen, cũng thôi, không hỏi nữa.

Phở quán này đúng là ngon có tiếng. Vân xì xụp ăn một loáng hết veo một tô đầy tú ụ. Trong người cũng cảm thấy tỉnh táo hẳn. Cả buổi chiều cô làm việc ở trụ sở nhà xuất bản, đến tối mịt mới tắt màn hình vi tính đi về. Chợt chợt dạ nhớ ra tờ giấy mà Hải để lại cho cô. Về tới nhà, sau một thoáng do dự, cô lôi mẩu giấy ra, bấm số điện thoại ghi trên đó.

- Alo?

- Tôi Thiên Vân đây! Anh có thời gian rảnh không? Tôi có thể gặp anh một lát được chứ?

- Nếu như cô muốn, thì ngay bây giờ, tôi đang rảnh.

- Tôi gặp anh ở đâu?

- Cô lấy giấy bút ra đi, tôi đọc địa chỉ.

- Được, chờ tôi một lát.

Địa chỉ Hải đọc cho cô là một quán cà phê cách chỗ cô ở không xa. Kiểu quán cà phê nửa trong nhà, nửa ngoài trời, tận dụng vỉa hè rộng rãi đặt một dãy bàn ghế giả mây. Từ xa, cô đã nhìn thấy đáng ngồi cao lớn của anh. Tim cô đập thình thịch khi bước lại gần. “Đó không phải là Sơn! Có gì phải hỏi hộp đâu?” Cô tự nhủ. Nhưng bất lực khi thấy chân cô run rẩy.

Hải không ngẩng lên cũng biết cô gái ấy đang bước đến. So với hôm qua, cô trông càng nhỏ bé hơn trong chiếc áo len mỏng màu xám rộng thùng thình. Mái tóc rối bay nhẹ theo mỗi bước chân duyên dáng. Mái tóc ấy! Mẹ kiếp! Chưa có thứ tư lượm óng ánh mềm mại nào có thể sánh bằng.

Ly cà phê không đường ngào đã không biết là lần thứ mấy.

- Cô uống gì? Cà phê không?

- Cho tôi nước khoáng.

- Sợ mất ngủ à?

- Không. Tôi không sợ mất ngủ. Không cần phải uống cà phê.

Anh nhúm mày tò mò. Cô giải thích:

- Tôi thường phải làm việc khuya. Tôi thức đêm rất tài.

- Cô làm nghề gì?

Hải hỏi xong mới giật mình. Hình như anh hơi tò mò đời tư của người khác. Cô gái im lặng. Tưởng như không nghe thấy câu hỏi của anh. Nhưng cuối cùng, cô nói:

- Tôi là dịch giả.

Phục vụ mang nước khoáng ra. Hai người im lặng uống nước. Ai cũng có điều thắc mắc muốn hỏi người kia. Nhưng không một ai mở lời trước.

Vân đang cúi mặt nhìn ly nước, đột ngột ngẩng đầu lên, nhìn Hải, giọng lạc hẳn đi.

- Anh có thể cho phép tôi...

Rồi cô nhào người về phía trước, vươn tới sát mặt anh, ánh mắt tìm kiếm thiêu đốt.

“Cô ta lại bị làm sao vậy?” Hải hỏi giật mình, nhưng cũng ngồi yên. Cảm thấy trên mắt trái của mình có một ngón tay mềm mại lướt qua. Mí mắt anh co giật. Cú lướt rất nhanh, rồi hoàn toàn tĩnh lặng.

Phía đối diện, Vân đã ngồi lại vị trí. Nhưng cả người cô đang run rẩy dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hoàng Thiên Vân là một cô gái bừa bãi. Vậy mà cô lại được chọn vào làm vị trí lễ tân của một công ty sản xuất phần mềm. Cừ nhân Ngoại ngữ, bằng khá – thế mà phải đi làm lễ tân, mức lương chưa tới hai triệu. Nhưng xem ra cô vẫn còn may mắn hơn những người bị loại, không xin được việc. Quả thật, tuyển việc thời buổi này rất gắt. Khi làm lễ tân, suốt ngày ngồi nói line điện thoại và gửi công văn, cô thậm chí rửa tại sao lúc phỏng vấn, họ lại bắt làm bài test tiếng anh, rồi test trình độ photoshop kỹ càng đến thế?

“Phường lừa đảo mà!”

Công việc buồn tẻ nhàm chán, thành ra Vân càng có nhiều thời gian để dịch phim. Cô làm thêm như thế này kiếm được rất nhiều tiền. Đó là một cơ sở phát hành đĩa phim lậu. Cung cách làm việc của họ như thế nào cô không biết. Cô chỉ làm việc thông qua Loan – bạn cùng lớp đại học của cô. Loan cũng nhận phim từ một người khác. Sau này tốt nghiệp, Loan đi du học, không nhận nữa. Còn cô, mỗi đêm vẫn lọ mọ thức đến sáng để dịch lời thoại. Phim có đủ các thể loại. Nhưng nhiều nhất vẫn là phim cấp ba. Nhớ lần đầu tiên mở một cái đĩa phim như thế, cô hoảng hốt tắt phụt màn hình vì tính. Rồi lại tò mò mở ra. Những cảnh làm tình thô tục khiến cô xem mà không khỏi nhăn mặt. Cô quyết định cô chỉ chuyên chú vào lời thoại. Chúng ít thô thiển hơn, dù không hơn là bao. Dịch những bộ phim như thế khiến cho cô phát ngán. Diễn viên như những con rối, chỉ biết hành động và la lối, lời thoại thì đơn điệu, chẳng có chút cảm xúc nào.

Vân giống như một con cú mèo. Ban đêm lộng hành, còn ban ngày thì vật vờ như bóng ma. Cho đến một ngày buồn chán nhất của tuổi hai mươi ba...

Thế giới của Vân thay đổi hoàn toàn sau chuyến leo núi trời định. Con cú mèo từ từ bước ra khỏi cuộc sống đang trật nhịp của nó. Cô đã có Sơn. Và ngôi nhà Trắng Non thành cái tổ ấm áp chứa hai con người. Hạnh phúc với họ thế là đủ, chẳng cần quan tâm gì tới bên ngoài.

Thói quen thức đêm của Vân vẫn chưa sửa được. Sơn đã là người thức khuya, cô còn tỉnh táo hơn cả anh. Đêm, họ thường ngồi trong phòng đọc sách trên lầu hai – nơi có ô cửa sổ màu vàng chanh không bao giờ khép. Vân dán mắt vào màn hình vi tính và cuộn từ điển, chuyên chú dịch phim. Sơn ngồi trên chiếc ghế sofa kê trước ô cửa sổ mở đọc tài liệu.

- Đi ngủ! – Một lát, anh giục.

- Chờ em tí. Đang chỗ hay!

Mười lăm phút sau:

- Đi ngủ! – Giọng anh đã đánh lại.

Vân làm lơ, coi như không nghe thấy. Anh tức giận tới bế bổng cô lên, mang xuống phòng ngủ ở lầu dưới.

- Em chưa lưu file. Công sức của em! – Vân giãy giụa. Sơn đặt cô xuống. Anh rất dễ bị cô lừa. Cô lại tốt lên trên ghế, quay sang cười với anh: – Chờ em tí nữa!

Một tí nữa của cô cũng phải trưng dương cỡ nửa tiếng. Lần này anh không kiên nhẫn, ôm con cú mèo bọc bịch ném vào phòng ngủ của cô. Cô lồm cồm bò dậy:

- Nhưng em chưa buồn ngủ.

- Mắt em phải được nghỉ ngơi.

- Nó còn tỉnh táo lắm.

- Nó đang mệt mỏi vì em bắt nó nhìn nhiều.

- Hey guy, come-on! – Cô tỉnh quái nhìn anh, vỗ vỗ tay xuống đệm. – Em thách anh đấu mắt với em đây!

Luật chơi rất đơn giản. Hai người ngồi đối diện gần nhau, mắt mở to nhìn vào đối phương. Ai chớp mắt hay cười trước thì người đó thua.

- Vớ vẩn! – Sơn phản đối.

- Em muốn độ xem mắt anh với mắt em, mắt ai khỏe hơn.

À, được rồi. Là do cô thách đấu anh đấy. Sơn ngồi xuống đệm. Như hai đấu sĩ trên đấu trường, họ tròn mắt nhìn nhau. Giữ yên lặng đến nỗi cả căn phòng chỉ còn nghe tiếng hơi thở.

Lẽ dĩ nhiên là Sơn thua. Vì nhìn khuôn mặt trẻ con của cô quá kiên định. Cũng trong những lần “chiến đấu” thế này, Vân đã phát hiện ra một chấm nốt ruồi nhỏ xíu mờ mờ trên mí mắt trái của Sơn. Phải thật chú ý mới thấy.

Mặc dù biết Hải không phải là Sơn, cô vẫn muốn kiểm tra. Và mặc dù Hải không phải là Sơn, nhưng trên mí mắt trái của anh, cô cũng thấy có một chấm nốt ruồi nhỏ. Đó chính là lý do khiến cho cô run rẩy dữ dội.

Hải lo lắng nhìn người phụ nữ trước mặt:

- Cô có sao không?

- Tôi ổn... – Rồi không thể kìm nén được nữa, Vân bắt đầu tra hỏi dồn dập. – Hôm qua bạn anh nói là anh mới tốt nghiệp ở Mỹ? Anh sinh sống ở Mỹ à?

- Tôi sinh ra và lớn lên rồi học đại học ở Cali. Gia đình tôi cũng sống ở đó.

Hải trả lời ngay lập tức. Anh biết cô nhận lầm anh với người khác. Vậy thì cứ trả lời cho rõ ràng để cô ta biết cô ta lầm.

- Anh có anh chị em gì không?

- Tôi là con một!

- Chỉ có một mình anh thôi à?

- Đúng!

- Vậy là anh hai mươi ba tuổi.

- Đúng! Có cần xem hộ chiếu của tôi không?

Vân lắc đầu. Cô còn muốn hỏi xem anh có bị tai nạn hay mất trí nhớ gì không. Nhưng nhận thấy như vậy thật là hoang đường.

- Anh giống một người bạn của tôi!

“Cuối cùng, cô ta cũng thú nhận!”

- Giống lắm, anh có biết không? Ngay cả chiếc nốt ruồi nhỏ xíu trên mí mắt. Tôi không thể ngờ về điểm đó, anh cũng giống anh ấy!

- Thế giới thật kỳ diệu? – Hải nhám nháp ngụm cà phê đã nguội ngắt.

Kỳ diệu ư? Vân chỉ thấy điều đó thật điên rồ.

- Hôm qua, tôi đã hoàn toàn tưởng lầm anh là anh ấy!

- Một người tên là Sơn?

- Đúng vậy. Do lúc đó chắc tôi say. Vì anh giống hệt anh ấy cách đây năm năm. – Cô lắc lắc đầu, cười chua chát. – Nếu như anh ấy xuất hiện, thì phải già hơn anh năm tuổi, đúng không? Tôi thật là ngốc!

- Cô có hơn tôi nhiều tuổi không?

- Tôi cũng hơn anh năm tuổi.

Năm tuổi. Nhưng sao cô ta trông trẻ thế nhỉ?

Người phục vụ lịch sự đi đến, châm thêm nước trà vào hai cái cốc thủy tinh. Một cơn gió thổi tới, làm bay mất chiếc khăn lụa mỏng của một vị khách nữ nào đó. Cô gái hét lên. Bạn của cô ta bắt được. Có tiếng cười khanh khách. Một em bé mẹ cho đi ăn kem buổi tối rời khỏi chỗ ngồi, chạy lung tung, ngó nghiêng hết chỗ này chỗ kia không biết lạ ai.

- Tôi xin lỗi anh chuyện hôm qua. Và cảm ơn anh đã đưa tôi về nhà. Tôi không biết có làm gì thất lễ không?

- Không. – Hải nói nhanh.

Vân bối rối nhìn lên:

- Anh... anh đưa tôi về nhà bằng cách nào vậy?

- Tôi định đưa cô đến khách sạn!

- Hà?

- Chứ chả lẽ vứt cô nằm lại quán Bar? Nhưng sau đó tôi cố lục trong túi xách của cô, thấy một cuốn sổ. Trang đầu tiên có ghi tên cô, số điện thoại, địa chỉ nhà và cơ quan. Có cả chìa khóa nhà trong túi. Tôi đã đưa cô về chung cư, mở cửa, đưa cô vào giường ngủ, viết lại lời nhắn và đi về. Chỉ có thế!

Vân cúi gằm mặt xuống. “Chỉ có thế!”. Anh ta đang ám chỉ không làm gì tổn hại đến cô. Cô xấu hổ tưởng tượng ra cảnh một đứa con gái say be bét không biết gì, phải để một người đàn ông xa lạ đưa về tận giường ngủ. Cô nói lí nhí:

- Cảm ơn anh! Bữa nào đó tôi sẽ mời anh để...

- Cũng được!

Trái với vẻ bối rối của Vân, Hải hoàn toàn tự nhiên. Anh ta phản đối, đồng ý đều nói lên ý kiến hết sức nhanh chóng.

- Vậy tôi về nhé.

Anh ta không phải là Sơn, thì cũng chẳng còn gì để nói nữa. Cô chào xong, nhanh chóng rời đi.

Hải ngồi lại trầm tư. Anh nhìn theo bóng cô gái đi xa dần. Một cô gái kỳ quặc. Cô ta cũng chẳng thèm quan tâm anh đang ở đâu, làm gì, tại sao lại về Việt Nam. Tự nhiên anh cảm thấy khó chịu bởi suy nghĩ, cô gái đến gặp anh, chỉ để yên tâm rằng anh không phải là cái gã Sơn kia. Rồi cô ta phui tay ra về, phui sạch trơn. Hẳn giữa họ phải có một mối quan hệ gì đó, trên cả một sự quen biết thông thường. Tâm tư trầm mặc của anh lúc đó bỗng hiện lên một sự thích thú đặc biệt đáng ngẫm ngai.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Nguyễn Hoàng Lê Vi gọi Vân tới để chỉ cho cô xem ấn bản vi tính của cuốn tiểu thuyết cô vừa dịch xong, mới nộp cho chị Phương. Đúng 227 trang, nhỏ xinh dễ thương.

Nghe tên thì cứ tưởng là con gái, nhưng cậu phụ trách phần này lại là một chàng thanh niên gầy đét, tóc để dài và đeo một cặp kính cận dày cộp. Lê Vi dù kém tuổi hơn không bao giờ gọi Vân bằng chị.

- Bản in thử sẽ tới trong vòng 3 ngày nữa. – Cậu ta nói trống không.

- Nhanh vậy sao?

- Chuyện! Thời buổi vi tính mà lại. Sách này bìa mềm có hai trăm trang, nhằm nhò gì?

- Nó là best-seller đấy. Cậu vừa nói thời buổi vi tính mà lại. Độc giả họ càng không có thời gian. Sách càng ngày phải càng ngắn gọn súc tích.

Anh ta nói lửng lơ:

- Tùy.

Vân cũng không đòi co với anh ta nữa. Theo như kế hoạch thì đầu tháng sau cuốn sách sẽ ra mắt bạn đọc. Trước đó, công ty phát hành sách sẽ tổ chức một vài sự kiện giới thiệu, lấy review. Cô hy vọng cuốn này sẽ có phản hồi tốt, lượng tiêu thụ tốt để có thể tái bản. Kinh nghiệm dịch thuật các câu chuyện tình yêu, từ phim ảnh cho tới tiểu thuyết mách bảo cô rằng đây là một chuyện tình độc đáo. Gián dị nhưng lại giàu cảm xúc. Tình yêu thì mãi là tình yêu, gì cũng giống nhau. Nhưng chính sự giống nhau ấy tự nó làm nên những nét riêng.

Anh giám đốc của Thi Phú thích cuốn này cô dịch, xem ra anh ta cũng không phải là một người kém cỏi. Vì thế, khi chị Phương nói với cô thứ bảy tuần này sẽ đi ăn tối với anh ta, cô cũng không tiện từ chối. Dù sao đó cũng là một kiểu quan hệ công việc. Ăn một bữa cơm có thể giải quyết, bàn bạc được nhiều chuyện mà các cuộc họp tiến hành tại văn phòng không thể nào giải quyết toàn vẹn được. Lẽ dĩ nhiên có cả chị Phương đi cùng. Cô thừa hiểu bà mai này thế nào chả lợi dụng danh nghĩa gặp mặt ăn tối bàn công chuyện để “rấp tâm” mai mối cho cô và Phú. Tuy nhiên, chỉ là một bữa cơm thôi mà! Chẳng có gì to tát cả.

Văn phòng buổi chiều làm việc có phần uể oải. Mấy cô gái đang tùm lại một góc xuyết xoa một cái tin đang nóng sốt trên mạng. Băng Băng, một nhà văn chuyên viết truyện online, đã xuất bản cuốn sách đầu tay của mình, chưa đăng ở bất cứ mạng nào. Cuốn tiểu thuyết mới ra đời đã khiến cho toàn bộ độc giả trong nước xôn xao. Nó ngay lập tức chiếm lĩnh vị trí đầu tiên trong các kệ sách. Tuy nhiên các nhà phê bình thì lại im hơi lặng tiếng, không khen, mà cũng chẳng chê. Một ai đó than thở:

- Cô này thật là thâm hiểm. Hóa ra những truyện cô ta post lên trên mạng cho dân tình đọc chỉ là “đề mô”, là hàng khuyến mại!

- Người này bí ẩn ghê. Giới tính cũng chưa có ai xác định rõ. Đây này, báo mạng viết: “Các thông tin về cá nhân tác giả Băng Băng bản thân tác giả, nhà xuất bản, cũng như những người có liên quan đều không tiết lộ bất cứ chi tiết nào”.

- Chỉ có tin đồn rằng cô ta một trăm phần trăm là nữ, hiện cũng đang sống ở thành phố này.

Câu chuyện đang hồi rộn ràng như bấp nỏ, bỗng nhiên cửa phòng xịch mở. Ngọc, cô lễ tân mặt mũi bưng bưng phần khích đứng ở ngưỡng cửa, thờ hồn hèn vì vừa chạy lên cầu thang.

- Các chị ơi...- Cô ta hụt hơi, nói xong câu ấy không sao cất lời thêm được nữa. Mọi người nhìn lên. Nhưng cô ta vẫn há mồm ra thở. Tất cả lại hạ mắt xuống xem báo.

Thấy các đàn chị có vẻ quan tâm tới tin tức trên màn hình vi tính hơn mình, cô nàng ầm ức đi hẩn vào trong phòng, ngồi phịch xuống một cái ghế trước bàn Vân, nói:

- Chị Vân, có một anh đến tìm chị.

Mấy cái đầu đang cúi xuống, lập tức ngẩng lên lần thứ hai, nghe ngóng.

- Đẹp trai cực kỳ. Lại còn trẻ măng nữa.

- Cái gì?

Cái gì? Cô Vân phòng này có người tới tìm? Chuyện này xưa nay giờ mới thấy.

- Chị xuống ngay đi, anh ta đang đợi! – Nói xong Ngọc hài lòng nhìn những khuôn mặt đang lộ vẻ quan tâm. Một số người chân còn có dấu hiệu “lăm le”

chạy xuống tiền sảnh để ngó mặt “một anh đẹp trai trẻ măng”

Vân thấy ngạc nhiên. Bạn bè của cô đều trong ngành xuất bản, nam có nữ có nhưng phần lớn họ cũng đã đứng tuổi rồi. Bản thân cô lại ít khi tới văn phòng, nếu muốn gặp thì thường gọi điện hẹn nhau ở chỗ nào đó. Chẳng có ai lại đến cơ quan để tìm cả. Nghe thật có vẻ là hình sự.

Cô nghi hoặc đi xuống dưới lầu. Trong sảnh vắng ngắt, chỉ có một chàng trai đang đứng nhàn nhai xem những tấm poster chụp hình bìa của các ấn phẩm mà công ty cô đã xuất bản. Anh ta đứng quay lưng lại phía cô. Chiếc áo sơ mi màu trắng kiểu dáng đơn giản trang nhã gợi lên một hình dáng rất quen thuộc. Thấy tiếng cửa mở, anh ta vội quay lại.

Hải nhìn thấy cô, khóe môi thoáng cười:

- Xin chào!

Vân lúng túng gật đầu. Anh ta tới đây làm gì? Anh ta làm sao lại biết chỗ cô làm? À, đúng rồi, anh ta nói đã xem cuốn sổ của cô, trong đó có địa chỉ cơ quan. Trí nhớ của anh ta tốt thật!

- Là anh à?

- Tôi có việc đi ngang qua đây, chợt nhớ cô làm ở tòa nhà này nên tiện thể ghé vào. Cô có ổn không?

- Tôi rất khỏe. Còn anh?

- Không được ổn lắm!

Vân ngạc nhiên nhìn anh ta.

- Tôi cứ chờ cô mời tôi một bữa cơm cảm ơn. Nhưng mãi mà chẳng thấy đâu!

Hải thích thú nhìn cô gái đang đỏ mặt bối rối. Anh thừa biết lần đó cô ta nói vậy để kiểm soát kết thúc cuộc trò chuyện mà thôi. Cô ta nói “bữa nào tôi sẽ mời anh” – chẳng qua là một lời mời rêu không xác định rõ nội dung.

- Tôi... thời gian qua... bận quá... Nhưng tôi chắc chắn sẽ mời anh mà.

Khi Vân nói câu đó, cô cũng có ý nghĩ sẽ mời anh ta thật. Hải bật cười:

- Có ai nghi ngờ thịnh tình của cô đâu? Có điều tôi thắc mắc không biết cô tìm tôi bằng cách nào. Vậy thì, tôi đành tới gặp cô vậy!

Thôi, chết thật. Cô chia tay anh ta, cũng không hỏi cách nào liên lạc lại.

- Tôi thứ bảy tuần này, cô sẽ mời tôi đi ăn chứ?

Hải đột ngột đề nghị, phá vỡ không khí bối rối của cuộc hội thoại. Có lẽ anh ta sống ở bên Mỹ quen, rất sòng phẳng. Bữa ăn này, cô nhất định phải đãi anh ta. Nhưng cuối tuần, cô lại hẹn chị Phương đi gặp giám đốc Thi Phú rồi.

- Thứ bảy này, tôi...tôi...

- Cô bận? – Hải kết thúc câu nói của cô một cách nhanh chóng.

Vân biết anh đang hiểu theo một nghĩa khác. Nhưng cô bất lực gật đầu. Vì đó là sự thật. Cô nói:

- Anh cho tôi số điện thoại đi. Tuần sau tôi sẽ gọi cho anh.

Vân nắm trong tay tấm card tự in chỉ ghi tên và số điện thoại, nhìn theo bóng áo trắng bước khoan thai trên hè phố. “Minh không nên dính dáng tới người đàn ông này!” Trong đầu Vân tự nhiên vang lên một cảnh báo. Không nên! Vĩnh viễn là không nên. Nhưng vì sao? Bởi vì anh ta giống người yêu của cô. Nhưng vĩnh viễn không phải là người đó.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11

Chiều thứ bảy trời đẹp một cách lạ lùng. Không có nắng, nhưng phố xá vẫn sáng sủa, lại trong trẻo mát mẻ giống như không khí được làm từ thủy tinh. Người ta ùn ùn kéo nhau ra đường, ngồi la liệt trong các quán cà phê ngoài trời. Mấy cô gái mặc váy hoa ngắn, áo hai dây khoe bờ vai tròn lẳn và cặp

đùi thon thả, vừa đi bộ, vừa ăn kem và cười đùa vui vẻ.

Chị Phương điều khiển chiếc xe hơi nhỏ rẽ phải, tiến vào chỗ để xe của một dãy cửa tiệm thời trang. Chị liếc qua gương chiếu hậu, đánh vô lăng một vòng quay đầu xe, chép miệng:

- Bọn con gái con lứa dạo này sướng nhỉ!

- Chị nói gì cơ?

- Thì mấy cái cô kia kia. Mặc váy ngắn tung tăng thế giờ chẳng ai nói năng gì. Ngày xưa thì đừng có hông.

Vân suýt phì cười. Nhìn lại mình đi tổng biên tập! Đồ của chị bây giờ cũng có cái nào dài quá đầu gối đâu cơ chứ!

- Mà sao chị lại dừng xe ở đây? Không phải mình hẹn khách ở nhà hàng ngoại thành à?

- Tôi dừng là vì cô đấy!

Đôi mắt của Vân không ai nhắc, tự khắc tròn xoe. Chị Phương đóng cửa xe đánh rầm, lườm cô một cái từ đầu tới chân, đoạn nhăn mặt tỏ ý chê trách. Vân nhìn bộ đồ cô đang mặc trên người. Hôm nay cô xỏ một cái quần lửng màu ghi, áo thun trắng đơn giản chỉ in một hình vòng tròn trước ngực. Cô theo thói thường, cứ thứ bảy mọi người được mặc đồ tự do. Không nhớ ra hôm nay có buổi hẹn, phải ăn mặc tươm tất hơn một chút.

Chị Phương lôi Vân vào một cửa hàng đèn đuốc sáng choang, nhìn cũng biết là toàn đồ cao cấp. Vân định trở ra, nhưng bà sếp đã nhanh tay túm lại được.

- Cái gì đáng đầu tư thì đầu tư. Và lại ở đây giá cũng không đến nỗi quá đắt.

Vân đành miễn cưỡng vạch vạch đám váy len treo trên móc. Đang định lấy xuốngướm thử lên người, chị Phương gạt đi:

- Tôi già rồi cũng không đến nỗi như cô. Sao cô lại hứng thú với mấy cái thứ xám xám ghi ghi này quá thế? Cậu Phú là sành điệu lắm đấy, biết chưa!

Nói rồi chị rút ra một cái váy bằng lụa màu đỏ, cổ chữ V, phần lưng hơi trễ. Vân chưa kịp phản đối thì tất cả các cô bán hàng đều lên tiếng khen chị Phương chọn chuẩn. Đó là chiếc váy nữ tính gợi cảm mà không kém phần tinh tế!

Nhìn Vân từ phòng thay đồ đi ra, chị Phương gật đầu, nói tinh bơ:

- Tinh tiền. Mặc luôn!

Nhân viên cửa hàng nhanh chóng cất mác. Vân nhìn thấy giá tiền xong, trong ruột cảm thấy xót xa không ít. Hơn nữa cái váy này mặc vào cảm giác trông trái, không biết có lộ liễu quá không. Thấy Vân cứ loay hoay kéo cao phần nếp gấp trước ngực, chị Phương nói:

- Hóa ra ngực cô cũng đẹp phết đấy nhỉ.

Cùng là phụ nữ với nhau, bàn mấy chuyện ngực mông eo không phải là đề tài kiêng kị. Tuy nhiên chị Phương đang cố tình chọc cô. Vân trưng lên một bộ mặt nhăn nhó.

Từ cửa hàng quần áo đi ra, hai người không quay ra xe ngay mà còn ghé vào hàng mỹ phẩm. Chị Phương nói với cô nhân viên trẻ măng đang hồ hởi khi nhìn thấy khách bước vào:

- Này em ơi, trang điểm giùm chị cho cô này với. Làm sao cho rạng rỡ lên chút nhé.

Cô nhân viên cụt hứng. Tưởng bán được hàng, nhưng không ngờ có người tới chỉ để được trang điểm hàng mẫu miễn phí. Tuy nhiên, với tác phong cực kỳ chuyên nghiệp, cô ta vẫn tươi cười hỏi Vân:

- Chị đi ăn tiệc đám cưới, dạo phố hay đi đâu ạ?

- Đi hẹn hò. Gặp mặt lần đầu tiên. Em làm sao phải gây ấn tượng được với người ta.

Chị Phương nói như thật. Còn Vân thì ngượng chín cả mặt.

Mười lăm phút sau, cô nhân viên hoàn thành xong việc trang điểm. Chị Phương khen lấy khen để:

- Em sao không đi làm chuyên viên trang điểm nhỉ? Ở đây bán hàng có phải phí tài năng không?

Cô nhân viên cười sung sướng. Dù không bán được hàng cũng mát lòng mát dạ. Chị Phương trước khi đi còn ngoái lại dặn:

- Nhớ mặt em rồi! Bữa sau tới shop em mua hàng.

Vân cũng cảm ơn cô nhân viên tốt bụng. Cô bé chúc Vân:

- Chúc chị có một buổi gặp mặt thành công rực rỡ.

Vân cười như mếu:

- Chị ấy nói đùa đó em. Chị là gặp mặt bàn công chuyện thôi!

Cô nhân viên cười, không biết là đồng tình hay phản đối.

Sau đó hai người lên xe đi về phía Nam thành phố, thoát khỏi những con đường trong nội thành chật chội. Nói là khu ngoại thành nhưng nơi mà hai chị em đang tới lại là một nơi được quy hoạch mới, tập trung rất nhiều nhà hàng. Cái nào cái nấy được xây cất cầu kỳ, không gian lại rộng, đủ non nước cây cối, sơn thủy hữu tình. Cho nên dù có phải đi xa hơn một tí nhưng người ta vẫn thích tới đây hơn những nhà hàng đến cả chỗ đỗ xe cũng khó như ở khu vực trung tâm.

Nơi họ đặt chỗ là một bàn tiệc nằm gọn trong một khu thủy tạ. Ngồi giữa hồ gió mát lồng lộng. Những rặng liễu trồng ven hồ đung đưa. Những chiếc đèn lồng nhỏ phát lên thứ ánh sáng mờ ảo. Phú đã chờ sẵn hai người ở ngay chỗ lối đi. Đó là một người đàn ông thành đạt, gương mặt có những nét nam tính, cương nghị. Đôi lông mày hình lưỡi mác đậm khiến cho mặt anh có đôi chút dữ tợn. Chị Phương nói đúng, đó là một đám “rất được”. Có lẽ xung quanh anh ta cũng không thiếu các cô gái vây quanh.

Phú nhìn thấy Vân, có đôi chút ngỡ ngàng. Anh cứ tưởng các cô làm biên tập hoặc liên quan tới dịch thuật, sách vở đều mang cặp kính cận to cộp, trông cổ điển một chút. Nhưng cô gái này đáng rực rỡ diễm lệ, lại có vẻ thanh tú, thông minh. Làn da trắng nổi bật trên nền áo váy đỏ tươi. Bộ ngực đầy đặn thấp thoáng, mặc dù cô đã chắt vật lấy vật áo che chắn.

Sau vài câu chào xã giao, họ vừa dùng bữa vừa nói chuyện về tình hình xuất bản và nội dung các cuốn sách hiện đang có mặt ở thị trường. Không khí bàn ăn rất ấm cúng thân mật. Các món ăn chế biến từ tôm của nhà hàng này cũng khá ngon. Vân lần đầu tiên được ăn tôm hùm rang muối kiểu Hồng Kông. Đúng là giám đốc mời có khác. Toàn là cao lương mỹ vị cả.

Chị Phương ngồi thêm một lát, nhận được một cú điện thoại, bèn đứng dậy cáo từ. Thấy Vân nhấp nhòm, chị bảo:

- Chút Phú đưa Vân về nhé. Chị có việc đột xuất. Khổ thế cơ chứ!

Rồi chị quay sang Vân:

- Anh Phú đưa về thì yên tâm. Chị đi trước đây!

Sau đó còn nháy mắt một cái. Không rõ chị có người gọi thật hay đây là âm mưu của chị để hai người ngồi lại riêng với nhau.

Thấy về bối rối của Vân, giám đốc Phú hỏi đùa:

- Vân không sợ tôi đưa về đấy chứ?

Vân mỉm cười, lắc lắc đầu:

- Em chỉ sợ phiền anh.

- Không phiền chút nào!

Rõ ràng là anh không hề thấy phiền. Bản thân anh đã rất muốn gặp tác giả dịch cuốn sách đó, ban đầu cũng chỉ là sự đồng cảm trong nghề nghiệp. Nhưng qua miêu tả của chị Phương, anh dần dần nóng lòng muốn gặp. Hôm nay gặp được rồi, chẳng những thỏa trí tò mò, mà còn khiến anh thấy bất ngờ thú vị. Ăn tối xong cao hứng, Phú rủ Vân đi tản bộ sang quán cà phê ven sông. Đi ngang qua một hành lang lát sỏi trắng kêu lạo xạo dưới chân, vắt ngang một vườn hoa tuyệt đẹp. Gió mát rượi từ sông thổi vào khiến cho Vân bất giác rung mình. Chiếc váy hồ cổ hồ lưng này đúng là hại chủ. Phú tình ý cời ngay chiếc áo khoác trên người đưa cho Vân. Cô từ chối không được, đành cảm ơn, nhận lấy choàng lên vai, cũng cảm thấy ấm áp không ít.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Hải đang ngồi với anh bạn thân ở quán cà phê ven sông. Hai người chơi với nhau từ hồi học phổ thông bên Mỹ. Nhưng bạn anh về Việt Nam từ năm ngoái, góp vốn với ông cậu là trùm bất động sản ở thành phố, mở một công ty kinh doanh nhà đất. Hôm nay bạn anh chở anh tới đây vừa để ăn tối, kết hợp đi xem một khu đất triển vọng có thể xây chung cư cao tầng. Hải chẳng quan tâm gì tới đất đai. Nhưng chuyên ngành của anh là thiết kế các công

trình xây dựng, nên coi như đi xem đất cũng không uống phí. Phải nói rằng khu đất mà Phong – bạn anh chờ anh tới coi có một địa thế rất đẹp. Nơi này hiện còn đang thừa thớt, nhưng chỉ vài năm nữa thôi, nó hứa hẹn sẽ là một khu phát triển. Các tuyến giao thông và khu hạ tầng đã khá hoàn chỉnh và được quy hoạch chi tiết, hoàn toàn thông thoáng tiện lợi.

Phong vừa nhâm nhi cà phê, vừa đắc ý hỏi:

- Cậu thấy khu đất của tôi thế nào?

- Tốt! Sao mà anh lấy được vậy?

- Nghe nói cũng trầy da tróc vảy. Nhưng ông cậu tôi là thổ địa đất này. Ông lo hết. Thủ tục này khác. Giờ chỉ còn chờ ngày khởi công xây dựng. Nhưng tôi đang trông chờ vào thiết kế của cậu.

- Mới về Việt Nam mà anh đã dùng thành ngữ siêu đẳng quá. Tôi phải học hỏi anh mới được.

- Ha ha ha. – Phong cười sảng khoái. – Tôi sinh ra ở Việt Nam, chứ đâu có giống cậu, là người Mỹ trăm phần trăm.

- Tôi sinh ra ở Mỹ, nhưng từ nhỏ mẹ tôi dạy tôi nói tiếng Việt. Ở nhà, tôi cấm không được nói tiếng Mỹ. Thành ra tôi nói tiếng Việt rành hơn tiếng Mỹ.

- Tốt. Gốc gác thì phải giữ. Mẹ anh quả là một người phụ nữ tuyệt vời!

Nghe tới đó, mắt Hải bỗng dưng chùng xuống. Mẹ anh đúng là một người phụ nữ tuyệt vời. Nhưng giữa mẹ con anh, chưa bao giờ anh cảm nhận được mối liên hệ thân mật nào. Anh không bao giờ hiểu mẹ, hay chạm tới nỗi niềm của bà. Mẹ của anh là một người mẹ tốt, vừa giỏi giang, vừa dịu dàng. Nhưng anh lúc nào cũng cảm thấy giữa họ là một khoảng cách mà qua thời gian, nó càng ngày càng rộng, có lẽ không tài nào che lấp được.

Tiếng của Phong phá vỡ dòng suy nghĩ của anh:

- Này, nhìn kia. Được đấy chứ!

Hải ngẩng đầu lên. Thấy từ xa một cô gái mặc bộ váy màu đỏ đang đi về phía quán cà phê. Chiếc áo khoác to bên ngoài cũng không che được chiếc váy đỏ bó sát một thân hình mảnh mai rực rỡ. Mái tóc thả bồng bênh theo mỗi bước chân uyển chuyển. Phong đang lăm bằm:

- Phụ nữ nào trông cũng thật sexy khi mặc váy đỏ.

Hải cố nhiên là không nghe thấy anh ta nói gì. Bởi anh đang chú ý vào khuôn mặt của chủ nhân chiếc váy đỏ. Khốn thật! Là cô ta. Cô ta đúng là có hẹn. Mà lại ăn mặc thật kêu gọi như thế này. Gã đàn ông đi cùng cô ta kia, không phải là bồ của cô ta đấy chứ!

- Này, sao mặt cậu ngây ra như ngỗng ỉa vậy?

Phong vẫn tiếp tục khoe vốn thành ngữ phong phú của mình. Hải không thèm cự nự anh bạn nữa. Nhìn hai người khách đang đi tới, không hiểu sao anh lại thấy bức tức trong lòng. Cũng phải thôi! Dù sao trang điểm vào, cô ta cũng là một cô gái đẹp. Mà thằng đàn ông nào chả ghen tức với một thằng đàn ông khác được đi chung với gái đẹp. Đó là tâm lý chung. Anh tự an ủi bản thân. Vẫn cùng Phong đi vào trong quán, chọn một bàn gần bờ sông. Cho nên cô không nhìn thấy Hải. Gã đàn ông đi cùng ngồi xuống, cầm cuốn thực đơn lên coi. Vẫn nói gì đó với hân ta, sau đó rời đi. Cô đi về phía toilet.

- Tôi đi toilet một chút! – Hải nói nhanh rồi đứng ngay dậy.

Vẫn cảm thấy lớp trang điểm trên mặt mình càng ngày càng dày. Cô chưa khi nào trang điểm đậm như vậy. Dù nhân viên cửa hàng có quảng cáo mỹ phẩm này xịn tới đâu đi nữa, Vẫn vẫn cảm thấy da mặt khó chịu. Cô vào toilet, đứng trước gương, rút khăn giấy ra chăm chú lau bớt lớp trang điểm cầu kỳ. Lớp son phấn mất dần, lộ ra nước da thật của cô màu ngà.

- Chưa hết buổi hẹn hò, sao đã phải tẩy trang đi như vậy?

Vẫn giật mình nhìn lên, thấy Hải đang đứng ngay sau lưng mình, khoanh tay, người dựa vào tường. Cô hoảng hốt la lên:

- Anh? Sao anh lại ở đây?

- Tại sao không?

- Nhưng đây là toilet nữ!

- Đây không phải là toilet nữ.

- Cái gì? – Vẫn nghi hoặc. Cô chạy ra phía cửa. Hóa ra anh ta nói đúng. Cô đã vào nhầm toilet của nam giới. Ôi trời. Cô hoảng quá! Xấu hổ thật!

Không kịp nói gì thêm với Hải, cô chui tọt vào toilet nữ, đứng im thờ đốc. Hai má tự dưng đỏ bừng lên. Tim đập thình thịch. Có tiếng gõ cửa toilet. Lại gì nữa đây? Vẫn hít một hơi sâu để điều hòa hơi thở, dè dặt mở cửa toilet. Một bàn tay đàn ông cầm túi khăn giấy chìa ra trước mặt. Vẫn là tiếng Hải:

- Cô để quên thứ này.

Vân chớp lấy túi giấy, sau đó vừa nói cảm ơn vừa hấp tấp đóng cửa cái rầm.

- Á...á...

Một tiếng hét long trời lở đất vang lên. Thôi chết rồi. Anh ta bị kẹp tay. Thật là tai họa! Làm sao bây giờ? Ngón tay có vẻ bị kẹp khá nặng. Hải co người lại nhảy lò cò, bàn tay phải vung vẩy liên tục. Vân hoảng hốt túm lấy bàn tay bị thương, đưa lên miệng thổi phù phù. Cô luôn miệng nói “Xin lỗi”.

Hải đã thôi không rên rỉ nữa. Nhưng ngón tay bị kẹp tím bầm lại, sưng múp lên như quả chuối.

- Phải đi bệnh viện thôi – Vân kết luận. – Nó sưng ghê quá!

Hải gật đầu đồng tình. Mặc dù tay bị đau nhưng tinh thần anh không hiểu sao lại hưng phấn một cách quá đáng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13

Vân gọi điện báo với Phú, nhắn anh về trước, cô lỡ tay làm bị thương một người bạn, phải đưa anh ta tới bệnh viện. Tất nhiên là chả gã đàn ông nào lại dại dột lại thả cho kiều nữ đi chung với một thằng cha át ơ từ trên trời tự rụng rơi xuống xen vào buổi gặp mặt đầu tiên của hai người. Hơn nữa, nguyên nhân của vụ tai nạn lại rất mập mờ. Vân cũng chỉ nói qua loa là bị kẹp tay. Còn vì sao lại kẹp, kẹp ở chỗ nào thì chưa được làm sáng tỏ. Thành ra cuối cùng cả ba người đều đi tới bệnh viện. Phú làm tài xế phóng xe như bay trên đường. Anh cố ý mở cửa để cho Vân ngồi trên ghế gần chỗ tay lái. Còn thằng cha Việt kiều kia, thì tổng cho ngồi băng ghế sau là nhân đạo lắm rồi. Không khí trên xe im lặng một cách đáng ngại. Tuy nhiên, với tâm trạng lo lắng cho người bệnh bị thương, có người lo thật, có người lo giả vờ, về im lặng khản trương lúc này lại thành ra hợp mốt. Chỉ có Vân thỉnh thoảng áy náy quay lại hỏi thăm trình trạng ngón tay bị kẹp của Hải.

Tới bệnh viện, đám người bọn họ làm cho những bệnh nhân nội trú, cũng như các y tá bác sĩ trực đêm một phen xôn xao. Thì cứ tưởng tượng cảnh một cô gái mặc váy đỏ, bị kẹp giữa hai anh chàng bánh bao chái chuột tháp tùng cùng đi vào bệnh viện thử xem? Cứ như họ đang đóng phim vậy.

Hải được bác sĩ đưa vào phòng khám. Vân với Phú ngồi đợi ở ngoài. Ngón tay của anh được xử lý, băng kín bằng gạc trắng toát. Nói chung cũng không có gì đáng ngại nhưng bác sĩ hẹn lần sau tới tái khám cho yên tâm. Lúc Hải từ phòng khám đi ra, về mặt anh làm ra vẻ nghiêm trọng:

- Tuần sau phải đến khám lại!

Nhưng khi thấy Vân có vẻ hoảng hốt, anh trấn an cô:

- Thực ra không có chi. Tay bác sĩ đó cẩn thận quá!

Phú không bình luận gì. Anh lịch sự giục mọi người đi ra ngoài. Sau đó giăng co một hồi. Giăng co bởi vì Vân không muốn mới ngay buổi đầu gặp Phú đã phải phiền anh. Dầu sao tội lỗi cũng là do mình cô gây ra. Phú thì khẳng khái chờ Hải về trước, sau đó sẽ đưa Vân về. Hải thì tất nhiên muốn phiền Vân, nhưng tuyệt đối không thể để mang nợ tên Phú kia. Thành ra anh lại muốn về bằng taxi.

Cuối cùng, mọi người lên xe. Phú thả Vân xuống nhà cô trước, sau đó chở Hải về. Bời xét ra thì hai địa điểm đó cũng là tiện trên đường đi về nhà anh. Khi chỉ còn hai người đàn ông trong xe, Phú hỏi:

- Anh quen Vân lâu chưa?

- Cũng mới. Còn anh?

- Cũng vừa mới.

Họ cùng cười. Cảm giác căng thẳng bị xóa đi không ít. Hai người cùng nhau nói chuyện về nghề nghiệp và vài bình luận chung chung khác. Tới quán cà phê – chính là nơi lần trước Hải hẹn Vân, cũng là nơi ở hiện tại của Hải, anh mời:

- Tôi mời anh một ly cà phê.

Tưởng Phú từ chối, ai dè anh ta lại đồng ý. Họ ngồi xuống một cái bàn nhỏ. Chủ quán là người quen của Hải, nhìn thấy anh về, lại nhìn thấy ngón tay quần băng trắng toát, bèn chạy ra hỏi han:

- Ngón tay của anh sao vậy? Không phải anh đi với Phong à?

Nói xong mới quay sang Phú chào:

- Chào anh!

Hải giới thiệu ngắn gọn:

- Đây là anh Phú! – Chợt sức nhớ lúc anh nhìn thấy Vân và chạy theo cô vào toilet, sau đó rời khỏi quán cà phê, đã bỏ lại thằng bạn ngồi chờ vợ ở đó. Chắc nó đang giận anh đến phát điên vì tự nhiên biến mất không nhắn gửi gì. Đến cả điện thoại cũng vứt lại, không cầm theo. Anh bèn mượn chủ quán Lâm điện thoại gọi cho Phong. Đầu dây bên kia lập tức ồm ồm tiếng quát tháo @#XYZ...

Có Phú ngồi đó, anh cũng không tiện giải thích gì nhiều. Chủ quán hỏi han vài câu, đích thân mang cà phê đến, rồi rời đi để hai người nói chuyện. Phú châm một điếu thuốc. Nhưng anh hút rất ít. Mùi khói thuốc lá nồng nồng tan vào trong gió.

- Tại sao cậu lại về Việt Nam? Cậu không biết thanh niên Việt chỉ mong muốn có được cơ hội xuất ngoại như thế nào à? Chính tôi ngày xưa cũng từng khổ sở mất ăn mất ngủ vì lỡ một suất học bổng ở Boston.

- Tôi về Việt Nam là để tìm người, chứ không có ý định ở lại.

- Ra là thế! – Phú búng tàn thuốc lá vào trong gạt tàn. – Vậy cậu đã tìm được chưa?

- Được rồi! Chắc tầm cuối năm nay, tôi sẽ rời Việt Nam.

Đề chuyển đề tài, Hải chỉ vào quán:

- Quán cà phê này do tôi thiết kế đấy!

- Ồ, thật sao? Nó rất đẹp!

- Cảm ơn. Nhân tiện, cũng cảm ơn anh đã đưa tôi về.

- Bạn của Vân cũng là bạn của tôi!

Câu chuyện nhạt dần. Phú dụi điếu thuốc cháy dở, chào Hải ra về. Theo thói quen, anh gơ tay phải ra bắt. Nhưng tay phải của Hải đang quán băng. Vì thế, họ bắt tay nhau, dùng tay trái. Điều này là đại kỵ trong giao tiếp.

Còn về phía Vân, từ lúc cô xuống xe, tâm trạng của cô cứ bứt rứt không yên. Ngón tay của anh ta bị kẹp nặng như thế, chắc là đau lắm. Đầu ngón tay là nơi tập trung rất nhiều đầu dây thần kinh. Ngày trước học thêu, cô bị kim châm vào tay, cảm giác đau thốn vào tim. Vì thế, cô hiểu Hải sẽ phải khổ sở như thế nào. Cầm cuốn sách ngoại văn nằm trên giường trần trọc mãi không ngủ được, Vân quyết định sẽ gọi điện cho Hải.

- Alo?

Đầu dây bên này ngập ngừng một hồi, mới khẽ khàng nói:

- Tôi Vân đây!

Đầu bên kia cũng hô một tiếng:

- A!

Sau đó im bất. Hải giận mình tự nhiên lại thốt lên một cách mừng rỡ như vậy. Anh háng giọng hai cái rồi mới hỏi:

- Cô gọi tôi có chuyện gì vậy?

- Cũng không có gì. Tôi chỉ muốn hỏi thăm ngón tay của anh. Nó còn đau không? Nó có khiến anh mất ngủ không?

- Bị một cánh cửa bằng gỗ kẹp thì không thể không đau. Chuyện ngủ thì tôi không lo. Mà tôi lo là lo chuyện khác cơ.

- Chuyện gì?

- Chuyện rất tế nhị.

- Không nói được à?

- Thì chuyện ăn cơm này. Tôi chỉ thuận tay phải.

- Chuyện đó rất tế nhị. – Vân mỉm cười.

- Cô đang làm gì đấy?

- Đang đọc một cuốn sách tôi chuẩn bị dịch.

- Ô, một việc rất thú vị. “Và hiện tôi biết cô đang quen giám đốc một công ty phát hành. Thật là biết lợi dụng cho công việc!”

Tất nhiên về sau là Hải thăm nghĩ trong đầu.

- Khi nào anh tái khám? Tôi sẽ đưa anh đến bệnh viện. — Vân đề nghị.

Một đề nghị thật là hoàn hảo.

Vậy là hai ngày sau, y hẹn, Vân có mặt tại chỗ Hải ở. Căn phòng của anh nằm phía sau quán cà phê. Vân gõ cửa. Có tiếng lục đục trong phòng, nhưng lại không thấy ai ra mở cửa. Cô chờ một lát, vẫn không thấy động tĩnh gì, bèn gọi:

- Hải ơi?

- Ồ... Ồ! — Một giọng nói khan khan đáp lại. Tiếng dép đi trong nhà. Rồi cửa xịch mở. Vân nhìn lên, thấy bộ dạng của Hải thì hết hồn:

- Ôi, anh bị làm sao vậy?

- Tôi bị sốt.

Tối hôm đó Hải ôm cái tay đau đi ngủ. Sáng dậy, anh thấy trong người khó chịu, cổ họng khô đắng còn trán thì hâm hấp nóng. Mặc dù đã uống thuốc, nhưng cứ sáng ra thì nhìn người lại như miếng xốp bị vắt kiệt.

Hải mở rộng cánh cửa để Vân bước vào trong. Đồ đạc trong phòng không có nhiều. Ấn tượng nhất là các mô hình kiến trúc tinh xảo được đặt ở một góc phòng. Giá vẽ, bút thước nằm rải rác khắp nơi. Có tiếng nước sôi ở trong bếp. Hải đi về phía giường, khăn khăn nằm xuống, nhờ Vân:

- Cô xuống nấu giúp tôi một gói mì được không? Tôi phải ăn trước khi uống thuốc.

- Anh bị bệnh như vậy mà còn ăn mì tôm?

Vân vừa trách khê vừa đi vào bếp. Cô mở tủ lạnh, thấy có một vỉ trứng ăn dở và một ít hành lá. Cô cũng tìm được một ít gạo nếp trên giá để đồ. Phải nấu cho anh ta một bát cháo thôi, chứ người ốm mà ăn mì ăn liền thì coi sao được. Cô đứng trong bếp nói vọng ra:

- Anh đợi một chút. Tôi nấu cháo cho anh. Nhanh thôi. Anh chờ được chứ?

- Ủ! — Hải đáp khê.

Vân vốn không hề biết nấu các món ăn, tuy nhiên món cháo thì lại thành thực vô cùng. Hồi cô ở với Sơn, do anh hay bị cảm vặt, nên cháo là món mà cô thường nấu. Nhưng sự thật thì không phải là do hay nấu cháo giải cảm cho Sơn mà bây giờ cô nấu cháo rất ngon.

Thực ra thì trước đây, món cháo của cô dở tệ. Khi cô vào bếp, thứ gì cũng không biết.

- Anh Sơn, gạo này cho vào trước hay cho vào sau khi nước sôi?

- Anh Sơn, thịt này xắt kiểu gì đây?

Nếu không thì:

- Anh ơi, trứng gà có phải ướp muối, mì chính không?

Lần khác thì:

- Anh Sơn, cháo cạn nước rồi. Sắp thành cơm rồi!

Sơn đang cảm người đã mệt muốn oái, lại còn phải bắt đắc dĩ hướng dẫn cho cô đầu bếp tồi. Cuối cùng, anh mất hết kiên nhẫn:

- Tùy em. Nấu sao anh ăn vậy!

Cái chữ “tùy” của anh khiến cho Vân mặt sắc sáng tạo. Cô dầm dề ở trong bếp đến khi anh đôi meo đôi móc mới bê ra được một tô cháo. Mỗi lần anh ăn, cô đều ngồi bên cạnh, mắt rục sáng nhìn anh, hí hửng hỏi:

- Sao nào? Lần này có ngon hơn lần trước không hả anh?

- Ngon! Ngon! — Anh húp cháo ròn rột. Cô sung sướng cười rõ tươi. Vừa cười vừa lấy khăn chấm mồ hôi trên trán cho Sơn.

Mãi đến rất lâu sau này... Khi cô đã chuyển nhà, tìm việc tại nhà xuất bản, quen với Mùa Xuân... Khi Mùa Xuân bị ốm, cô tới nhà nấu cháo cho cô bé ăn. Nó nuốt một thìa cháo xong không khách khí phun ra nền nhà. Vân hoài nghi:

- Chẳng lẽ lại khó ăn đến thế?

Con bé tròn mắt nhìn Vân, nói thẳng toẹt:

- Em xin chị! Chị chưa bao giờ nếm cháo mình nấu à? Ăn cứ như ăn chè ấy.

Vậy mà có người đã lẳng lặng ăn hết những bát cháo khó nuốt này, không hề kêu ca một lời. Vân chợt nhớ lại một lần, anh ăn xong một thìa cháo, có ngược lên nhìn cô như muốn nói điều gì. Nhưng nhìn về mặt hân hoan sung sướng vì hoàn thành xong một nồi cháo không khét không khê của cô, anh đã nén lại. Thì ra là món cháo cô nấu lại dở đến như vậy. Anh thật là ngốc!

Anh cứ hay nói cô ngốc nghếch. Nhưng thực ra anh mới là đại ngốc.

Tối hôm đó, từ chỗ của Mùa Xuân về, cô không ngủ mà lui cui trong bếp tập nấu cháo. Tập mãi, tập mãi. Cho đến khi có nhắm mắt cô cũng nấu được một tô cháo hoàn hảo.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14

Vân xắt nhỏ hành lá cho vào nồi cháo đang sôi lịch xịch trên bếp. Mùi gạo nếp thơm ngan ngát bay khắp căn phòng. Nếu có thêm một ít củ nén nữa, giả giập nấu chung với cháo thì rất tốt cho người bệnh. Nhưng hiện tại ở đây, cô không kiếm ra. Cháo chín, cô múc vào chiếc tô đã đập sẵn một lòng đỏ trứng gà.

Cô bê tô cháo nóng bốc khói nghi ngút ra ngoài, đặt lên cái bàn nhỏ cạnh giường Hải. Anh đang thiêu thiêu ngủ, hai mí mắt nhắm nghiền. Đôi môi đỏ khô rục lên. Vân vươn tay định lay anh dậy. Nhưng bàn tay nhỏ vừa đưa ra, chợt dừng lại. Cô nhìn mà tưởng như Sơn đang nằm đó. Khuôn mặt ấy, gò má ấy, sống mũi ấy, cả chiếc nốt ruồi nhân nhạ ấy... Tất cả... Tất cả... không phải trong giấc mơ, mà là thực. Thực đến kì ảo. Những ngón tay cô run run, nhẹ nhẹ gạt mớ tóc mái rũ vài sợi lên mắt anh. Rồi không dùng được, những ngón tay rụt rè tìm đường đi xuống, dọc theo sống mũi thẳng tắp, lướt qua đôi môi cương nghị, rồi nấn ná ở trên chiếc cằm hơi chề.

Hải đang mơ màng trong cơn nóng vằng vắt. Chợt thấy một bàn tay mát lạnh dịu dàng lướt qua mặt mình. Giống như một ảo giác. Anh vô thức nắm lấy bàn tay mang lại sự mát lành dễ dịu kia, trái nó ra, áp trên gò má nóng rục của anh. Dễ chịu quá! Anh mơ màng khẽ mỉm cười.

Nhưng có cái gì đó không đúng đang diễn ra. Rõ ràng cả hai nhân vật đều trong trạng thái mơ mộng. Đến khi Vân vụt tỉnh. Cô hoảng hốt rút tay lại. Hải ú ớ phản đối. Anh hé hé mí mắt nhìn, thấy Vân đang ngồi trước mặt mình, hai gò má hồng như hai trái anh đào.

- Anh tỉnh rồi! - Vân hô lên lúng túng. - Anh dậy ăn cháo đi.

Hải mở hân mắt, loay hoay tìm cách ngồi dậy, đặt chiếc gối ra sau lưng rồi dựa vào đó. Mũi anh ngửi thấy mùi cháo thơm, đánh thức cái dạ dày réo ục ục. Anh ngượng ngùng nói:

- Tôi đói rồi. Cháo thơm quá.

Vân kê chiếc bàn lại gần. Anh cầm thìa bằng tay trái, lóng ngóng đến nỗi cháo rớt cả ra ngoài.

- Để tôi! - Vân chậm rãi cầm lấy thìa trong tay Hải, hót nhẹ lớp cháo trên bề mặt tô, cẩn thận thổi cho nguội bớt mới bón cho anh. Cháo nấu vừa ăn, không loãng cũng không đặc, có vị ngọt thanh của gạo nếp, thơm mùi của hành, trứng. Hải chưa bao giờ ăn cháo. Mẹ anh cũng có lần kể ở Việt Nam, người ta hay nấu cháo cho người ốm, chứ không ăn cơm. Anh giờ mới biết thì ra là thứ cháo này. Và cũng hiểu vì sao người ốm lại cần ăn nó. Không chỉ nó ngon ngọt dễ nuốt khi miệng khô đắng, mà còn vì người ta thấy mình được an ủi chăm sóc.

Hải ăn một mạch hết tô cháo. Vân mang thuốc và nước tới cho anh. Hải uống thuốc xong, cơn buồn ngủ kéo tới.

- Anh nghỉ ngơi đi. - Vân nói. - Tôi về, chiều sẽ ghé lại xem tình hình của anh thế nào.

- Cám ơn.

- Không cần phải cảm ơn tôi đâu.

Coi như là tôi chăm sóc anh để tạ lỗi vì làm tay anh bị đau. Chỉ thế thôi! Không bạn bè. Cũng không phải là người thân. Hoàn toàn không có gì khác cả.

Vân mang cái tô không vào trong bếp rửa sạch, úp lên giá. Phần cháo còn dư cô cho vào tủ lạnh. Tối chỉ cần hâm lại là dùng được. Ra đến cửa rồi, cô quay lại nhìn người bệnh đang ngủ. Hơi thở anh đều đặn chứng tỏ giấc ngủ an tĩnh. Vân quay trở vào, lấy một cái khăn tay, nhúng nước lạnh, đặt lên trán cho anh. Sau đó mới yên tâm rời đi. Cánh cửa vừa khép lại, thì mắt người nằm trên giường cũng mở ra. Hải nằm thật yên, hai con mắt nhìn hướng ra phía cửa sổ, lòng lắng nghe tiếng chân bước xa dần. Những quan tâm gián dị âm thầm của cô, tựa những cơn gió lành thổi tới tâm hồn anh. Lòng anh như cánh cửa sổ khép. Rồi một ngày, ngọn gió nhẹ nhàng thổi tới khiến cho cánh cửa rung động. Ô cửa sổ mở. Đón ngọn gió lành.

Đến chiều thì Hải hết sốt, tay cũng hết đau. Ngồi trong phòng hoài cũng chán, nhưng anh lại không dám đi đâu. Hết đứng lại ngồi. Hết ra giá về lại lật lật vài cuốn tạp chí về kiến trúc. Có tiếng động. Hải nhanh như mũi tên quăng cuốn sách vào góc phòng, phóng cái vèo lên giường, nằm bất động quên cả thở.

Lâm ngó vào giường, ngạc nhiên nhìn Hải:

- Này, cậu làm cái gì mà nằm như cá nục đông lạnh thế?

Hải biết mình nhầm người, bèn lồm cồm bò dậy, lau bàu:

- Thì ra là anh à?

- Thì là tôi đây, chứ còn ai vào đây nữa!

- Thế mà làm tôi cứ tưởng!

- Tưởng cái gì? Ha ha... Ông tưởng người đẹp sáng nay tới à? Hô hô... Lại giả vờ vẫn còn bị bệnh nữa chứ.

Hải bị bạn bắt ngửa bài, hậm hực:

- Anh đi pha cà phê cho khách của anh đi.

- Vâng, tôi đi. Kéo có người lại crazy lên. À quên mất, tôi vào đây là có chuyện này mà. Tuyết Mai nhắn anh gửi cho cô ta ảnh ợt gì đấy kia.

- Ảnh đi chơi biển của nhóm lần trước. Được rồi, khi nào tôi đồ ảnh ra sẽ gửi ngay cho bà chắn ấy.

- Vậy thôi. Tôi ra ngoài để anh lại còn “xếp cá nục” đón người nữa chứ.

Một tờ tạp chí bị ném đi như mũi tên. Kê xâm lược đáng ghét nhanh nhẹn né nhảy ra ngoài, sập cửa cái rầm. Hải bật cười. Ngẩng lại tay Lâm nói cũng đúng. Anh cư xử như một kẻ đang “crazy”, chả còn có hình tượng gì cả. Mà sao cô gái ấy vẫn chưa đến nhỉ? Cô ấy nói chiều quay lại cơ mà!

Hải lại đi ra đi vào, đứng đứng ngồi ngồi. Con sốt đã hạ, tâm trí anh cũng đã hoàn toàn tỉnh táo. Nhưng trái tim thì ngược lại, bỗng rơi vào vùng u mê. Cảm giác mong ngóng bồi hồi mới mới mẻ làm sao! Thì ra chờ đợi một ai đó cũng có thể mang lại cho bản thân nhiều cảm xúc đến như vậy. Là mong, là ngóng. Là hy vọng, là tưởng tượng ra cảnh gặp mặt. Lại là ngại ngùng, lại cần thời gian để chuẩn bị chút gì đó.

Ấy thế nhưng trái với sự đợi chờ của anh. Người ta không đến. Mà không những không đến, lại còn biệt tăm biệt tích.

Chiều muộn, Hải nhận được một tin nhắn vào máy di động: “Tối bận, k đến dc.” Người viết dường như đang rất vội, đã viết tắt chữ “không” và chữ “được”. Anh như người trên mây rơi phịch xuống đất. Gọi lại, tổng đài báo “Thuê bao quý khách vừa gọi không liên lạc được.” Đất bên dưới toàn là xương rồng!

Những ngày tiếp sau đó, Hải vẫn không tài nào liên lạc được với Vân. Con sốt đã lùi từ đời nào. Ngón tay cũng hoàn toàn hết đau. Một tối sau khi đắn đo, anh tới nhà cô để tìm. Nhưng cửa khóa ở bên ngoài. Sau đó, lại đắn đo, rồi quyết định tới văn phòng nhà xuất bản để gặp. Nhưng lễ tân nói cả tuần nay chị Vân không đến. Điện thoại bị ngắt. Vậy thì cô đi đâu? Anh không biết. Những cách có thể tìm được người, anh cũng đã thử và đều thất bại. Hải muốn ôm trở lại. Trong người anh bứt rứt như có ngàn con kiến bò trong dạ dày. Còn có một cách, để có thể tìm ra cô. Nhưng cách đó quá mạo hiểm, quá điên rồ. Anh thoáng nghĩ đến, nhưng rồi dập tắt ý định đó ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Sang ngày thứ mười kể từ khi đứt liên lạc với Vân.

Buổi sáng đánh thức Hải bằng một cuộc điện thoại đường dài. Là mẹ anh. Mẹ và bố anh, hai người họ vẫn bận rộn với quán ăn Việt Nam của gia đình tại California.

- Mẹ chưa ngủ à? – Anh hỏi.
- Bao giờ con bay về bên này? – Mẹ anh không trả lời mà hỏi lại.
- Con chưa biết mẹ ạ. Chắc là cuối năm.
- Nhớ chăm sóc bản thân. Đừng bỏ bữa.
- Con nhớ rồi.
- Hoa Linh nó đến quán chơi mấy lần. Sao con không gọi điện cho Linh?
- Con sẽ gọi!
- Hãy quan tâm tới Hoa Linh. Nó là một cô gái tốt. Đừng để con gái phải chờ đợi lâu con ạ. Mẹ biết hai đứa đang giận nhau. Con bỏ đi Việt Nam. Đến lúc quay lại và làm lành rồi đó.
- Con về Việt Nam không phải vì cãi nhau với Hoa Linh. Mẹ, mẹ không hiểu đâu.

Mẹ anh thở dài.

- Hải à. Đừng khiến mẹ lo lắng. Bố mẹ chỉ có một mình con.

Hải không chịu đựng nổi mỗi khi mẹ anh nói câu này. Anh im lặng. Giữa hai người là một sự im lặng vô tận. Mẹ anh lại thở dài. Bà nói: “Mẹ cúp máy đây! Bảo trọng”. Rồi tiếng máy gác khô khốc vang lên. Hải nhìn điện thoại một lúc lâu, trong đầu hiện ra khuôn mặt của mẹ anh. Mẹ anh rất đẹp, trong khi bố anh lại thấp và mập tròn. Từ khi biết quan sát và nhận xét mọi thứ xung quanh, anh nhận ra giữa mẹ và bố anh là cả một sự chênh lệch cộc cạch toản diện. Không chỉ về hình dáng, diện mạo mà còn cả về tính tình. Mẹ anh trầm tĩnh, thâm thúy bao nhiêu thì bố anh lại xuề xòa, liến phiến bấy nhiêu. Mẹ rất giỏi, có bằng được sĩ ở Việt Nam. Còn bố chỉ là đầu bếp nấu trong quán ăn của ông nội. Bố về Việt Nam, gặp, cưới mẹ rồi bảo lãnh cho mẹ sang Mỹ. Khi bố tiếp quản quán ăn của gia đình, chính mẹ mới là người quản lý. Mẹ làm việc đó một cách hoàn hảo. Cứ như mẹ anh mới là chủ của gia đình vậy. Anh may mắn thừa hưởng mọi ưu điểm của mẹ. Nói như ông bố dễ dãi của anh thì: “Mẹ con lắt léo bố mọi thứ, kể cả về đường con cái!”

Mẹ anh chăm sóc bố con anh, dịu dàng, chu đáo. Nhưng mẹ ít cười. Trong ngày, có những lúc mẹ anh trầm mặc như một pho tượng gỗ đàn hương. Bà ngồi bất động trên chiếc ghế sofa duy nhất kê gần cửa sổ, hướng đôi mắt mênh mang nhìn ra bên ngoài. Có một lần, anh đánh bạo phá vỡ không gian bất động của mẹ anh bằng cách leo vào lòng bà, lấy tay giạt giạt vạt áo mẹ. Mẹ anh nhìn xuống, đôi mắt bà trong suốt, nhìn như nuốt lấy tâm can anh. Bà run rẩy dùng hai bàn tay nâng khuôn mặt anh, ôm ấp nó, biểu lộ tràn đầy thứ xúc cảm yêu thương sợ hãi anh chưa bao giờ thấy. Nhưng rồi xúc cảm vụn vỡ. Đôi mắt của mẹ tối lại. Bà đẩy anh ra. Mặc dù anh là con một trong gia đình, nhưng đứa trẻ trong anh lại cảm thấy anh đang phải san sẻ mẹ với một người vô hình nào đó. Người đó mạnh hơn anh, mạnh hơn rất nhiều. Kể từ ngày đó, anh không còn dám mon men đến gần mẹ anh những lúc bà im lặng. Và cũng từ đó, cái hố sâu ngăn cách giữa hai mẹ con hình thành.

Cứ vài năm, mẹ anh lại về Việt Nam một lần. Một mình. Anh bận bịu với học, chơi, bạn gái và những rắc rối của tuổi vị thành niên. Sau mỗi đợt từ Việt Nam trở về, mẹ khiến cho anh có cảm giác như bà buồn hơn. Thời gian bà trầm mặc bên chiếc ghế sofa và ô cửa sổ dường như kéo dài vô tận. Cho đến một ngày cách đây năm năm. Bà về Việt Nam đột ngột sau khi nhận được một bức điện báo. Chuyến đi dài nhất của mẹ. Khi bà trở về nhà, hoàn toàn suy sụp. Bố anh đóng cửa nhà hàng trong vòng một tháng, đưa bà đi các chùa của người Việt trên đất Mỹ. Anh như người thừa, ngơ ngác trước biến cố của gia đình. Ngay cả chính bản thân anh cũng không biết đó là biến cố gì. Chỉ có Hoa Linh là người chia sẻ với anh thời gian tồi tệ đó.

Chiều ngày thứ mười kể từ khi đứt liên lạc với Vân.

Anh nhận được một cú điện thoại thứ hai trong ngày. Hải đang còng lưng trên bàn thiết kế thì điện thoại của anh réo vang. Số của Hoàng Thiên Vân. Anh nhảy dựng lên như một con mèo nhìn thấy mồi.

- Này, cô đã biến đi đâu vậy hả?
- Tôi vẫn ở đây!
- Ở đây? Cô có đùa không đấy?
- Chiều nay anh có rảnh không?
- Cái gì?
- Tôi sẽ tới chờ anh đi chơi. Tôi sẽ khao anh một bữa ra trò. Trả nợ lần trước anh đưa tôi về nhà như tôi đã hứa với anh đó.

Hải đang trong tâm trạng hơi kích động, có bao nhiêu tâm sự muốn kể lể, không ngờ lại nhận được một lời mời bất ngờ. Anh nhất thời không biết đáp thế nào.

- Alo? Anh bận à?
- Không, không. Tôi không bận.

- Vậy mười lăm phút nữa tôi tới chờ anh nhé?

- Được.

- Tốt lắm.

Mười lăm phút nữa! Mười lăm phút nữa! Phải tắm rửa cạo râu. Chết cha! Không biết còn đôi tất sạch nào không?

Đúng mười lăm phút sau, cửa nhà vang lên tiếng gõ “cốc cốc”. Hải gài xong cái nút áo cuối cùng, đưa tay cào cào mái tóc rối. Cửa mở, Vân ngược lên, ngơ ngàng nhìn vẻ đẹp trai của anh. Cô cười tình nghịch:

- Xin chào.

Hải cũng ngơ ngàng nhìn cô. Những lần trước gặp, cô giống như một phụ nữ trẻ, khuôn mặt diễm phúc chín chắn. Còn hôm nay, cô lại trẻ trung sống động. Chiếc áo T-shirt rộng làm cho cô trông như học sinh cấp ba. Thật lạ, phụ nữ Việt Nam rất khó đoán tuổi!

- Ready?

- Yeah!

- Đi! Đi! Đi!

Hải chờ Vân trên chiếc xe Vespa cổ màu trắng của cô. Tiếng máy nổ bình bịch vui tai. Họ đi giữa những xe cộ đông đúc trên đường, hòa vào dòng chảy bất tận của phố xá. Vân ngồi sau chỉ cho Hải xem những cảnh ngộ nghĩnh cô nhìn thấy. Kia là một tấm áp phích quảng cáo kem dưỡng da có một cô người mẫu rất xinh, nhưng trên má lại bị ai đó vẽ những nốt mụn to tướng. Kia, mấy cô bác đang vẫy tay như đang chào mừng anh sau những chiếc thùng to tướng kia, là họ đang bán bánh mì gây tử trong siêu thị tuần ra. À, đây này! Anh có thấy người đàn ông cầm chiếc đĩa CD ngồi trên vỉa hè kia không? Đây, chính là người ấy! Đố anh biết ông ta là người như thế nào?

- Anh ta bị điên à? – Hải khó hiểu.

- Anh ta bán phim xxx đấy!

- Công khai thể cơ?

- Tôi đoán là cho khách quen. Anh có dám thử không?

- Không. Tôi không muốn bị bắt. Nghe nói ở Việt Nam, tội ấy rất nghiêm trọng.

- Ha ha ha... Anh có tin không? Tôi đây đã từng trong đường dây dịch phim đen đấy!

Kít! Chiếc xe dừng lại đột ngột. Vân mất đà, cả người bị phóng về phía trước, ôm trọn tấm lưng rộng của Hải. Cô hỏi:

- Có chuyện gì vậy?

Hải quay người lại, nghiêm trọng:

- Cô xem có tay công an nào bám theo hay không?

- Yên tâm đi. Tôi bỏ nghề mấy năm rồi.

- Tôi không tưởng tượng ra được.

- Sao nào? Anh đừng nói là anh chưa hề xem phim xxx đấy nhé!

Ừ thì tất nhiên là thằng đàn ông nào chả từng có thời mê mẩn mấy bộ phim cấp ba rẻ tiền ấy. Điều mà anh không tưởng tượng ra được là cô lại đi làm cái việc mà cô nói là “đường dây dịch phim đen”. Thực ra thì sự thật không đến nỗi to tát như thế. Đó cũng là một kiểu lao động.

- Nếu không có người dịch, thì làm gì có phim cho thiên hạ xem?

Anh suýt nghẹn với lý luận của cô.

- Còn nữa! Tại sao cô nói chiều đó tới, rồi lại không tới!

- Tôi xin lỗi. Một hợp đồng ký với nhà xuất bản suýt bị bể. Chúng tôi đã phải làm việc như điên để dịch nốt một cuốn sách cho kịp in. Anh không tưởng tượng được mấy ngày vừa qua tôi đã trở lại làm kiếp cú mèo như thế nào đâu. Mà không đúng, giống như con cá gì ấy nhỉ, không được ngủ cả ngày lẫn đêm ấy.

Họ gửi xe, đi bộ trong một khu phố có những con đường hẹp, vuông vức. Đường phố cắt nhau như những sợi lạt đan trên phen, bằng chằng chịt. Đây là một khu phố buôn bán nhỏ, còn giữ những ngôi nhà cổ xưa rêu phong lợp ngói. Trước cửa nhà nào cũng có treo những chiếc gương âm dương tránh tà ma yêu quái. Mặt hàng bày bán rất phong phú: từ hàng nhôm sắt, hàng thực phẩm, đến hàng vải vóc, đồ mã, đồ chơi... Trên đường đi có rất nhiều đồ ăn vặt. Vân mua một hộp cóc chín trộn muối ớt. Cô chia cho anh nếm thử. Vừa chua vừa cay! Vậy mà cô ăn ngon lành. Anh nhìn mà phát thèm nhưng lại sợ ghê răng. Cứ như thế, họ đi hết dãy phố này đến dãy phố khác, xem hết cửa hàng này đến cửa hàng khác. Trong lòng thành phố vẫn còn tồn tại những góc nhỏ bé dễ thương đến thế!

Khi đi đến mỗi chân và bụng đói meo, Vân dẫn anh vào một quán phở. Mùi phở thơm lừng, từ đầu ngõ đã nghe thấy. Hải lấy tay xoa bụng, vờn cổ ra hít lấy hít để, bộ dạng nhìn như trẻ con. Tuy thèm nhỏ dãi, nhưng anh vẫn nói:

- Tường cô mời cao lương mỹ vị gì. Hóa ra là ăn vỉa hè!

Vân ba hoa:

- Anh đừng coi thường. Quán phở này là một trong những nét văn hóa cổ truyền của Việt Nam đấy! Nó tồn tại ở hẻm này mấy chục năm rồi. Tôi là khách ruột ở đây năm năm. Món ngon, muốn chia sẻ với anh.

- Vậy tôi phải ăn hai tô.

Hai người cùng cười bước vào quán. Chủ quán nhìn thấy Vân, hoan hỉ chào. Sau đó mới nhìn sang Hải, ông giật mình đánh rớt con dao đang thái thịt bò, tưởng mình bị hoa mắt.

- Cậu Sơn! Cậu Sơn! – Ông kích động reo lên. – Năm năm qua cậu biến đi đâu vậy? Để cô Vân lủi thủi tới đây ăn một mình.

Hải biết lại có người nữa nhận lầm. Bên cạnh anh, Vân im lặng không nói gì. Anh cũng không đính chính. Coi như là ông chủ gặp lại được khách cũ.

- Mời ngồi! Mời ngồi! Bữa nay ăn, tôi không tính tiền. Coi như là mừng cho cô Vân.

Ông nói cười ròn rã, muốn đứng lại hỏi han. Nhưng khách đông quá, thành ra phải chạy ra đứng quây. Hải hỏi:

- Cô và Sơn hay tới đây ăn phở à?

- Đây là quán ruột của chúng tôi. Tôi lười nấu ăn. Anh ấy thường đùa bảo bếp của tôi là ở quán phở này, chứ không phải ở nhà. 23 tháng Chạp phải mua cho quán phở một con cá chép để cúng thần bếp phở.

- Lúc này chủ quán nói... Cô vẫn đợi anh ta năm năm nay?

- Làm thế nào khác được?

Vân vừa nói vừa mỉm cười. Lời nói của cô bình thản như nước. Làm thế nào khác được? Năm năm đó chứ nào phải đùa! Là năm năm! Cô gái này điên rồi. Cô ta có biết là cô ta rất điên không?

- Cô... – Hải không nói được.

Cô không biết anh ta đi đâu sao? Cô có biết anh ta giờ đang ở đâu không? Tại sao cô lại ngờ nghệch đáng thương như thế. Hải cảm thấy tức giận nghẹt thở. Cô gái ngu ngốc này!

Vân nhìn những biểu cảm trên mặt Hải, nhẹ nhàng giải thích:

- Anh ấy đột nhiên biến mất. Tôi hoàn toàn mất phương hướng. Nhưng tôi tin anh ấy không tự nhiên lại bỏ tôi.

Hải cố nén những suy nghĩ của mình lại, cố giữ cho giọng nói thật tự nhiên:

- Đột nhiên biến mất? Có những chuyện như thế xảy ra ư?

- Tôi không biết chuyện gì đã xảy ra.

- Trong năm năm qua, cô không hề yêu ai?

- Nhiều lúc tôi rất hoang mang. Nếu như Sơn sẽ biến mất cả đời thì sao? Tuy vậy anh biết không? Người ta có thể yêu nhiều lần, với những người khác nhau. Nhưng không thể yêu hai lần cho cùng một người. Nếu tôi với người khác, tôi và Sơn sẽ... Tôi chỉ có thể tiếp tục chờ đợi anh ấy!

Quán phở đông đúc. Câu chuyện của bọn họ lẫn trong âm thanh ồn ào của các thực khách. Chuyện đời như bọt biển. Kể ra rồi tan đi. Nhưng dư vị để lại ngấm đọng vào lòng đại dương, khiến cho biển mặn, mặn mãi...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 16

Mặc dù chủ quán phở Cừ khẳng khẳng không lấy tiền, nhưng Vân vẫn nhất quyết trả. Cuối cùng chủ quán lấy tiền, song bù lại, lại đưa cho Vân một món quà. Đó là một đôi đũa uyên ương làm bằng gỗ, khắc hoa văn cực kỳ tinh xảo. Vân cảm ơn, rồi cùng với Hải rời đi.

- Để tôi chở anh về nhà.

Hải không khách khí đưa chìa khóa xe cho Vân. Ngồi sau xe để con gái cầm lái có một cảm giác thật lạ. Tóc của Vân bị gió thổi dạt về phía sau, bay mon man trên má anh, tỏa ra một mùi thơm dịu dịu. Người con gái ngồi trước chăm chú điều khiển chiếc Vespa cổ, tấm ung trắng, đôi vai mảnh, eo thon như chỗ thắt trên chiếc bình gốm Hy Lạp.

Lúc này, khi ngồi trong quán, Vân nói:

- Tôi chỉ có thể tiếp tục chờ đợi anh ấy.

Hải cực kỳ tò mò, rất muốn hỏi cô: “Nếu như anh ấy chết rồi thì sao?” Xem cô sẽ trả lời như thế nào. Nhưng anh không dám.

Về tới quán cà phê, Vân tắt máy, dựng hẳn xe lên. Hải mời:

- Cô vào phòng ngồi chơi một lát.

- Không, tôi phải về.

- Được. – Hải vui vẻ hỏi: – Vậy khi nào chúng ta gặp lại?

Quan hệ của bọn họ đang tiến triển rất tốt, đi chơi cùng nhau lại thấy thoải mái, vui vẻ. Anh tất nhiên là rất mong duy trì kiểu quan hệ bạn bè như thế này. Ai ngờ, tâm trạng đang vui của Hải bị dội một gáo nước lạnh. Vân lạnh lùng nói:

- Không. Tôi không gặp anh nữa.

Hải không tin vào tai mình, ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao?

- Tôi... – Vân bối rối. Tại sao? Anh ta giống Sơn một cách đáng ngại. Cô sợ mình sẽ bị mềm lòng. Nếu người đó tuyệt đối không phải là Sơn, không có chút liên quan gì tới anh, thì còn gặp nhau chỉ tạo thêm phiền phức. – Tôi nghĩ mình không cần giải thích. Chào anh! Bảo trọng!

Cô nói như vậy thì anh thua. Vân lên xe, phóng vụt đi. Hải nhìn theo cái bóng nhỏ, một cổ tức giận như lửa bốc lên đầu, khiến cho mắt anh mờ đi, ngực thấy tức thở. Anh cầm cái nón bảo hiểm đi mượn quật một cái thật mạnh xuống vỉa hè trước cửa nhà. Chẳng may chiếc mũ được làm từ một hãng uy tín, chất liệu quá tốt. Nó như cục đá, lực tiếp xúc với nền xi măng khá mạnh, nhưng cứ trơ ra, chẳng hề hấn gì.

- Cả mày cũng chống đối tao hả? – Hải giận giữ định đá cho cái mũ lì lợm bay vèo ra đường. Nhưng nghĩ sao, anh lại cúi xuống, nhặt nó lên, cầm vào trong nhà.

Thiên Vân về tới nhà, khóa cửa xong, tắm rửa xong leo ngay lên giường. Việc cơ quan, việc cá nhân đều đã giải quyết xong. Cả người cô cảm thấy nhẹ nhõm biết bao. Cô cuộn người trong lớp chăn bông mềm mại ấm áp, nhắm mắt, định bụng sẽ ngủ một giấc thật say sưa. Hy vọng cô sẽ lại gặp Sơn trong giấc mơ. Không hiểu sao từ giấc mơ hôm cô gặp Hải ở trung tâm thương mại về tới nay, cô hoàn toàn ngủ say, không hề mảy may mộng mị.

Mặc dù Vân thức khuya như thần, nhưng lại có đặc tính là dễ ngủ. Chỉ cần đặt cô vào giường, bất luận ngoài trời sáng tối như nào, điện trong phòng bật tắt ra sao, Ti-vi mở hay không đều không liên quan. Cùng lắm chỉ năm ba phút sau là Vân đã chìm vào giấc ngủ, không đếm xỉa gì tới xung quanh. Sơn bảo cô là cú mèo lai heo, làm cô tức điên lên cãi lại:

- Anh mới là heo. Lúc nào cũng giục em đi ngủ.

Anh không thèm để ý lời của cô, tiếp tục tâm đắc với phát hiện mới của mình:

- Cú mèo lai heo.

- Không chơi anh nữa!

- Phải đưa tên em vào sách đỏ thể giới mới được.

- Đáng ghét!

- Này cú mèo lai heo.

- Không thừa!

Không thừa? Tức là đã thừa nhận rồi.

Vân không chỉ là heo, mà còn là một con heo con, đã ngủ thì dù có dùng cuốc mà đào cũng không chịu dậy. Vậy mà một lần, cô bắt Sơn phải hứa:

- Em đi ngủ, hai giờ sáng anh phải đánh thức em dậy đi xem sao băng đấy. Trên đài nói hôm nay có mưa sao băng.

- Được.

Mưa sao băng nghe nói rất kỳ ảo. Từng ngôi sao rơi vệt sáng trên bầu trời, cảnh đẹp tưởng chỉ có trong phim thần thoại. Cẩn thận, Vân còn dặn Sơn:

- Nếu như em không dậy, anh phải làm mọi cách cho em dậy.

- Ừ.

- Nếu như em nói em không dậy, em muốn ngủ thì anh đừng có tin đấy!

Anh phì cười. Làm gì có người nào mà ngủ lì lợm như vậy chứ?

- Được rồi!

Nhưng quả thật có người ngủ rất lì lợm. Vân dặn thiếu thêm một trường hợp nữa, đó là: Nếu cô đã ra khỏi giường rồi thì chưa chắc đã là tỉnh ngủ.

Hai giờ sáng, Sơn sang phòng đánh thức Vân dậy. Hôm nay cô không chốt cửa trong. Sơn lay, lắc một hồi, con heo với đôi mắt sưng mọng cũng lờ lờ ngồi dậy. Có thể chứ! Anh cười hài lòng khi cô ngoan ngoãn theo ra cửa. Nhưng trong lúc anh đi trước bật điện trên sân thượng, đợi mãi lại không thấy Vân lên theo. Lúc xuống thấy cô đang ngồi dựa vào cánh cửa, tiếp tục ngủ ngon lành. Sơn lắc đầu bế cô vào lại giường. Vân trong cơn ngủ say, dụi đầu vào ngực anh. Giường của cô thực êm ái, lại còn thoang thoang mùi thơm nữ tính. Sơn cũng ngáp dài hai cái, buồn ngủ không kém, chẳng còn nghĩ đến chuyện phải về phòng mình. Anh đặt cô gối lên giường, rồi nằm xuống bên cạnh. Cùng ở một nhà nhưng đó đêm đầu tiên họ ngủ chung giường với nhau. Hai người ngủ rất say. Sáng ra, Vân phát hiện mình đang co ro ôm chặt ... một cái gối. Còn chăn thì bị một người nào đó nằm bên cạnh cuộn tròn hết vào người, trông như một con tằm. Cô hét lên một tiếng, tung chân đạp cho con tằm lẫn cái kén lẫn cái ụm xuống nền nhà. Báo hại có người buổi sáng đã gặp một đám sao bay quanh đầu.

Vân mỉm cười trong chăn. Chuyện đó qua rất lâu rồi nhưng không hiểu sao mỗi khi nhớ lại cô đều mỉm cười một mình.

Trong đầu cô lại miên man với những ký ức, những hình ảnh đã xảy ra.

Cô thấy mình đang ngồi trong góc quán phở đông đúc quen thuộc. Trước mặt cô, Sơn đang lục trong ống đũa, cố lấy ra bốn chiếc đũa tre đẹp nhất, bằng nhau chẵn chẵn. Anh cẩn thận lấy khăn lau từng chiếc. Hôm nay anh vừa mới đi công tác về, trên người vẫn mặc bộ vest sang trọng, ngồi trong quán phở thấy hơi kì kì. Vân ngồi chống tay trên bàn nhìn anh làm. Hai tô phở bốc khói nghi ngút đặt trước mặt. Vân đang đói ngấu, vội vội vàng vàng cầm đũa gắp lên một đám cọng bánh phở nhét vào miệng.

- Nóng quá!

- Từ từ thôi! – Sơn giành bát phở của cô ra xa. – Em ăn chẳng có đâu có đũa gì cả.

Nói rồi anh ngắt một ít rau quế thả vào bát cho cô, bỏ thêm một ít tương ớt đồ tươi. Cuối cùng, Sơn lấy một miếng chanh cắt sẵn, vắt vài giọt lên trên tô phở. Anh cầm ngược miếng chanh!

- Anh cầm ngược miếng chanh kia! – Vân bắt lỗi.

- Cầm thế mới đúng! – Nhìn bộ mặt đần ra của Vân, anh giải thích. – Vắt thế này mới lấy được cả tinh dầu của vỏ chanh.

- Hay quá! Sao mà anh biết vậy?

- Có người chỉ cho.

Sơn nói xong, chừng như muốn chấm dứt đề tài này, vội đưa tô phở cho cô, nói:

- Ăn đi. Hồi nhiều!

Vân cứ thắc mắc người nào có thể chỉ cho Sơn vắt miếng chanh ngược? Nhưng anh không trả lời. Khoan đã, có người trả lời.

- Mẹ tôi. Bà nói cách ăn này cổ hủ rồi. Nhưng tôi thấy nó rất hay. Cô xem, ăn vài giọt chanh mà cũng tỉnh tề như thế, chỉ có mẹ tôi thôi!

Vừa nói người con trai vừa mỉm cười. Anh ta giống hệt Sơn. Không, không nên dùng từ giống ở đây. Anh ta là Sơn của năm năm trước. Người trước mặt lại không mặc vest. Anh ta mặc một chiếc áo phông màu vàng có in hình tượng thần tự do.

Ngay cả cách ăn! Tại sao trên đời này lại có những sự trùng hợp như vậy? Phải chăng số phận đang trêu ngươi cô? Hay là người đang có một hàm ý gì khác? Hay phải chăng...? Không, không thể nào. Thật là hoang đường!

Vân lẩn qua lẩn lại trên giường. Cô cố dỗ mà giấc ngủ chẳng đến. Cô bật đèn, rồi ra bàn ngồi. Mở ngăn kéo tủ, Vân lấy ra một tấm ảnh. Đó là tấm ảnh cô và Sơn chụp chung nhân dịp sinh nhật. Chụp bằng máy kỹ thuật số, nhưng bức ảnh lại được chụp rất khéo. Cô gái và chàng trai nghiêng đầu vào nhau, tươi cười. Phía sau họ là những chấm tròn mờ ảo của làn xe cộ đang chạy trên con đường phía bên dưới xa tít.

“Anh à? Anh đang ở đâu? Em đã hỏi anh câu này bao nhiêu lần rồi! Hãy cho em biết anh đang ở đâu? Chỉ cần như thế thôi!”

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Tiếng chuông điện thoại gấp gáp đánh thức Vân dậy vào buổi sáng. Vân lơ mơ tự hỏi “Ai gọi vào giờ này?”. Số đó là của Mùa Xuân. Giọng cô bé như hét lên ở đầu đó:

- Chị Thiên Vân, nguy to rồi!

- Alo? Mùa Xuân hả? Có chuyện gì mà buổi sáng ầm ĩ vậy.

- Sách của chị... sách của chị bị in rồi!

Cô này lạ quá. Buổi sáng đối bụng hay sao mà lại dùng từ sai thế kia? Chẳng ai lại nói là sách “bị in” cả.

- Chị còn cười cái gì. Sách của chị chưa xuất bản mà đã bị in lậu kia kia!

- Hả? Em nói cái gì?

- Người bên Thi Phú nói chiều hôm qua, thấy sách của chị được bán trong mấy tiệm sách lậu.

Vân run rẩy ngồi trên giường. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Cuốn sách đang chuẩn bị được in, chỉ một vài ngày nữa là ra xưởng. Vậy mà kẻ nào lại rắp tâm hãm hại cô?

Điện thoại lại réo, tiếng chị Phương sốt ruột:

- Vân hả em?

- Chị ơi!

- Ủ! Đừng lo lắng em ạ. Từ từ rồi có cách giải quyết.

- Nhưng trước giờ sách lậu chỉ ra sau sách chính. Thế này là thế nào?

- Chị cũng chưa biết sự thế như nào. Cũng đang rối tinh rối mù đây. Còn thỏa thuận với bên Thi Phú nữa.

- Chị đợi em tới tòa soạn rồi nói chuyện sau nhé.

- Ủ.

Vân vội vội vàng vàng dậy mặc đồ! Lại có tiếng chuông điện thoại. Vân đang rửa mặt trong nhà tắm. Chắc là người hỏi chuyện cuốn sách lậu. Thôi đang vội! Mà có nghe cũng giải quyết được gì đâu?

Vân tới trụ sở chính của cơ quan, lên ngay phòng chị Phương. Cả Mùa Xuân cũng vào theo. Sắc mặt của ba người đều u ám, thần thờ. Cuốn sách lần này đầy kỳ vọng, lại được hãng phát hành Thi Phú nhận trợ giúp đỡ đầu, chỉ còn chờ vài ngày nữa là hường thành quả, ai ngờ... Có kẻ nào đã ra tay thật là tàn nhẫn. Mùa Xuân nói:

- Chuyện này em mới gặp lần đầu!

Chị Phương lắc lắc:

- Trong ngành xuất bản cũng có nhiều trường hợp như vậy. Nhưng đó là do tác giả bắt cần rò rỉ bản thảo. – Nói xong, chị nhìn sang Vân. Vân cũng nhìn lại chị Phương, đầy mắt bất an. Chả lẽ chị đang ám chỉ cô chính là người tung bản thảo ra cho bọn in lậu.

- Ngoài chị, em với chị Phương ra, còn những ai đã tiếp xúc với bản thảo?

- Có anh Phú, trưởng ban biên tập, cậu Lê Vi và cô Đăng, người sửa bản in.

- Này Hoàng Thiên Vân! – Chị Phương nhìn cô bằng một cặp mắt tinh ranh dò xét. – Ngày xưa, nghe nói cô cũng từng dịch lậu phải không?

- Ồ...

Vân về chỗ ngồi thả phịch người xuống ghế. Đầu óc cô nặng trĩu, ong ong tựa sợi dây đàn đang bị kéo căng, tưởng như sắp đứt cái phứt. Việc của dịch giả đầu hẳn cứ dịch xong rồi lấy tiền công là xong chuyện? Trong trường hợp xấu nhất, coi như bỏ ấn phẩm này, công sức dịch của cô công cốc. Nạn sách lậu đang nhiều nhưong, lại công khai. Dẫu có mời công an điều tra, thì cũng chỉ dẹp được các địa điểm bán sách. Còn nguyên căn sách từ đâu mà ra, khó lòng có thể điều tra. Nghĩ đến đây, Vân cảm thấy lòng đau như cắt, nhưng tạm thời chưa nghĩ ra được biện pháp gì.

Thủ phạm vụ này là một kẻ rất ngang ngược liều mạng. Chắc chắn là người trong cơ quan rồi. Bởi vì sách lậu đã in ra có đầy đủ bìa và cả giá tiền. Nhưng là ai? Mọi người đều làm việc với nhau trong nhiều năm. Tự nhiên cái ý nghĩ có một người trong số họ phản bội lại bạn đồng nghiệp, Vân không thể nào tin nổi. Người ta cũng có thể làm những việc trái với lương tâm của mình như vậy sao?

Không còn tâm trạng ngồi lại trong văn phòng, Vân bỏ về. Vừa ra đến cửa, điện thoại của cô lại reo. Vân bắt máy, giọng cô thiếu ngủ:

- Alo!

- Tôi Hải đây!

- Anh gọi tôi có việc gì?

- Tôi cần gặp cô. Tôi có chuyện muốn nói với cô.

- Xin lỗi anh, tôi mệt lắm. Tôi cúp máy đây!

- Khoan đã! – Hải gào lên. Nhưng cuộc hội thoại đã bị ngắt.

Người phụ nữ vô tình! Đúng như anh nghĩ. Anh không phải là Sơn. Nên cô ta phải tay. Cô ta trả nợ cho anh một bữa ăn, và coi như xong, cắt đứt mọi liên lạc. Sáng nay anh gọi, cô ta không nghe máy. Bây giờ gọi, thì từ chối thẳng thừng. Tôi đang có chuyện quan trọng cần nói với cô. Nhưng nếu như cô không muốn nghe, thì... Được thôi! Tôi sẽ không nói nữa. Hải ném chiếc điện thoại lên giường, vừa đau đớn, vừa phẫn nộ. Sơn? Anh là ai? Là ai? Mà tại sao, những người phụ nữ xung quanh anh lại một lòng một dạ với anh như vậy?

Hoàng Thiên Vân đi dạo quanh một vòng các tiệm sách trên đường. Sách lậu xuất hiện từ ngày hôm qua. Nhưng cô tìm mà không thấy chúng được bày bán. Có lẽ chúng chỉ được in một số lượng hạn chế và bán tại những nơi nhất định. Nhưng một khi sách lậu đã ra, dù chúng được in cầu thả trên loại giấy lèm nhem, chất lượng tồi, nhưng mức giá thấp hơn 20-30% sẽ thu hút được không ít đối tượng độc giả hám của rẻ. Cô chán nản ngồi nghỉ ở ghế đá tại một công viên không biết tên. Từ sáng đến giờ cô chưa ăn uống gì, cả người mệt lả. Vừa may có một bà bán nước dạo đi qua, trên hai quang gánh nặng trĩu những trái dừa tươi trắng phau, nhìn rất ngon lành. Cô mua một trái. Bà hàng cầm con dao to phạch một cái sắc ngọt lên đầu trái dừa, cắm vào cái ống hút đưa cho Vân. Cô hút một ngụm. Vị ngọt mát của dừa tươi ướp lạnh thấm tận trong ruột. Một đôi trai gái đi dạo trong công viên dừng lại mua dừa. Chàng trai nói:

- Bán cho một trái!

- Mười ngàn cậu.

- Ấy, sao đắt thế ạ?

- Nếu cậu mua hai trái thì mười lăm ngàn.

- Vậy thì lấy cho cháu hai trái.

Bà bán dừa vừa tìm tiền thối vừa cười với Vân:

- Mua càng nhiều thì càng rẻ cô ạ. Cô mua thêm một trái nữa mà mang về.

Vân cười, không đáp. Mua thêm một trái nữa thì ai uống đây? Chợt mắt cô sáng lên. Càng nhiều thì càng rẻ! Mối quan hệ cung cầu đơn giản tồn tại song song với khái niệm thị trường. Tại sao không gây ông đập lưng ông? Dùng cái “càng rẻ” để đánh vào “cái rẻ” của sách lậu? Ý tưởng nghe lúc này có vẻ hoang đường, nhưng nó khiến cho Vân quên hết mệt mỏi. Cô vội vã trả tiền bà bán dừa để quay trở về văn phòng. Trước khi đi cô còn ngoái lại nói:

- Cháu cảm ơn bác! Dừa của bác rất ngon.

Tại phòng tổng biên tập, bà sắp đặt chiều nhìn bản báo cáo chi phí từ phòng kinh doanh đưa sang. Đoạn, chị quay sang Vân.

- Không khả thi đâu Vân ạ! Nếu muốn hạ một mức giá để đánh bại bọn in lậu, ta phải in hơn một vạn cuốn. Thời buổi này, bán được năm ngàn bản là trầy trật lắm rồi.

- Đó là bởi vì sách lậu. Nếu như không có sách lậu, thì số lượng phát hành phải nhiều hơn thế!

- Thôi, chị hiểu ý tưởng của em. Nhưng xin nói trước là nó rất tế nhị. Chị sẽ bàn bạc chuyện này với cậu Phú. Cậu ta biết đâu lại có đề xuất gì khả thi hơn.

- Vâng.

- Hãy tạm thời giữ im lặng chuyện này. Cả công ty đang đồn đại em chính là người bán bản thảo cho bọn in lậu. Máy ngày tới, đừng nên tới công ty thì hơn.

- Chị...

- Cứ làm vậy đi! Thôi, em ra ngoài nhé.

Vân chậm chạp đi ra, đóng cửa lại. Tâm trạng vừa mới phấn khích lên được một chút, đã lại chùng xuống, nặng trĩu như đám mây báo mưa. Vừa vặn Nguyễn Hoàng Lê Vi đi ngang qua. Vân gật đầu chào khẽ. Máy ngày không gặp mà cậu ta trông gầy hơn trước, đôi mắt trũng sâu, thâm quầng. Vân thấy mình đã te tua. Anh ta trông còn thâm hại hơn cô nhiều.

- Cậu không khỏe à? – Cô hỏi thăm

- Bình thường.

Ngập ngừng dợm bước đi rồi, nhưng bỗng Lê Vi quay lại:

- Chuyện kia...Không sao chứ?

Vẫn là lối nói chuyện trống rỗng, không thừa gửi của cậu ta. Vân khẽ lắc đầu. Lê Vi không nói gì nữa. Vân gật đầu chào anh ta. Đi được một đoạn, giống như có linh tính, cô quay lại. Phía cuối của hành lang, anh chàng có cái tên của con gái Lê Vi vẫn đứng im lặng, nhìn theo cô với một ánh mắt đắm đuối khó hiểu. Bị bắt gặp, anh ta bối rối quay người đi thẳng vào trong phòng.

Vân mang tâm trạng hoài nghi về chỗ ngồi của cô. Nhân viên trong phòng biên tập đã quen với việc mọi người đi đi về về bất ngờ, không có nguyên tắc. Nhưng lần này khi thấy Vân, bọn họ đều ngược nhìn lên. Rồi người thì cười, người thì chào, người chỉ tò mò nhìn. Thái độ của họ khiến cho Vân cảm thấy cô giống hệt như một người đang phạm tội. Điều đó khiến cho cô thấy buồn ghê gớm. Mỗi khi buồn, Vân đều không muốn giữ ở trong lòng. Cô phải tìm một ai đó để kể lể, để giải tỏa. Một người ta từng véo mũi cô, cần nhân:

- Anh không phải là cái bô để cho em đựng than.

- Vậy mỗi khi có chuyện buồn thì anh thường làm gì? Giữ nó trong đầu à? Anh có biết như thế lâu dần sẽ dẫn đến trầm cảm không? Giống như mụn trứng cá ấy, không nặn thì nó tích tụ, càng ngày càng to, cuối cùng là thành sẹo luôn.

Khuôn mặt nghiêm nghị của anh cũng phải bật cười:

- Hừ, em nghiên cứu trầm cảm có liên quan tới cả mụn trứng cá nữa cơ à? Tài thật!

Vân cũng cười. Cô lấy can đảm, hít một hơi thật sâu, rồi đồng dục nói với anh:

- Nếu như anh có chuyện gì buồn, đừng để trong lòng mà hãy nói với em nhé!

- Ủ!

Anh nói đơn giản. Nhưng trong mắt anh lại lấp lánh niềm vui. Bây giờ em đang có chuyện buồn đây! Nhưng anh thì chẳng ở bên. Nỗi buồn cứ mỗi ngày tích tụ lại ở trong em. Nó tuyệt nhiên không hề giống với mụn trứng cá, cũng không phải là nỗi buồn lãng đãng tuổi hai mươi ba, mà giống như thứ nước axít, ăn mòn em từng chút một. Thiên Vân của anh bây giờ không còn là một cô gái vui tươi nữa, mà bị bào thành một kẻ trầm lặng nhợt nhạt.

“Cạch”. Chiếc ghế xoay bị đẩy mạnh, đập vào cạnh bàn phát ra tiếng động khiến cả phòng giật mình. Vân đột nhiên đứng bật dậy như một chiếc lò xo bị nén đột ngột được thả ra. Các biên tập viên tròn mắt nhìn cô đồng nghiệp sắc mặt tự nhiên trắng bệch như xác chết. “Cạch”. Bàn phím vi tính bị thả rơi xuống nền nhà. Chủ nhân của nó xoay người chạy vụt ra ngoài. Trên màn hình vi tính, hộp email cá nhân vẫn mở. Nội dung bức thư mới nhất rất đơn giản, chỉ có vài dòng, được gửi tới từ địa chỉ nguyenthanson@...

“Vân, hãy tới nơi bầu trời gần mặt đất nhất, 7 giờ tối nay, 22 tháng... năm...”

- Chị ấy bị sao thế nhỉ? – Các cô xì xầm!

- Chắc sốc quá! Nên hành xử cũng không được bình thường!

- Tội nhỉ! Đến bao giờ mới hết cái nạn sách lậu?

Các cô chép miệng, rồi quay ra than thở với nhau đủ thứ chuyện dây mơ dề má khác.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18

Đó là Sơn, là Sơn. Vân lái chiếc Vespa cổ phi như bay trên đường. Trong lúc này, cô không thể suy nghĩ được vấn đề gì khác. Sơn! Anh đã về thật rồi! Anh đang đợi cô ở nơi đó. Nơi bầu trời gần mặt đất nhất!

Vân tới tòa nhà cao tầng phía Bắc trong thời gian nhanh kỷ lục. Chỉ có mười lăm phút, trên chiếc Vespa cũ kỹ. Cách đây năm năm, đó là tòa nhà cao nhất thành phố. Trên sân thượng có một quán cà phê, tận dụng lợi thế chiều cao để khách có thể ngắm toàn cảnh thành phố. Quán mở rất muộn. Sơn và Vân thường tới vào những ngày cuối tuần, gần nửa đêm lúc còn rất ít người ngồi trong quán. Họ ngắm thành phố phôi mình trong ánh đèn mờ ảo, với bầu trời đầy sao phía trên. Màn đêm huyền hoặc. Vân đã nói với Sơn đây là nơi bầu trời gần mặt đất nhất. Nơi mà bầu trời và mặt đất dường như hòa với nhau làm một. Tới bây giờ, thành phố mọc thêm ra rất nhiều những tòa nhà chọc trời. Nhưng tòa cao ốc này chính là nơi Sơn nói đến trong email.

Quán cà phê đơn giản ngày xưa đã được thay thế bằng một quán Bar nhỏ lịch sự chơi nhạc sống mang phong cách Jazz. Vân chọn chỗ ngồi phía vách tường làm bằng kính, nhìn ra quang cảnh là thành phố mệnh mong vô tận trải về phía Nam. Vân vốn mù tịt về phương hướng. Nhưng chính tại nơi đây, Sơn đã chỉ cho cô hướng của ngôi nhà Trắng non.

Người phục vụ mang thực đơn ra đặt trước mặt Vân. Cô ngước lên nói:

- Tôi còn đợi bạn. Sẽ gọi sau.

- Dạ.

Mới hơn năm giờ chiều. Còn sớm quá! Đến lúc này, sau khi con kích động nhất thời đã dịu đi sau khi cô chạy xe như một tay đua công thức một, Vân bắt đầu ngồi suy nghĩ lung tung. Mô hôi lạnh đổ ra từ lúc nào dính nham nháp trong lòng bàn tay. Mình có đang mơ không? Anh sẽ trông như thế nào? Anh sẽ nói gì? Còn mình? Mình phải hành động như thế nào? Nhào vào lòng anh? Hay lặng lẽ quan sát? Hay đảm cho anh một đảm thật là đau? Để anh biết anh tàn nhẫn đến mức nào khi ra đi mà không một lời từ biệt. Những câu hỏi quay mòng mòng trong đầu Vân như những con chim. Cô lắc đầu thật mạnh để giữ cho mình được tỉnh táo. Hãy cứ gặp anh đã. Vân quyết định. Chả phải đó mới là điều quan trọng nhất hay sao? Chỉ cần gặp lại anh. Đó chính là điều mà cô đã chờ mong bao lâu nay.

Kim đồng hồ nhích dần tới con số bảy. Vân sốt ruột ngó xung quanh. Sau đó lại cúi đầu nhìn vào chiếc kim bé tẹo đang ì ạch chạy. Năm giây. Bốn giây. Ba giây... Bảy giờ đúng! Nhưng phép màu không xảy ra. Sơn chưa tới.

Một dự cảm chẳng lành chợt đến trong đầu Vân. Đúng lúc đó, một ly trà chanh mát lạnh được đặt trước mặt cô. Cô bối rối nhìn lên. Người phục vụ là một cô gái trẻ xinh xắn đang mỉm cười khi nghe cô nói:

- Tôi không gọi trà chanh.

- Em thấy chị đợi bạn lâu rồi. Chị uống đi cho đỡ khát. Chắc bạn chị đang trên đường tới.

- Cảm ơn. – Vân nói với người phục vụ tốt bụng và uống một ngụm trà. Đúng là cô đang rất khát. Vị trà chanh mát ngọt làm dịu đi cổ họng nóng bỏng của Vân. Cô ta nói đúng. Sơn đang trên đường tới.

Nhưng có lẽ nào anh lại đi lâu như vậy. Trong email gửi cho cô, Sơn hẹn cô bảy giờ tối. Bây giờ đã là... mười giờ rồi. Những vị khách đến rồi đi. Nhân viên quầy bar dành cho cô cái nhìn e dè. Cô đã ngồi đợi năm tiếng đồng hồ. Lại con số năm. Vân chua chát nghĩ. Năm năm. Giờ là năm tiếng. Dài ngắn chẳng có ý nghĩa gì. Rốt cuộc thì cô vẫn không gặp được Sơn. Vân ảo não ra về. Những câu hỏi lại xoắn lấy cô. Về đến nhà, Vân nằm vật ra chiếc ghế sofa duy nhất kê gần ô cửa sổ mở nhìn ra một cây xà cừ lá xanh. Ngày hôm nay biết bao nhiêu sự kiện đã xảy ra. Nhưng lại chẳng đâu vào với đâu. Sơn à? Anh còn để em chờ đợi đến bao giờ? Không có tiếng đáp lại. Chỉ có tiếng gió đêm nhẹ nhàng thổi từ tán lá xôn xao bên ngoài cửa sổ, qua hai cách cửa mở bay vào chỗ Vân ngồi.

Trời dần trở về sáng. Vân vẫn ngồi nhìn chăm chăm vào hòm thư điện tử. Không có thêm bất cứ một bức thư nào mới. Trước đó, cô đã gửi đi cả chục bức thư chỉ với nội dung: “Sơn, anh đừng đùa nữa!” Sau đó cô không biết làm gì, ngủ cũng vô phương, bèn cả đêm ngồi xóa gần một ngàn chiếc thư rác, tích tụ từ lúc lập địa chỉ email này tới giờ. Thời gian chưa bao giờ vô vị như vậy đối với một dịch giả như cô. Yên tĩnh và cô lập để dịch là điều kiện lý tưởng để cô ngồi dịch mê say hàng trang tài liệu. Nhưng lúc này, nó giống như một cái lồng ngọt ngào chụp cô vào.

Vân thiếp đi trên ghế lúc nào không biết. Đến khi một tia mặt trời mỏng manh rọi qua ô cửa sổ mở suốt đêm, cô mới dụi mắt tỉnh dậy. Giấc ngủ ngắn ngủi

nhưng khiến cho Vân cảm thấy tỉnh táo lạ thường. Điều đầu tiên mà cô nhớ đến trong chuỗi các sự kiện ngày hôm qua, đó là buổi sáng Hải nói có chuyện muốn nói với cô. Và buổi chiều thì cô nhận được email của người yêu biến mất năm năm nay, nói rằng anh muốn gặp cô. Có sự liên hệ nào giữa hai con người này không? Cô đã xác minh rằng Hải không phải là Sơn. Cô cũng dặn lòng rằng đừng ở gần Hải thêm một phút nào nữa. Ở bên cạnh anh ta, cô cảm thấy vui – thứ cả xúc mà cô đã đánh mất từ lâu. Điều đó càng khiến cho cô sợ hãi muốn né tránh anh. Nhưng liệu Hải có không phải là Sơn thật không? Trừ việc trông Hải rất trẻ ra, anh ta hết là một “Sơn” khác. Hải cũng có một chiếc nốt ruồi nhỏ trên bầu mắt trái. Rồi cả đến thói quen vắt chanh ngược. Sự cân bằng trong cô bị lung lay.

Vân tần ngần đứng trước cửa căn phòng của Hải. Còn sớm quá, nên mọi thứ đều tĩnh lặng. Cô gõ cửa nhưng không có ai trả lời. Cô xoay nắm đấm. Cửa không khóa. Vân nhẹ nhàng đẩy cánh cửa, bước vào trong căn phòng được bao phủ bởi thứ ánh sáng nhàn nhạt. Hải không có ở trong phòng. Một ít quần áo vương vãi ở ngăn kéo chiếc tủ đứng. Những mô hình kiến trúc tinh xảo lần trước Vân thấy ở trong góc phòng đã không còn nữa. Vân đi vào nhà tắm. Khăn mặt, bàn chải đánh răng cũng biến mất, là bằng chứng rõ nhất chủ nhân của căn phòng đã rời đi. Cô quay trở ra, thấy ở trên giường anh có một tấm ảnh úp ngược. Vân run run lại gần, cầm tấm ảnh lật lại. Trước mắt cô là tấm ảnh của cô và Sơn, đang chụm đầu vào nhau cười bên bàn ăn. Bức ảnh duy nhất họ đã rửa hai tấm, mỗi người giữ một tấm.

- Sơn! – Vân bật khóc. – Hóa ra chính là anh!

Em xin lỗi. Em đã không nhận ra. Em không biết tại sao anh lại không nhớ chút gì về em và quá khứ của chúng ta. Nhưng giờ thì em tin anh chính là Sơn. Nhưng mà, anh đã lại đi đâu mất rồi?

Vân ngồi trên giường, nước mắt lã chã rơi trên má. Chợt có tiếng người bước vào phòng. Lâm – chủ tiệm cà phê ngạc nhiên nhìn cô. Vân gạt nước mắt, hỏi:

- Sơn, à... Hải, anh ấy đang ở đâu?

- Anh ấy đi Sapa rồi! – Lâm trả lời, khuôn mặt anh ta có một sự biểu cảm khác thường khi nói: – Đi leo núi!

- Thật ư? Hải đi khi nào?

- Tôi hôm qua. Cậu ta có nhờ tôi book khách sạn.

- Anh có thể cho tôi địa chỉ được không?

- Tất nhiên.

Sapa, thành phố mù sương. Người thanh niên cao lớn đứng giữa những người dân tộc nhỏ bé, đang cố gắng nghe một cô gái Mông nói với anh bằng giọng Kinh ngọng nghịu. Cô bé đang cố bán những chiếc vòng thổ cẩm.

- Anh ơi mua vòng cho em.

- Anh không mua đâu.

- Anh mua cho em đi mà.

- Nhưng anh mua rồi cô bé ạ!

- Mua vòng của em nhé.

- Anh mua rồi mà. – Hải kiên nhẫn nhắc lại lần nữa. Trong túi anh là mấy chiếc vòng dệt mỏng manh.

- Nhưng anh chưa mua vòng của em mà.

Lý luận như thế này thì anh thua. Không biết đó là lý lẽ ngây thơ của cô bé Mông, hay là mảnh khốc bán hàng của cô nhóc. Anh đành rút ra vài đồng tiền lẻ. Đôi mắt cô bé sáng lên, hai má hồng rực như hai quả cà chua vì lạnh, cười rất đáng yêu. Sau khi thấy một toán khách du lịch nữa tới, cô bé bỏ rơi Hải, ôm đám vòng của mình chạy lại riu rít mời họ.

Hải lững thững đi bộ về khách sạn nằm dưới chân một ngọn đồi thoải thoải. Phía trước khách sạn có một cây thông lớn nên rất dễ nhận ra. Người lễ tân thấy anh về, vui vẻ chào, sau đó dặn với theo:

- Anh đi ngủ sớm đi nhé, để lấy sức mai chinh phục đỉnh Fanxipang.

Trong khi đó, một con tàu chạy đêm đang lao vun vút trên đường ray, mang theo một cô gái vừa ngơ ngẩn ngồi cười, vừa nhìn ra bên ngoài cửa sổ tàu.

Buổi sáng ở Sapa lạnh lạnh hơi sương. Chín giờ sáng mà trời đất vẫn chìm trong màn sương mù mịt. Những người dân tộc đi chợ sớm lưng đeo gùi bước lẫm lẫm trong sương. Bóng áo chàm khi ẩn khi hiện. Trước cửa khách sạn, một toán khách gần chục người gọn gàng trong những bộ quần áo giữ ấm không thấm nước, chân đi giày thể thao, ba lô gọn ghẽ chuẩn bị cho chuyến du lịch leo núi. Người dẫn đường nhìn đồng hồ, quay sang nói với nhân viên khách sạn:

- Còn một vị khách nữa đăng kí tour hôm nay.

- Đúng rồi. Đó là một khách nữ. Vậy là đoàn sáu người. Bốn nam, hai nữ.

- Sao còn chưa tới nhỉ?

- Chờ chút đi. Dù sao mười lăm phút nữa mới khởi hành mà.

- Kìa, hình như khách tới rồi.

Anh ta la to, làm cho mọi người đều chú ý. Hải cũng nhìn ra cửa, bỗng cứng người lại nhìn người con gái trước mặt. Cô gái với mái tóc rối màu đồng vương trên đôi má hồng rực rỡ. Ánh mắt cô nhìn như xoáy vào anh, nụ cười tươi rói rộng mở trên khuôn mặt nhỏ nhắn muốn xua tan không khí giá lạnh buổi sáng sớm. Anh thốt lên nho nhỏ:

- Hoàng Thiên Vân.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19

Đó chính xác là Hoàng Thiên Vân. Cô gái đang cười với anh rạng rỡ như ánh mặt trời thế kia chính là Hoàng Thiên Vân. Cô thờ dốc như vừa mới chạy một quãng đường dài, mái tóc rối, đôi má đỏ lên vì lạnh. Tại sao lại ăn mặc phong phanh như thế kia? Cô ấy làm gì ở đây vậy?

- Cô là Thiên Vân phải không? – Người trưởng đoàn hỏi.

Vân nhìn anh ta đáp:

- Tôi là Thiên Vân đây!

- Chào cô! Rất vui mừng được có thêm một người đẹp tham gia hành trình chinh phục Fanxipang hôm nay. Đoàn đang thiếu nữ quá. Thế này thì các đồng nghiệp của cô thêm nhiệt tình rồi.

Dường như ai làm du lịch cũng đều ăn nói rất hoạt. Mấy gã thanh niên nghe thấy được, cười ồ. Vân cũng vui vẻ nhìn họ:

- Tôi không đi một mình. Tôi đi với bạn trai tôi. – Cô vừa nói vừa trở về phía Hải. Đám người lại ồ lên.

- Ra thế!

Hải vẫn đứng yên không nhúc nhích. Khuôn mặt khó hiểu của anh nhìn chằm chằm vào Vân. Đến khi bàn tay lạnh lạnh của cô khoác vào tay anh, anh mới choàng tỉnh. Tay cô rất lạnh, trong khi mặt lại bùng bùng nóng như bị cảm sốt. Hải tự động đặt tay lên trán cô, giật mình.

Người trưởng đoàn hô to:

- Đủ người rồi! Chuẩn bị xuất phát thôi!

Hải cởi áo khoác ngoài, trùm lên người Vân quần chặt, nói dứt khoát:

- Ở lại, không leo nữa!

Vân lắc đầu tỏ ý phản đối. Hải trừng mắt:

- Nhìn cô xem. Lên đó ngã bệnh thì làm thế nào?

Trưởng đoàn leo núi là một người còn trẻ, cũng không chấp nhận chuyện hủy tour, dẫn 4 người còn lại lên đường. Còn Hải lôi Vân vào trong phòng khách sạn, rót cho cô một cốc trà nóng.

Vân ngồi thoải mái trên giường, vẫn mặc áo của Hải, còn quần chần xung quanh người, tay ôm cốc trà hít hà, vừa thổi vừa uống từng ngụm nhỏ. Đó là thứ trà San Tuyết trồng trên núi cao. Vân đọc đâu đó những người dân tộc thu hoạch chè Tuyết trong gió lạnh, sao trong những chiếc chảo gang nóng vào những đêm giá rét. Ban đầu uống, trà có vị hơi chat, nhưng uống xong lại thấy hậu ngọt nơi cuống họng. Cô vui vẻ uống trà, trong khi Hải đứng dựa vào cái bang kê gần cửa sổ, những ngón tay vô thức cào cào mái tóc khiến chúng rối bù lên một cách khổ sở.

Vân đặt cốc trà lên chiếc bàn đầu giường. Ngồi giữa chăn đệm ấm áp, mặt cô đã hết đỏ, chỉ còn lại ánh phớt hồng trên làn da trắng mờ. Cô mở miệng:

- Anh...

Nhưng Hải ngắt lời:

- Cô nghỉ đi. Ngủ một giấc. Khi nào tỉnh dậy, chúng ta sẽ nói chuyện.

Anh nói xong bỏ ra ngoài, khép cửa lại. Vân thả người nằm xuống đệm, lúc này mới cảm thấy mệt. Suốt đêm qua trên tàu cô không hề chợp mắt. Lúc này, mí mắt cô trĩu nặng. Chiếc áo của Hải quấn quanh mình thật ấm áp, thoảng mùi hương bạc hà thanh thanh đưa cô vào giấc ngủ.

Lúc Vân tỉnh dậy, nhìn đồng hồ đã hơn bốn giờ chiều. Chết thật, cô đã ngủ lâu đến thế mà không hề biết gì cả. Giấc ngủ đầy đủ khiến cô hoàn toàn tỉnh táo. Hải không có ở trong phòng. Cô xò giấy, xuống dưới lầu thấy anh đang ngồi uống cà phê trong sảnh khách sạn. Chiếc gát tàn đầy những đầu mẩu thuốc là còn mới, chứng tỏ anh đã ngồi ở đây từ rất lâu rồi.

Vân kéo ghế ngồi xuống phía đối diện. Anh không nhìn cô, dụi điều thuốc cháy dở vào trong gát tàn. Trước đây, anh không hút thuốc, từ khi nào lại trở thành con nghiện thuốc lá? Thực ra Vân không ghét mùi thuốc lá, trái lại còn cảm thấy thuốc lá rất thơm, thấy con trai cầm điều thuốc, đứng trên ban công thả khói, tóc bông bông trong gió là một hình ảnh thật phóng khoáng.

Hải gọi phục vụ mang menu đồ ăn ra cho Vân. Bụng cô đói kêu o o. Vân xấu hổ, vòng hai tay quanh mình, gọi một đĩa cơm rang hải sản. Xem ra sắc mặt của cô đã tươi tỉnh như thường, quầng thâm mờ mờ dưới mắt đã biến mất. Khuôn mặt mới ngủ dậy nhìn phúng phính, da mặt căng mịn như da trẻ con. Hải ngần ngại nhìn cô. Cô không đẹp, nhưng càng nhìn càng thấy trẻ con đáng yêu. Tuy nhiên về đáng yêu từ phía cô bây giờ, không phải dành cho anh. Nó dành cho Sơn – người anh cùng mẹ khác cha của anh.

Nhìn biểu cảm phức tạp trong mắt Hải, Vân dịu dàng vỗ nhẹ bên bàn tay anh đang đặt trên bàn. Hải co tay lại như bị điện giật. Vân buồn rầu trách:

- Anh vẫn chưa nhận ra em, vẫn chưa chấp nhận em?

Lần đầu tiên Hải nghe cô xưng “em”. Tiếng “em” dịu ngọt lạ lẫm. Nhưng vẫn là không dành cho anh. Hải cười chua chát.

- Thiên Vân, cô hiểu lầm rồi!

- Em không lầm! – Cô cướp lời – Người gửi email hẹn em ngày hôm qua là anh, có đúng ko?

Hải bối rối, nhưng cuối cùng cũng thừa nhận:

- Phải!

- Tấm ảnh trên giường anh, em đã nhìn thấy. Đó là anh, không đúng sao? – Vân đắc thắng nói. Cô lấy từ trong ví ra một tấm ảnh, đặt trước mặt Hải. – Đây là tấm em giữ.

Hải lặng lẽ cúi xuống nhìn. Đôi nam nữ trong ảnh đang nhìn anh, nụ cười của họ nửa chế giễu, nửa thông cảm. Anh hít vào. Và nhả ra từng chữ:

- Không! Người trong tấm hình không phải là tôi. Đó là anh trai tôi.

Khi Hải nói ra những lời này, anh biết nó sẽ là một đòn sấm đối với Thiên Vân. Nhưng chưa, đòn chí mạng vẫn còn ở phía trước. Vân à, anh xin lỗi. Trong lúc em ngủ, anh đã suy nghĩ rất lâu. Hôm nay, chúng ta nên làm rõ mọi chuyện. Lẽ ra anh nên nói với em ngay từ đầu. Lẽ ra khi em gặp anh và nhận nhầm anh là Sơn, anh đã phải nói với em:

“Cô nhầm rồi.”

“Sơn là anh cùng mẹ khác cha với tôi!”

Nhưng một cô gái không gặp người yêu của mình trong vòng năm năm, mà vẫn lặng lẽ chờ đợi anh ta khiến cho anh tò mò. Anh dùng thân phận mập mờ để tiếp cận cô. Cuối cùng anh nhận ra mình thật thảm hại. Đến dùng email của anh trai để dụ cho cô tới gặp anh cũng làm. Nhưng lại bất lực đứng từ xa nhìn cô ngồi đợi trong quán Bar. Lúc ấy, cô kiên nhẫn chờ. Còn anh kiên nhẫn nhìn cô. Đến lúc cô rời đi, anh cũng ngồi sụp xuống hành lang. Đầu tiên là tình yêu của mẹ anh, và sau là tình yêu của người con gái này, chỉ dành cho người anh trai vô hình kia mà thôi.

Anh thận trọng nhìn cô. Gương mặt hồng rạng rỡ của cô đang tái đại đi, nhưng không có một cử chỉ quá khích nào. Trái lại, Vân một mực tĩnh lặng. Cô chậm rãi hỏi:

- Sơn đâu? – Giống như trong lòng đã chuẩn bị mọi đáp án xấu nhất, giờ chỉ cần một câu trả lời mà thôi.

- Anh ấy đã mất rồi!

- Đã chết? – Cô hỏi lại. – Từ năm năm trước?

Hải không dám trả lời tiếp, chỉ lẳng lặng gật đầu.

- Sao lại chết?

- Anh ấy chết vì tai nạn giao thông. Tôi không hề biết mình có một người anh trai ở Việt Nam. Mẹ tôi trước khi lấy bố tôi đã có con với một người đàn ông khác. Khi bà lấy bố tôi, nhập cư qua Mỹ đã để đứa bé lại cho bà ngoại ở Việt Nam nuôi. Năm năm trước, bà về Việt Nam ngay sau khi nhận được một bức điện khẩn. Lúc đó tôi không biết nội dung bức điện, mãi sau này mới biết đó là thông báo về cái chết của con trai bà.

- Buồn cười thật! Son chết tôi ở Việt Nam không hề hay biết. Trong khi người ở bên Mỹ lại chạy về lo ma chay cho anh ấy. – Vân bật cười. Tiếng cười lạnh lạnh thê lương.

- Bà ngoại tôi mất đã lâu. Họ hàng bên ngoại cũng chỉ còn vài người bà con xa, lại ở vùng khác. Khi Son bị tai nạn, bệnh viện liên lạc trực tiếp với mẹ tôi. Vụ tai nạn rất nghiêm trọng, bệnh nhân chỉ tỉnh lại một lần duy nhất, nhưng không nói được. Son mất sau tai nạn hai ngày. Toàn bộ đồ đạc gồm máy tính xách tay, ví, giấy tờ anh ấy mang theo bên người được mẹ tôi mang về Mỹ. Tôi vẫn không hề hay biết cho tới tháng ba năm ngoái, tôi tìm thấy chiếc laptop mẹ tôi cất giấu trong tủ. Nghĩ rằng là một chiếc máy cũ, tôi mang đi sửa và vô tình mở nó ra. Lúc đó tôi mới biết đến sự tồn tại của một người anh trai.

Hải ngừng lại đốt một điếu thuốc, nhưng không hút. Khói thuốc nồng bốc lên làm mắt rất cay. Nhưng lại không khóc được. Hai người ngồi im lặng, không nhìn nhau, không biết đối phương đang nghĩ gì. Khói thuốc vẫn vút trong không trung. Một người đầu óc trống rỗng. Đã nhớ, đã khóc, đã vật vạ suốt năm năm. Giờ không thể phản ứng gì lại trước cái tin Son đã chết. Một người trong lòng hoang mang vô định. Tổn thương tâm lý từ thời niên thiếu, đến khi phát hiện ra mình có một người anh trai, gần như phát điên lên, nổi loạn, bỏ nhà ra ở riêng cũng đã làm đủ cả. Nhưng sự thật không thể nào chối bỏ được.

Không biết họ ngồi như thế bao lâu nữa. Chỉ tới khi Vân nhận được một cuộc điện thoại, mới chậm rãi đứng dậy.

- Tôi có việc. Tôi về thành phố trước đây.

Anh cũng đứng lên:

- Nhìn cô không khỏe lắm. Để tôi về cùng cô.

- Không, tôi rất ổn. Về tới nơi tôi sẽ gọi cho anh.

- Vậy để tôi gọi xe cho cô.

Anh tiễn cô lên xe, đứng nhìn theo bóng chiếc xe chạy mất hút dưới chân dốc, biết rằng anh đang để vuột mất một thứ quý giá mà anh sẽ không bao giờ có đủ tư cách hay can đảm để nắm giữ vật đó. Châm dứt trò tìm kiếm ngu ngốc, và hãy trở lại Mỹ, làm việc và sống một cuộc sống như bình thường của mấy đi. Hải tự nói với chính mình, rồi rút điện thoại, gọi cho Lâm:

- Lâm, anh có rảnh không? Đặt gấp giúp tôi một vé máy bay. Tôi sẽ về nhà cuối tháng này. Ngày nào cũng được... Chưa, tôi chưa leo... Chắc ngày mai... Leo xong tôi về ngay. Được rồi! Chào anh!

Anh bước ra đường phố vắng loe hoe vài bóng người. Mãn sương mịt mùng ẩm ướt quán lấy anh, lạnh đến tận trong tim.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20

Thiên Vân về tới nhà, chỉ kịp thay đồ, đã phải chạy tới cơ quan. Chị Phương đập bàn cái rầm. Làm quen với chị mấy năm nay, chứ lúc đầu lần nào Vân cũng bị thói quen “đập phá” ấy của “bà cô” dọa cho đến hồn vía bay lên trần nhà. Chị ra sức cầu nhau:

- Cái cô này! Làm với chả ăn. Nước sôi ỉnh ỉnh rồi mà còn te te chạy đi chơi được.

Nhưng ngay tức khắc đã dịu giọng nhìn mặt cô, nói đầy xót xa:

- Con gái con lữa, lớn rồi sao lại hành hạ thân xác thế kia. Rõ khổ, nhìn lại cô đi! Nhìn như hồn ma bóng quế, chả ra hồn người.

Vân đang mệt mỏi ngồi dựa vào lưng ghế, cũng phải cười:

- Em mới tới, nui chưa được leo. Đến com lam, heo cấp nách cũng chưa xoi được một miếng, đã bị tóm về tòa soạn rồi.

- Có chuyện hay, muốn cô về mà xem – Chị Phương ra chiều bí ẩn, tủm tỉm cười nhún sổ nội bộ, nói to: “Mang lên đi em!”

Vài phút sau, Mùa Xuân bước vào, trên tay cầm một cuốn sách màu xanh. Cô bé cười rõ tươi, dúi sách vào người Vân:

- Dâng chị! Mời chị xem!

Đó là cuốn sách do cô dịch, đã được in một cách thần tốc.

- Mười lăm vạn cuốn. Chơi sang chưa. Giá còn rẻ hơn giá sách lậu nhé. Bộ phận phát hành bên Thi Phú dựa hơi vụ sách in lậu, cho đăng tí ầm ĩ trên các báo và diễn đàn. Hóa ra trong họa lại có phúc. Vụ in lậu ấy lại thành chiến lược Marketing tầm cỡ mới chết chứ! Giờ thì ai cũng biết đến sách cô dịch. Phản hồi của độc giả cũng rất tốt.

- Chết cái bọn in lậu! – Mùa Xuân phụ họa.

Vân cầm cuốn sách, dường như không tin vào mắt mình, còn dụi dụi mắt mấy cái. Tiếng chị Phương đưa cô về với hiện thực.

- Nay cô nghĩ xem, lần này tai qua nạn khỏi là nhờ công lao của ai?

Thiên Vân không hiểu ý tứ của bà sắp. Cô đùa:

- Là của em. Không phải em uống nước dừa xong nghĩ ra ý tưởng lấy rẻ đẻ rẻ hay sao?

- Rẻ cái đầu nhà cô! – Chị Phương nói huych toẹt ra: – Là nhờ cả vào cậu giám đốc Phú. Không có cậu ta mạnh tay, thì giờ này, cô vẫn còn khóc lóc trên núi nhé!

Mùa Xuân đứng bên cạnh gật gật đến sái cả cổ, giống như đã được “chân gỗ” từ trước nói:

- Phải cảm ơn người ta mới phải phép.

- Tôi đề nghị cô Vân phải khao mọi người bữa nhậu mừng vượt qua tai nạn lần này. Không được chậm trễ.

- Để sang tuần sau được không ạ? Tuần này em...

- Cũng được. Cô có sổ của cậu Phú rồi phải không nhỉ? Nhớ gọi báo cho cậu ta trước. Còn chị em mình, – Chị Phương liếc mắt nháy trộm với Xuân – nói đi là đi thôi nhì.

Cô nhỏ cười hách hách:

- Đúng rồi! Chỉ cần nói đi là đi!

Sau đó nhăn nhó:

- Chị không về sớm là để em chết ngộp với đám bán thảo mới đấy! Chị có biết để kịp in cuốn của chị, em đã phải thay chị ngồi dịch cấp tốc thêm phần ngoại truyện không hả? Sách của em đang bị đình lại kia kìa. Chị phải trả nợ cho em.

- Được rồi! Được rồi! Có bao nhiêu em cứ gửi hết qua cho chị.

- Ô, sao tự nhiên chị dễ dãi thế nhỉ?

- Ủ, em nên tranh thủ cơ hội đi bé ạ!

Vân về phòng biên tập, nhớ tới lời hứa gọi điện thoại cho Hải, bèn bấm số. Tiếng chuông báo rất dài, rất lâu. Rồi điện thoại kết nối được, nhưng cô chỉ nghe tiếng lảo xào u u.

- Alo? – Vân gọi. – Alo?

- Tôi đây! – Tiếng Hải vang vọng như vọng từ trên đỉnh núi cao xuống.

- Anh đang trên đỉnh núi à?

- Tôi vẫn đang trên đường lên trạm dừng chân thôi. Ở đây sóng không được tốt lắm!

- Tôi gọi điện để báo cho anh tôi đã về tới nhà.

- Ủ. Mọi chuyện ổn không?

Vân không biết trả lời thế nào.

- Anh nhớ cẩn thận nhé. Chúc anh hoàn thành chuyến đi.

- Cảm ơn. Khi nào tới trạm dừng chân tôi sẽ gọi lại cho cô.

- Được!

Hôm đó, lần đầu tiên Vân ngồi lại ở phòng làm việc tại cơ quan một mình. Mọi người đã về hết từ lâu, cô cứ ngồi cắm mặt xuống bàn máy tính. Lúc nhận được điện thoại của Hải, cô mới dừng tay gõ trên bàn phím, đứng dậy với lấy cái điện thoại. Sóng lưng cô nhói đau, vai mỏi nhừ. Hóa ra cô đã ngồi một tư thế lâu đến thế mà không nhận ra. Hải thông báo anh đã tới trạm nghỉ ngơi, vừa mới ăn mì tôm xong. Anh rất ghét ăn mì tôm.

- Thế à? Mì tôm là nhất đấy. Hồi tôi đi họ chỉ chuẩn bị cho tôi cơm nắm và muối mè thôi.

- Sao giọng cô nghe lạ thế?

- Không! Không có gì đâu!

- Cô đã ăn tối chưa?

Vân ngập ngừng đáp:

- Chưa!

- Giờ đã là mấy giờ rồi mà cô vẫn chưa ăn tối? Cô vẫn ở cơ quan à?

Vân im lặng thừa nhận.

- Nghe này. Cô đã tắt máy tính chưa?

- Được rồi. Tôi tắt ngay.

- Tắt chưa?

- Window đang shut down. Rồi, tắt rồi.

- Bây giờ cô sẽ cầm túi, đi về và ăn chút gì đó. Hãy hứa với tôi nhé.

Tiếng Hải như đang nựng trẻ con. Vân bật cười:

- Tôi không phải trẻ con! Tôi biết tự chăm sóc mình. Bây giờ tôi sẽ đi ăn chút gì đó. Rồi về nhà, được chưa?

- Cô sẽ ăn gì?

- Tôi chưa biết!

- Thấy chưa! Cô đâu có định làm theo lời tôi. Nếu có ý định ăn, người ta sẽ nghĩ ngay trong đầu là mình sẽ ăn gì.

- Tôi sẽ ăn cơm tấm. Cơm thật nóng thật dẻo. Mỡ hành phi lên thơm lừng cách ba con phố còn ngửi thấy. Đùi gà to thật to tấm mật ong, nướng cho vàng rộm lên...

- Thôi thôi, tôi tin rồi, đừng nói nữa kéo đêm nay tôi gặm ngón chân của mình cho đỡ thèm.

- À, sáng mai, khi đi ngang qua con suối, anh nhớ kiểm tra nước uống nhé. Mọi người ham tắm rửa thường bỏ quên mấy chai nước lã.

- Cảm ơn cô đã nhắc nhở. Sáng mai tôi sẽ gọi lại cho cô.

Vân tắt điện trong phòng, đi qua một hành lang tối mờ mờ, khẽ rung mình trong thang máy chỉ có cô với cái bóng của chính cô trong gương. May mà cơ quan luôn có bảo vệ túc trực, nếu không, cô đã chạy cho nhanh ra ngoài đường rồi. Vân phóng xe về nhà, vốn đã đi quá hàng cơm tấm, rồi lại quay đầu xe lại, mua một hộp. Cô ăn hết hộp cơm, đánh răng sạch sẽ, mang laptop ra chiếc ghế sofa màu xanh da trời kê gần cửa sổ ngồi, tiếp tục dịch những chương truyện mà Mùa Xuân đã gửi qua. Ô cửa sổ mở sáng đèn suốt đêm.

Hai ngày sau, Hải kết thúc chuyến leo núi chinh phục nóc nhà Đồng Dương, trở lại thành phố. Vân đón anh ở sân bay. Trông cô như con gấu trúc mất ngủ với hai cái vòng màu nâu phủ kín hốc mắt. Cô nhìn vừa gầy gò, vừa nhỏ bé hơn lần đầu tiên anh gặp cô. Chỉ có chiếc váy trắng là kiểu vẫn giống như cũ. Cô không vào trong sân bay mà đứng đợi dưới một cái gốc cây nhỏ không biết tên khu vực gần bãi đậu xe, nửa đứng nửa dựa trên chiếc vespa cở. Anh nhìn thấy cô từ xa, trông không hề giống phụ nữ trưởng thành, mà hết là một thiếu nữ gầy gò mới lớn. Cô cũng nhìn thấy anh, giơ một tay lên vẫy. Trong buổi sáng nắng vàng rực rỡ, khung cảnh giống như trong một tấm poster quảng cáo. Cô giãi giơ tay lên, ánh nắng lấp lánh đổ trên làn da trắng sứ và khoảng sân lộng gió làm lao xao tán lá trên cao, làm tung bay làn váy trắng. Thiên sứ mỏng manh, giống như sắp tan đi trong gió, không khỏi làm cho người ta cảm thấy nao lòng.

Vân đưa chìa khóa xe cho Hải, trịnh trọng và tin tưởng. Một ngày nắng đẹp đến như thế. Mà con đường phía trước thì lại cứ mệnh mang, mệnh mang...

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mờ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Chiếc xe lướt đi giữa nắng gió. Ngày hôm nay trời đầy nắng và gió. Rực rỡ và lồng lộng. Lá vàng nhiều một cách kỳ lạ. Chúng rơi như những bụi sao lạc lối trong vũ trụ, rắc vàng con đường hai người đang đi. Nghĩa trang nằm dưới chân một ngọn đồi nhỏ. Từng ngôi mộ hai màu trắng và đen nằm rải rác giữa những bụi cây thấp và rất nhiều hoa trạng nguyên. Vân ôm một bó hoa cúc, loại cánh dài trắng muốt, mùi thơm hăng hắc nồng ngọt. Hải dẫn đường đi lên đồi, trên vai anh vẫn vắt chiếc ba lô du lịch bụi bặm. Anh nghe tiếng bước chân nhè nhẹ của cô đằng sau lưng, biết rằng từ lúc cô về thành phố đến giờ, cô chưa hề ngủ. Nhưng đôi mắt cô rất sáng, hoàn toàn tỉnh táo. Chỉ có quảng thâm xung quanh rõ như mắt gấu mèo là tố cáo cô. Suốt chuyến leo núi của Hải, họ thường gọi điện cho nhau. Động cơ của mỗi cuộc gọi là: “Khi nào tôi tới nơi” hoặc “Khi nào tôi dừng chân”, hoặc “Khi nào tôi về nhà” tôi sẽ gọi cho anh/cô. Cứ như thế cho đến khi Hải kết thúc chuyến đi. Vân nhờ anh:

- Anh đưa tôi đi viếng mộ Sơn nhé.
- Tất nhiên rồi! Sáng mai tám rưỡi đón tôi ở sân bay. Chúng ta sẽ cùng đi.
- Cũng không cần gấp. Anh cứ nghỉ ngơi đi.
- Tôi nghỉ ngơi đủ rồi.

Hải dừng chân trước một ngôi mộ xây bằng đá cẩm thạch đen. Tấm bia nhỏ khắc tên người đã khuất, năm sinh, năm mất. Giống như những ngôi mộ khác ở đây, bên cạnh mộ được trồng hai bụi trạng nguyên. Hai bụi cây chắc được trồng từ lâu lắm rồi. Chúng rất cao, cành lá xum xuê. Những chiếc lá đỏ phủ đầy thứ bụi mịn màu vàng nhạt. Vân lặng lẽ tiến lên một bước, nhìn chăm chăm vào hàng chữ trên bia. Cô ôm bó hoa trắng đứng nhìn rất lâu, dường như quên hết mọi thứ xung quanh. Người ta mất đi, chẳng còn nhìn thấy hình hài, chỉ có những con chữ khắc trần trụi trên mặt đá.

Trước đây, lúc cô năm tuổi, ông nội bị bệnh rất nặng. Bà nội và ba mẹ thường thắp hương trên bàn thờ và khấn ông bà tổ tiên phù hộ độ trì để ông nội hết bệnh. Ông nội nằm liệt giường hơn hai tháng, đau đớn với chứng ung thư dạ dày đã vô phương cứu chữa. Vân hay quanh quẩn bên giường bệnh, hát cho ông nghe những bài hát được học ở lớp mẫu giáo. Trong những giờ phút hiếm hoi tỉnh táo, ông nội xoa đầu Vân và bảo:

- Ông sắp đi rồi con ạ!
- Ông đi đâu?
- Ông cũng không biết. Nhiều người nói là thế giới bên kia. Nhiều người gọi nó là thiên đường. Nhiều người gọi là địa ngục. Hoặc đơn giản chỉ là ông sẽ biến mất.
- Ông đừng đi. Như thế là chết đó. – Vân khóc òa lên.

Ông cố gắng đưa bàn tay run rẩy ra xoa đầu Vân.

- Đúng rồi. Cái chết. Ông đang đối diện với nó. Cháu ngoan đừng khóc. Cái chết có thể chia lìa ông cháu ta, nhưng con đừng quên ông nhé.

Rồi ông ra đi. Mọi người khóc như mưa. Một vị sư già tới đọc kinh cầu siêu cho ông, tiễn đưa ông về suối vàng, về miền cực lạc. Vân ngồi thu lu ngoài góc sân, nơi ông đã từng bày trò chơi cho cô cháu nhỏ. Bác cả tìm thấy Vân nằm lết thõm giữa những chậu cây cảnh, ôm Vân vào lòng vỗ về:

- Ông chỉ ngủ một giấc thật dài thôi cháu ạ!

Cô nhào người ra, không nói gì. Người lớn tránh né khi nói về cái chết. Nhưng Vân hiểu rằng ông đã chết rồi, cô không thể gặp, không thể nói chuyện với ông được nữa. Thiên đường, hay suối vàng, hay giấc ngủ ngàn thu, hay gì gì đi nữa, nào có gì quan trọng. Đối với những người ở lại, vẫn chỉ là sự mất mát.

Cô đã mất Sơn. Từ năm năm trước. Nhưng đến bây giờ cô mới biết!

Vân đặt bó hoa xuống trước bia mộ, thấp ba nén hương, cắm vào bát hương, chấp tay lạy ba cái. Ba cây hương ngào ngạt khói vừa cắm xuống, tự nhiên cháy bùng lên. Hải cũng cắm ba cây hương, lạy ba lạy. Những cây hương đứng liền nhau, bén lửa, thả vào trong gió mùi trầm ấm cay mắt. Người ta tin rằng, đốt hương mà tự dung phát lửa là dấu hiệu cho thấy người đã khuất đã hiểu được lòng thành tưởng nhớ của người đang sống, cũng chứng tỏ người chết rất linh thiêng. Vân và Hải không biết việc này, nhưng có một tiểu thần tiên, vì họ mà đang cố gắng làm một điều gì đó.

Vân lấy vỏ chai nước uống dở, xuống hồ múc nước tưới cho hai cụm trạng nguyên, rồi tỉ mỉ rửa từng cái lá cho tới khi chúng sạch bụi, sáng lóng lánh. Sau đó lại cẩn thận ngồi nhỏ cỏ dại mọc lan lấn cả vào xung quanh mộ, với một sự chú tâm hết như lúc cô dịch sách. Hải âm thầm đứng bên cạnh, hai tay cầm chiếc áo khoác căng ra che trước hướng mặt trời chiếu, tạo thành một bóng râm nho nhỏ. Trời càng về trưa, ánh nắng càng gay gắt. Ven hồ có một cây xà cừ rất lớn, bóng tỏa râm mát một vùng cỏ xanh. Vân nhỏ cỏ xong, đứng dậy, nhìn bóng râm trên đầu mình, rồi quay ra nhìn Hải, khẽ gật đầu như cảm ơn.

- Chúng ta hãy ngồi nghỉ một lát!

Họ đi về phía vạt cỏ, mỗi người tùy ý lựa một chỗ ngồi thoải mái dưới gốc cây cổ thụ. Nếu như không kể tới cái nghĩa trang, thì có thể gọi khung cảnh ở đây là trữ tình nên thơ. Có hồ nước, có vạt cỏ xanh, cây cổ thụ tỏa bóng, gió mát, lá rơi, chim chóc riu rít. Thêm một đôi nam nữ nữa, vừa đủ đẹp cho một khung cảnh tình yêu. Đáng tiếc lại không phải như vậy.

Hải nằm dài trên cỏ, lúi chúi ngắm ảnh du lịch ra, thuận tay giờ lên trời bấm vài kiếu. Anh vừa ngắm vào ống kính, vừa nói:

- Cô xem kia, đám mây kia có giống hình con thỏ không cơ chứ!

Không thấy Vân đáp lại. Anh nhồm lên nhìn, bắt gặp hình ảnh cô nhắm mắt ngủ, đầu tựa vào gốc cây. Tư thế của cô nhìn rất khó nhọc, hai tay ôm lấy đầu gối, lưng còng xuống, đôi mày nhỏ nhú lại trên cặp mắt nhắm nghiền. Hải không kìm được, xót xa lại gần nhẹ nhàng đỡ cô, để cô tựa vào mình. Cô cục cựa trong lòng anh tìm một tư thế thoải mái, nhưng không tỉnh dậy. Cô ngủ rất ngoan, hoàn toàn yên tĩnh, không cử động. Chỉ có hai đầu chân mày vẫn nhăn lại khô sở. Anh biết cô kiên cường bình tĩnh như không xảy ra chuyện gì, nhưng rõ ràng đến cả giấc ngủ cũng bất an. Cuối cùng, tay cô tìm được vạt áo của anh, nắm chặt lấy như tìm thấy một báu vật. Tay cô túm áo anh khấn thiết giống như siết chặt sợi dây nịt giữ sinh mệnh, không một phút buông lỏng. Vết nhăn trên trán cũng từ từ giãn ra, nhẹ nhõm. Anh cứ ngồi như thế, dịu dàng ôm cô, yên lặng nhìn cô ngủ, trong tâm tư bấn loạn mấy ngày vừa qua dường như cũng lắng lại, tĩnh tại như ở trong cõi thiền.

Khi Vân mở mắt ra, cô cứ ngỡ mình vẫn đang ở trong một giấc mơ. Trước mắt cô là sắc đỏ huy hoàng của mặt trời cuối ngày, đang hòa tan vào những tán lá xà cừ rậm rạp.

Từng cảnh lá in hằn rõ hình thù sắc như tạc trên nền trời đỏ thắm phô trương, chột gần chột xa. Vân ngồi dậy, phát hiện ra cô đã không ý thức mà ngủ quên hàng tiếng đồng hồ dưới gốc cây. Đạo này cô làm sao thể nhỉ? Toàn ngủ quên ở những nơi lẽ ra không nên ngủ. Hải đâu rồi? Cô nhìn quanh, thấy anh đang ngồi bên cạnh hồ nước ngắm mặt trời lặn. Cô nhặt chiếc áo khoác chắt trong lúc cô ngủ. Hải đã kê đầu cho cô, rũ sạch bụi và cỏ, mang tới chỗ anh.

- Chết thật! Tôi xin lỗi! Tôi ngủ quên mất. Sao anh không đánh thức tôi dậy?

- Cô ngủ say quá! Súng đại bác bắn cũng không tỉnh. – Hải cố ý trêu đùa, nhưng Vân không cười. Cô bảo:

- Muộn rồi, chúng ta về thôi!

Hải không có ý đứng dậy, còn lấy tay đập đập vào chỗ trống bên cạnh.

- Đừng ồn ào. Cô ở trong thành phố ngột ngạt như vậy mà ra vùng ven thế này không tranh thủ tận hưởng cảnh đẹp à? Hoàng hôn đẹp quá. Hãy ngồi ngắm một lát.

Thấy cô còn đứng, anh cầm cổ tay cô kéo xuống. Vân cũng ngồi bệt xuống cỏ, đưa mắt nhìn về phía mặt trời và đám mây ngũ sắc kéo rắng chiều về phía Tây. Hải nói đúng. Đã lâu rồi cô không được ngắm cảnh hoàng hôn. Thật là đáng tiếc biết bao. Con người được thiên nhiên ưu ái ban tặng cho những điều tuyệt đẹp mỗi ngày, nhưng có mấy ai trong số chúng ta trân trọng?

- Sơn ở đây sẽ được ngắm hoàng hôn mỗi ngày. – Hải nói. – Còn tôi, chắc lần này là lần cuối cùng.

- Anh sắp về Mỹ à?

- Ừ, tôi đặt vé máy bay rồi. – Hải quay sang Vân, hỏi: – Cô sẽ nhớ tôi chứ?

Nhìn về mặt của Vân, Hải cười:

- Tôi chỉ hỏi đùa thôi. Nhưng mà tôi sẽ rất nhớ cô đấy.

- Tôi cũng sẽ nhớ anh. Với tôi, anh đã là một người bạn rồi. À không, một người em chứ nhỉ. Anh thua tôi rất nhiều tuổi cơ mà.

Đúng rồi, lẽ ra anh phải gọi Vân bằng chị. Và nếu như không có vụ tai nạn, thì sẽ là chị dâu. Hải lúc lắc đầu, cố gạt những ý nghĩ lẩn thẩn ra khỏi đầu. Anh giả vờ ngạc nhiên thốt lên:

- Chị á? Tôi không thích gọi con gái bằng chị. Nhiều cô hơn tôi chục tuổi, tôi cũng gọi bằng em tuốt.

- Phụ nữ chắc hẳn rất thích anh.

- Còn phải nói! – Hải tự hào xác nhận, sau đó đứng dậy, phúi vào mông quần: – Tôi đi nổ máy chiếc xe cà tàng của cô đây.

- Hàng hiếm đấy!

Vân cũng vừa nói vừa đứng dậy. Cô quay trở lại mộ phần của Sơn, đốt thêm một nén hương. Trong ánh chiều tà, sợi khói hương mỏng manh giống như một linh hồn lang thang. Sơn ơi, giả như em biết sớm, thì đã có thể đến coi sóc mộ phần của anh sớm hơn. Anh đã từng nói, chúng ta sẽ chung sống đến khi gọi nhau là ông lão bà lão, anh phải đội tóc giả, em phải đeo răng giả. Nhưng giờ thì không được nữa rồi. Năm năm đã trôi qua thật vô ích. Nhưng anh có biết không? Ít ra nó có ý nghĩa, vì em còn nuôi hy vọng để chờ đợi có ngày gặp lại anh. Bây giờ hy vọng đó đã chấm hết! Hiện tại đối với em chỉ

là lớp vỏ trống rỗng. Vân chợt nhớ đến giấc mơ cuối cùng cô còn thấy Sơn, anh đã nói anh không bỏ cô, chỉ là cô phải bước tiếp mà thôi. Anh đã dừng lại. Còn cô, phải bước tiếp! Tuy nhiên Vân không hình dung được cô sẽ bước tiếp như thế nào.

Khi Vân trở lại bãi cỏ dưới gốc xà cừ, Hải đang lúi húi dưới chiếc xe Vespa cở. Nhìn thấy cô, anh giơ hai bàn tay đầy dầu mỡ lên:

- Bu gì không chịu đánh lửa. Tôi đã làm đủ kiểu, nhưng mà vẫn bó tay.
- Để tôi xem nào. Đi xe cở vẫn hay thường bị như vậy. Tôi cũng đã quen rồi.

Vân cuộn vạt váy trắng kẹp giữa hai chân để tránh bị lem bẩn, cúi người xuống xem xét. Cô kiểm tra cẩn thận từng bộ phận, sau đó thử những cách trước đây đã áp dụng, nhưng con đầm già cẩu bẩn vẫn không có dấu hiệu muốn khởi động.

- Tôi cũng thua. Hết cách rồi! Làm sao bây giờ?
- Đành dong bộ đi tìm chỗ sửa xe thôi.
- Xung quanh đây đều là đường lộ thẳng băng, chẳng phải khu dân cư. Tôi không nghĩ là sẽ có cửa hàng sửa xe.
- Nhưng cũng phải đi rồi mới tính được.

Hải dắt bộ chiếc xe con ong bầu, bây giờ chẳng khác gì đám sắt vô dụng. Vân đi bên cạnh, thỉnh thoảng đẩy cùng. Hải khoát tay, bảo:

- Khỏi cần. Cô cứ kể chuyện cười hay truyện ma đi.
- Tôi không nhớ truyện nào cả. Vậy tôi kể cho anh nghe truyện mà tôi vừa mới dịch nhé. Nhưng mà tôi vừa đói lại vừa khát nước, không thể kể được.

Còn một ít nước khoáng đóng chai, Hải đưa nốt cho Vân. Cô uống một ngụm nhỏ, đủ nháp cái cổ họng khô khốc, còn lại cũng không bao nhiêu, đưa cho Hải. Anh lắc đầu, nhưng Vân kiên quyết bắt anh uống. Đi chừng hai cây số, cũng mất hơn nửa tiếng đồng hồ, Vân chợt nhìn thấy một quán nước sáng đèn. Giữa khu vực chỉ toàn đồng ruộng và cây cối, thật may mắn làm sao lại mọc lên một quán nước. Vân không kìm được hưng phấn hét to:

- Chúng ta được cứu rồi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Quán rất nhỏ, bán đủ thứ tạp hóa linh tinh, có cả bia tươi, đồ nhậu, kèm thêm cả sửa xe. Chủ quán là một cô trung niên chất phác, cẩn thận đánh giá hai vị khách lữ hành nhật đỏ au, quần áo lấm lem bụi đường:

- Cô cậu cần gì?

Như một phản xạ không điều kiện, cả hai tranh nhau nói:

- Nước, com!
- Sửa xe.
- Chỗ rửa mặt.

Cô chủ quán lắc đầu:

- Tóm lại là cái gì?

Vân nhanh nhẹn giải thích:

- Chúng cháu cần mua nước uống, và com tối. Cháu cũng cần sửa xe máy để về thành phố.
- Com nước thì dễ. Còn sửa xe thì... Cô cậu xui rồi. Chồng tôi lại đi vắng tối nay, sáng mai mới về.
- Có thể gọi chú ấy về được không cô? Bọn cháu sẽ trả thêm tiền.
- Không xong việc thì có tiền triệu cũng không về được.

Bà cô nói chắc như đinh đóng cột, xong chỉ cho họ nhà vệ sinh. Hải quăng con xe vào một góc, chạy vào thấy Vân đang loay hoay với một sợi dây. Hóa ra ở đây không có nước máy, vẫn phải dùng gàu múc nước, buộc một sợi dây thừng dài thả xuống giếng. Cả đời bọn họ chưa mức nước giếng kiểu này bao giờ. Hải gạt Vân ra, hùng hục hồ hồ cầm cái gàu ném xuống giếng, thả dây giật mạnh, ga lăng nói:

- Tay đâu?

Vân chìa hai tay ra. Buồn một nỗi cái gàu kéo lên thì khá là nặng, nhưng nước đổ ra chả được bao nhiêu.

- Chờ chút.

Hải lại quăng gàu xuống, lần này vừa giật vừa nhấn cho cái gàu gần như chìm xuống vào lòng giếng, mới kéo lên, nhếch miệng cười hải lòng, điệu bộ hiểu thắng không khác gì trẻ con. Nước giếng trong veo, mát lạnh. Vân cúi chồm hồm rửa tay, rửa mặt.

- Chân đâu? – Anh hỏi một cách tự nhiên. Đương nhiên chân tay đều bẩn, đều cần phải rửa. Vân cũng không nghĩ ra, chỉ theo quán tính nắm gàu vấy kéo cao lên quá đầu gối. Hải cầm gàu nước dội vào hai bàn chân của cô cho cát trôi đi. Anh lại kéo thêm một gàu nước khác, trong khi Vân chà chà hai bàn chân vào nhau. Anh cầm gàu nước té lên chỗ bắp chân dính bẩn của cô, lúc này mới để ý chân cô rất thon, trắng mịn như sứ. Tay cầm gàu bất giác hơi khựng lại. Vân nhận ra không khí có gì đó là lạ, bèn dậm dậm chân vài cái nữa rồi thả vấy xuống, nói nhanh:

- Tôi xong rồi. Anh rửa đi.

Nói chưa xong, người đã chạy vào trong quán.

Chủ quán dọn đồ ăn lên cái sập gỗ cũ, chứ cũng không có bàn ghế gì. Vân và Hải ngồi xếp bằng trên sập, háo hức như hai con chim con sắp được chim mẹ cho ăn. Cô chủ quán nhắc cái nồi đặt ở giữa, mở nắp vung. Mùi thơm của canh cá nấu chua lập tức bốc lên làm chảy nước miếng. Thêm com trắng nóng hổi. Cả hai xì xụp ngồi ăn cho đến khi nước canh trong nồi cạn đến đáy. Ăn xong, Hải lại ra sức vật lộn với cái xe, nhưng vẫn không có kết quả. Bà cô nói:

- Chỉ còn nước đợi đến sáng mai chồng tôi về thôi. Hoặc kéo bộ gần hai chục cây nữa mới tới được khu dân cư. Nhưng nhìn hai đứa thì... không đủ sức.

Hải bỏ cuộc, thả phịch người nằm xuống sập. Anh nhìn Vân:

- Chắc là đành phải theo ý kiến của cô đây rồi!

- Đành vậy! – Vân bắt đầu dĩ gạt đầu.

Cô chủ chỉ vào trong nhà:

- Phía trong còn có một phòng trống. Một thì vào đây mà nghỉ ngơi.

Một phòng? Cả hai người nghe thấy thế đều giấy lên như đĩa phải vôi, vội vàng từ chối:

- Không mệt.

- Không mệt thì ngồi nhậu cho đỡ buồn.

Bà chủ quán bỏ vào trong, sửa soạn một hời mang ra một can bia, một đĩa mực khô xé và ba cái ly. Bà ta đặt tất cả xuống giữa sập, xoa chân ngồi xuống kê Vân, cao hứng nói:

- Gió mát trăng thanh, nhậu là nhất.

Hải đang nằm dài phía bên kia cũng ngồi dậy. Vân lấy làm lạ. Một người phụ nữ bán quán trung tuổi mà lại có khí chất hào sảng, phóng khoáng như vậy. Thấy ánh nhìn nửa nghi ngờ của Vân, bà cô nói:

- Gặp nhau ở đây, chắc cũng phải có chút ít duyên nợ. Yên tâm đi, tôi mời, không tính vào tiền com.

Sau đó rót bia ra ba cốc. Ba người chạm ly, uống bia, nhai khô mực. Loại mực đặc sản của vùng biển Vũng Tàu, phơi dẻo, dày mình, càng nhai càng ngọt. Câu chuyện xoay quanh các loại đặc sản địa phương. Việt Nam hơn sáu chục tỉnh thành, hơn năm mươi tư dân tộc, đặc sản chắc phải chất đầy như mây đồng rom, thành ra câu chuyện rộn ràng đến đêm chưa dứt. Vân làm cú mèo quen, hồi chiều lại vừa được ngủ một giấc say sưa, thành ra càng nói càng hào hứng. Cô nhìn Hải đang gật gù bên cốc bia, trên miệng vẫn còn ngậm một cái râu mực dài chưa buồn nhai, không kìm được bật cười, đập đập vào vai anh:

- Hải, vào trong ngủ.

Hải lơ ngơ đứng dậy.

- Đi thẳng quẹo trái, mở cửa phòng đầu tiên. – Cô chủ quán chỉ dẫn.

Anh như người mộng du, ngoan ngoãn làm theo, lúc này cơ bản chỉ mơ đến một cái giường. Chỉ còn lại hai người, câu chuyện về các món hay vật lạ bị gián đoạn, thành ra không khí yên tĩnh một lúc rất lâu. Mãi sau, cô chủ quán mới hỏi:

- Hai đứa không phải là người yêu, hay vợ chồng à?

Vân không phải là một người hay chuyện, nhưng không hiểu sao, cô lại bỗng muốn tâm sự với một ai đó. Một người hoàn toàn xa lạ, người sẽ không thể phán xét hay tác động, chỉ đơn giản có thể lắng nghe cô nói.

- Dạ không cô ạ. Anh ấy là em của một người bạn cháu đã từng thân thiết. Nhưng người bạn ấy chết rồi. Chúng cháu tình cờ gặp nhau, rồi có nhiều chuyện xảy ra, đến bây giờ, có thể coi nhau như bạn bè.

- Cháu có tình cảm với cậu ta đúng không?

- Không có. – Vân ngập ngừng rất lâu, sau đó mới lúng búng nói: – Nói không có thì là không đúng. Mà nói là có thì cũng không phải. Cô không hiểu đâu. Cháu với anh ta, giống như có một sự đồng cảm. Cháu thì mất người yêu. Còn anh ta mất một người anh trai.

- Nếu như anh ta thực sự thích cháu?

- Không có khả năng. Cuối tháng này anh ấy về Mỹ rồi. Chúng cháu mãi mãi là không thể.

- Nhưng cô thấy được tình cảm, sự quan tâm của anh ta dành cho cháu. Theo ta khi tình cảm đến, cháu nên mở lòng đón nhận. Kết hôn, sinh con, sống yên vui với chồng con mới là hạnh phúc của người phụ nữ.

Vân cười buồn bã:

- Cháu cũng không định làm bà cô già suốt ngày cau cau có có đâu.

- Vậy tại sao không phải là anh ta? Nếu như cháu sẽ lấy một người đàn ông khác, thì có gì không phải là người đàn ông này?

- Anh ấy giống hệt người anh đã mất. Nhìn anh ấy, cháu sẽ nhớ tới người bạn kia. Cháu không muốn thiệt thòi cho anh ấy. Anh ấy là một người ưu tú, xứng đáng có một cô gái hoàn hảo, không ưu tư phiền muộn yêu thương anh ấy. Và lại, cháu hơn anh ấy năm tuổi.

Bà cô nắm lấy tay Vân, an ủi cô như một người mẹ:

- Cung ơi, cuộc đời này ngắn lắm. Người mất thì cũng đã mất rồi. Quan trọng là cuộc sống trước mắt. Hãy để trái tim dẫn dắt cháu. Yêu thương, sẽ tiếp nối bằng yêu thương, cung ạ.

Yêu thương, sẽ tiếp nối bằng yêu thương. Câu nói cuối cùng của người phụ nữ vang lên giống như ánh sáng ở cuối cầu vồng, vừa rực rỡ huyền ảo, nhưng cũng rất hiền hòa. Trong màn đêm tịch mịch, có vầng trăng lưỡi liềm màu bạc treo lơ lửng trên ngọn cây, không hiểu sao Vân thấy lòng mình ấm áp lạ thường.

Hải tỉnh dậy, thấy mình đang nằm ngủ trên một chiếc giường nhỏ, trong một căn phòng cũng rất nhỏ, đồ đạc giản đơn. Bóng tối bên trong phòng khiến anh không thể biết lúc này là mấy giờ? Vân đâu rồi? Chẳng phải họ đang uống bia trên sập gỗ hay sao? Anh vội vàng ngồi dậy, chạy ra bên ngoài. Trời vẫn mờ tối chưa tỏ mặt người. Phía Đông chỉ là một vệt sáng màu hồng nhạt, đủ nhìn thấy bóng một người đàn ông đang ngồi phía trước quán lủi hủi sửa xe. Thấy có người, ông ta quay lại, ôn tồn hỏi:

- Cậu đã dậy rồi à?

- Cô gái đi cùng cháu, cô ấy...

- Cô ấy ngủ ở gian phòng kế bên cậu.

- Thế bác gái đâu ạ?

- Bà ấy đi chợ sớm rồi. Bà ấy dặn tôi sửa xe cho cô cậu. Xong rồi.

- Chú tài thật. Tối hôm qua, không tài nào nổ máy được.

- Trời còn lạnh, lại đây ngồi uống chén trà đã.

Hải đi tới ngồi xuống chiếc ghế nhỏ bên cạnh ông chủ quán. Ông chủ rót một chén trà be bé đưa cho Hải. Vị trà pha đậm, đắng chát, khiến cho anh tỉnh hẳn ngủ.

- Đắng quá!

Ông chủ bật cười nho nhỏ, tự tán thưởng.

- Cuộc đời cũng như chén trà. Ban đầu càng đắng chát, về sau lại càng tăng thêm vị ngọt.

Người Á đông thật là lạ. Một chén trà nhỏ cũng có thể vẽ thành triết lý hay ho đến thế.

- Tôi biết mấy bạn trẻ không thích uống trà. Cho rằng chỉ có các ông già bà cả nhàn công rồi việc mới kê cà pha trà ngồi uống với nhau. Nhưng tự mình pha một chung trà uống, có thể ngẫm nghĩ sáng tỏ ra nhiều chuyện. Tôi biết anh đang có nhiều tâm tư. Chai bằng uống chén trà này xong, có khi anh lại nghĩ thông suốt một số việc.

Hải kinh ngạc nhìn người đàn ông sửa xe. Cả ông chú, và bà cô, đều không giống những người buôn bán nhỏ lặt vặt, mà giống những nhân sĩ xưa ở ẩn. Có điều thời buổi này, còn có những người như vậy hay sao? Hải kính cẩn đặt chén trà lên môi, nhấp thêm một ngụm nhỏ nữa. Vị đắng của trà thấm trên đầu lưỡi, tràn vào cuống họng. Nhưng uống xong, lại có cảm giác ngọt đậm đà. Anh quay sang người bên cạnh, hỏi:

- Nếu như chú quan tâm đến một người, nhưng lại không thể tiếp cận người đó, chú sẽ làm gì?

- Cô gái đang ngủ trong kia à?

- Dạ.

- Tại sao lại không thể tiếp cận?

- Cô ấy không có ý định gì với cháu. Cô ấy yêu người khác. Cô ấy chỉ chấp nhận cháu như một người bạn vì cháu và người yêu cũ của cô ấy có chút liên hệ với nhau. Người ấy mất rồi. Cháu sẽ không bao giờ có thể thay thế được hình ảnh của người ta trong lòng cô ấy.

Anh lại nhấp thêm một ngụm trà nữa, chậm rãi uống.

- Tại sao anh lại khẳng định những điều như trên?

Tại sao? Không phải những điều ấy quá rõ ràng hay sao?

- Tôi thấy có một lý do mà thôi.

Hải im lặng chờ đợi.

- Anh đang hèn nhát.

Người đàn ông với đôi mắt thấu hiểu nhìn xoáy vào anh:

- Hãy can đảm lên, chàng trai. Hãy giống như chén trà này, chấp nhận mọi đắng chát, mới có được cái hậu ngọt ngào. Đừng phán đoán cô ấy nghĩ gì, cũng đừng e sợ bị từ chối. Chỉ cần anh cố gắng, sẽ có kết quả.

Chỉ cần cố gắng, sẽ có kết quả! Hải cứ suy nghĩ mãi về điều ấy.

Buổi sáng sớm còn lạnh lạnh hơi đêm. Tiếng gà gáy cất lên từ phía cánh đồng xa xa nghe vui tai. Sau khi trải qua một đêm kỳ lạ ở một nơi không quen biết, Hải và Vân chào người chủ quán, khởi hành về thành phố.

- Chú cho chúng cháu gửi lời chào cô nhé. Món canh cá của cô rất ngon. Tạm biệt!

- Tạm biệt! Chúc hai bạn hạnh phúc.

Lời chúc mừng cùng con gió thổi theo chiếc Vespa cổ đang lướt đi giữa những hàng lá êm đềm. Hải huyết sáo một giai điệu cũ kỹ. Vân nghe mãi, mới phát hiện ra đó là bài hát "Back for good" của Take That đã lâu không nghe. Tiếng huyết sáo trong trẻo ngân nga. Vân nhâm nhâm hát theo:

I guess now it's time for me to give up

I feel it's time

Got a picture of you beside me

Got your lipstick mark still on your coffee cup

Got a fist of pure emotion

Got a head of shattered dreams

Gotta leave it, gotta leave it all behind now

Ước chừng giờ là thời khắc cho ta

Từ bỏ
Ước chừng giờ là thời khắc cho ta
Gom góp
Tấm hình có mặt hai người
Vết son môi trên ly cà phê
Xúc cảm nên thơ, giấc mơ tan vỡ
Bỏ hết. Bỏ hết lại phía sau lưng.
- Cảm ơn anh, Hải!
- Vì chuyện gì?
- Vì đã gặp tôi và cho tôi biết sự thật.
- Tôi cũng cảm ơn cô.
- Vì chuyện gì?
- Vì tất cả.
- Anh lên đường may mắn, tôi sẽ không tiễn nhé.
- Được. Nhưng đừng ngắt liên lạc.
- Được.
Đứng rồi. Bây giờ là thời khắc chia tay. Những kỷ niệm mới có, gom góp lại cũng chẳng được bao nhiêu mảnh ký ức. đành bỏ hết, bỏ hết lại phía sau lưng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23

Cửa tiệm áo cưới sang trọng, được trang trí tuyền một tông màu trắng. Trắng đến độ muốn nhức mắt. Những tấm kính hào nhoáng không vương một hạt bụi phản chiếu từng bộ váy cưới lộng lẫy. Trong không gian mê hoặc mọi tâm tình của các cô gái ấy, chủ tiệm khéo léo cho phát ca khúc “Beautiful in white”. Thế này, cô nào không có người yêu, tức khắc cũng muốn lấy chồng!

Trong gian phòng thử đồ rộng, một chàng trai cao lớn, hơi ngăm đen đã mặc sẵn một bộ lễ phục Veston trắng đứng đợi ở một góc, khuôn mặt lộ vẻ sốt ruột, nhưng cũng không kìm được nét cười. Nhân viên nữ nằm một bên rèm cửa phòng thử đồ, hô to:

- Xong rồi!

Tùng quay lưng lại, ánh mắt mở lớn ngạc nhiên. Hoàng Thiên Vân trong bộ váy cưới kiểu cổ điển bằng lụa màu trắng ngà thông thả bước ra. Đuôi váy đồ dài như đuôi công, thướt tha xòa trên mặt đất, chuyển động mềm mại theo mỗi bước chân đang bước lại gần. Mái tóc cô buông xõa từng lọn uốn xoắn, rất hợp với khuôn mặt được trang điểm nhẹ nhàng.

Thấy chú rể trong lai lúng túng, Vân ngoác miệng cười thật tươi:

- Mới chỉ bắt đầu thôi, chàng rể ạ!

Vừa dứt lời, một loạt các tiếng kéo rèm lại vang lên. Thêm ba cô dâu xinh như hoa nữa xuất hiện, mỗi người mặc một bộ váy cưới có kiểu dáng, chất liệu khác nhau.

- Anh thấy thế nào? Anh yêu?

Chiếc rèm cuối cùng được vén lên. Mùa Xuân từ trong bước ra, cười toe cười toét hỏi Tùng.

Đây mới là cô dâu thực sự. Bộ váy cưới của Mùa Xuân mặc là mẫu “hot” nhất, rất ngắn, rất sexy. Đuôi váy bằng voan dài cỡ ba mét, phối cùng chiếc mũ tinh xảo ôm sát mái tóc ngắn có một tấm mạng nhò che nửa khuôn mặt.

Vân thấy phục cô em đồng nghiệp. Nó quen chàng kỹ sư xây dựng được năm tháng xong, chính thức giới thiệu là người yêu dịp sinh nhật. Từ đó tới giờ mới chưa đầy bốn tháng, đã tuyên bố tháng sau đám cưới. Tình Xuân nhí nha nhí nhảnh như trẻ con, còn hơi bốc đồng, vậy mà đối với việc hôn nhân lại rất kiên định. Cô nói đã tìm được tình yêu của đời mình, thì chẳng tội gì lại không “hợp thức hóa” quan hệ cả.

Hôm nay chủ nhật, Xuân rủ các cô gái cùng đi thử váy cưới. Để khỏi mất công, tất cả các cô cùng mặc những bộ cảm thấy ưng ý, sau đó so sánh một lượt cho nhanh. Mấy cô gái đứng thành một hàng ngang trước gương, xoay trái, xoay phải, bình phẩm nhận xét ầm ĩ. Tùng ngao ngán lắc đầu im lặng đứng một bên nhìn. Ban đầu họ còn lịch sự hỏi ý kiến của chủ rể xem bộ nào phù hợp, cuối cùng tàn nhẫn gạt anh ra, xem như người thừa. Chao ôi phụ nữ! Chưa hết, một cô còn lôi ra một chiếc máy ảnh nhỏ. Thế là thêm nhiều màn tạo dáng trước ống kính nữa.

Cãi nhau chán, các cô cũng nhất trí chọn được hai bộ ưng ý nhất cho Mùa Xuân. Sau đó, cả bọn hồ hởi tiến vào quán cà phê ở gần đó. Một mình Tùng đi với mấy cô gái trẻ ríu ra ríu rít, giống như một ông anh đưa lũ em đi ăn kem hơn. Trong lúc các cô gái khác xem lại những bức hình vừa chụp, Vân quay sang hỏi Xuân và Tùng:

- Chọn váy cưới xong rồi, bao giờ hai em chụp hình cưới?

Tùng đáp:

- Không kịp thời gian để chụp ngoại cảnh chị ạ. Công trường của bọn em sắp nhận thiết kế tòa cao ốc B bên chủ đầu tư gửi qua, em không tài nào xin nghỉ được.

Mùa Xuân ngồi bên cạnh phụng phịu:

- Chị Vân sau này đừng bắt chước em lấy chồng làm kỹ sư xây dựng. Đến ngày cưới không biết có yên ổn mà dự tiệc không, hay lại bị triệu tới công trường xây dựng!

Miệng nói thế, nhưng ánh mắt cô gái liếc sang người đàn ông bên cạnh đầy trù ẻo. Sau đó, Xuân ghé vào tai Vân, thì thầm:

- Anh Tùng theo đạo thiên chúa, hai em phải đi học giáo lý phát chán cả lên. May mà không có ai sát hạch, nếu không, chắc tới bốn mươi tuổi chưa được lấy chồng.

Vân bật cười. Cờ Mùa Xuân mà đi học giáo lý thì đến chúa Giê-su cũng phải bó tay.

Lúc đó, một cô gái ồ lên tán thưởng, chỉ vào màn hình máy ảnh:

- Vân ơi, xem này, tấm hình của chị đẹp cực kỳ. Mấy du lịch thôi mà trông như ảnh nghệ thuật ấy.

- Đầu? – Mùa Xuân giành lấy, lập tức xuýt xoa: – Ô hô, đẹp quá! Ánh sáng quá chuẩn. Phải rửa tấm này cho chị Vân mới được.

- Xem nào! – Vân cũng hào hứng chụm đầu vào màn hình.

Kiểu váy cổ điển này thực sự rất hợp với dáng người thanh mảnh của cô. Cô dâu trước mắt nhìn như đang trong hạnh phúc tràn trề, vì lúc đấy mấy chị em đùa nhau hơi quá nên nụ cười của cô rất rộng. Nhưng cũng chính vì thế mà thần thái bức ảnh toát lên vẻ đẹp tự nhiên, không hề gượng ép.

Mang theo tâm trạng vui vẻ chia tay nhóm của Mùa Xuân, Vân thả bộ dọc theo vỉa hè, hòa vào dòng người tấp nập ngược xuôi. Cuộc sống như một dòng sông cuộn chảy. Khi mà người ta không còn lại gì cả, người ta vẫn còn có tương lai. Tương lai của cô? Là một ngày nào đó, cô cũng sẽ rạng rỡ như thế, trong chiếc váy trắng tinh khiết, khoác tay chồng, cùng chồng đi đến hết cuộc đời.

Lúc Hải lên máy bay về Mỹ, cô đã ngồi một mình ở quán Bar trên cao, ngược nhìn lên bầu trời đêm. Tín hiệu đèn nhấp nháy của máy bay chạy dọc màn đen thăm thẳm, chuyển động xa dần, rồi hóa thành một vì sao xa lạ. Ngôi sao bé tí teo, nhìn thật kỹ mới thấy, nhưng càng nhìn, lại càng thấy nó sáng.

Mỗi ngày, Hải đều đặn gửi cho cô một email. Cũng chẳng phải dài dòng gì, chỉ một đôi câu ngắn ngủi. Trong hộp thư của cô đã có gần một trăm email, nội dung hầu như chỉ có một.

“Hôm nay tôi đã gặp một cô gái rất xinh đẹp. Cô ấy xin số điện thoại của tôi. Còn cô, cô có gặp ai không?”

“Cô đã ăn tối chưa? Tôi thì đang bị bỏ đói. Ôi đói quá! Cô đang ăn cái gì phải không? Sao tôi ngửi thấy mùi thơm nhỉ?”

“Hôm nay trời Sài Gòn mưa thì phải. Ngày mai nghe nói cũng vẫn còn mưa. Cô nhớ mang theo áo mưa và ô đấy!”

“Cuối tuần cô tới thăm anh Sơn, thấp giùm tôi một nén hương. Cô có ghé vào chỗ hai vợ chồng người sửa xe lần trước không?”

...

Email của anh tới đều đặn giống như chương trình thời sự trên VTV1, riết rồi trở thành quen thuộc. Ngày nào tin báo tới trễ, cô lại thấy mong, cảm giác

làm gì cũng chưa yên tâm. Vân lơ lơ荡荡荡荡 vừa đi vừa nghĩ ngợi lung tung, bỗng nhiên bị đẩy ngã chúi về phía trước. Chưa kịp kêu lên một tiếng, đã thấy chiếc túi đeo trên vai bị giật mất. Cô lồm cồm chống tay xuống nền gạch lát via hè ngồi dậy, chỉ kịp hét lớn:

- Cướp!

Sau đó vội vội vàng vàng đuổi theo. Vừa chạy, Vân vừa chỉ tay vào trên trộm đang chạy bán sống bán chết, vừa la hét: “Cướp! Cướp!” Người đi đường dạt sang hai bên, hiếu kỳ nhìn ngó một màn rượt đuổi hấp dẫn nhưng không ai ra tay cứu giúp. Vân chạy một hồi mệt quá, không hét được nữa, chỉ lẳng lặng đuổi theo. Hôm nay đi thử váy, cô phải chắt vật mang đôi giày cao gót cỡ bảy phân. Chứ nếu không, với danh hiệu quán quân chạy việt dã ở trường đại học, trên cướp giật quần này đã bị cô vượt mặt từ lâu rồi. Hai người một trốn một rượt đã vòng qua mấy khúc đường, tên cướp đột ngột rẽ vào một khúc phố vắng.

- Đồ ngoan cố! – Vân lăm lăm rửa thầm trong khi hăm tốc độ, rẽ theo hướng chạy của hắn. Lòng ngực của cô dường như muốn vỡ ra vì mệt. Tên cướp chắc cũng đã chạy đứt cả hơi, không còn sức lực đâu mà trốn nữa. Hắn đã dừng lại, há hốc mồm ra để thở, không ngờ rằng có một đứa con gái lại chạy khỏe đến như vậy. Ngày hôm nay đối với hắn thật là xui xẻo! Vân dừng chạy, đứng cách hắn một chục bước chân, nhưng cô cũng mệt muốn chết, một tay chống vào mạng sườn để thở, một tay chia về phía hắn đòi lại cái túi, muốn quát mắng vài câu nhưng không còn hơi nữa. Hai người cứ thế vừa đứng vừa thở vừa nhìn chằm chằm vào đối phương. Chừng trong vài phút, tên cướp dường như lấy lại sức lực, vùng bỏ chạy, trên tay vẫn nắm cái túi vừa mới giật được. Nhưng hôm nay đúng là ngày xui của hắn, vì trên đường tháo chạy, hắn đâm sầm vào một người. Tay của hắn bị túm lại, bẻ quặt ra sau đau điếng. Hắn kêu la oai oái, thả rơi chiếc túi. Nhưng rồi kinh nghiệm chinh chiến khiến hắn bình tĩnh lại, khéo léo xoay người, giật tay ra, rồi cầm đầu cầm cổ chạy biến. Người đàn ông không có ý định đuổi theo, cúi xuống nhặt chiếc túi, lại gần chia ra cho Vân. Vân thờ phào, nắm lấy nó, hớn hớn nói:

- Cảm ơn!

Nói xong, đôi chân vô lực khuỵu xuống. Người tốt đỡ cô, diu vào trước cửa tòa nhà bên đường. Vân ngồi phịch xuống bậc thềm, rút chân ra khỏi đôi giày cao gót. Sức nghiền của đôi giày chặt làm gót chân của cô bị trầy, rớm máu.

- Chà chà, nghiêm trọng quá! – Người bên cạnh bình phẩm. Nhưng khi biết rằng cô vừa chạy đua với tên trộm, thì không khỏi ngạc nhiên lẫn hâm mộ:

- Tôi mà như cô thì để hắn mang cái túi đi cho nhanh, đỡ mất sức.

- Còn may phước cho nhà hắn. – Vân hùng hổ nói! – Trúng vào hôm nay tôi đi giày cao, chứ bình thường thì không để hắn chạy đi xa đến thế này.

Người đàn ông sáng khoái cười to:

- Cô có thể là một nguyên mẫu nhân vật anh hùng đấy.

Vân quay sang nhìn anh ta, một người cao lớn mạnh mẽ và hơi đen. Trông anh giống như một lực sĩ với đôi tay đầy cơ bắp khỏe mạnh, đôi môi đầy gọi cảm, nụ cười tươi, tràn đầy lạc quan khiến cho người đối diện cũng cảm thấy vui lây. Cô nghĩ hoặc:

- Anh là một nhà văn?

- Nhìn tôi giống nhà văn lắm sao?

Vân lắc đầu.

- Nhưng mà tôi đúng là một nhà văn đấy!

- Xin hỏi anh tên gì ạ? – Vân tò mò.

- Băng Băng!

Vân tròn mắt. Băng Băng? Nhân vật đang nổi như cồn trên các diễn đàn. Người ta đồn tác giả này là nữ, không ngờ Băng Băng lại là con trai, hơn nữa lại còn rất chỉ là đẹp trai nam tính. Vân bật cười nho nhỏ, chắc Băng Băng là bút danh của anh ta.

- Cô cười cái gì vậy?

- Thật là hân hạnh cho tôi. Anh không biết các bạn đồng nghiệp của tôi hâm mộ anh như thế nào đâu. Nhưng họ lại nghĩ anh là con gái. Tôi mà tiết lộ sự thật, thì chắc họ sẽ bất ngờ đến chết mất!

- Ô, vậy thì việc cất giấu thân phận thật của tôi đã bị tiết lộ rồi. Tôi cứ nghĩ cô không quan tâm tới giới văn nghệ. Thôi thì, mình cô biết thôi nhé, đừng kể cho ai khác, được không?

- Tôi làm trong ngành xuất bản đấy. Nghề nghiệp phần nào so với anh cũng có chút ít tương đồng. Anh thì viết truyện, còn tôi thì dịch truyện.

- Ô, vậy thì bắt tay nhau cái nào!

Băng lịch sự giờ tay ra. Vân cẩn thận nắm lấy, lắc lắc. Hai người mới gặp nhưng giống như bạn bè quen biết từ lâu, nói chuyện rất hợp gu. Khi Vân đã tập tễnh đi được, Băng mời cô đi ăn tối, để tiếp tục bình luận về các đầu sách và phong cách sáng tác của các nhà văn đương đại.

Cũng trong thời gian đó, Tùng cầm một cuốn sổ bìa da lớn đi gặp người bên đội thiết kế của chủ đầu tư. Theo nguyên tắc thì họ không gặp nhau ngoài công ty, nhưng anh với người đó lại vốn quen biết nhau từ trước, nên tranh thủ hẹn nhau ra ngoài nhấp nháp vài ly bia. Trong cuốn sổ đó vô tình lại kẹp một tấm hình mới rửa. Tấm hình mà lẽ ra anh không nên mang theo bên mình.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Quán ăn sân vườn với những món nướng khoái khẩu, rất thích hợp để nhậu cùng món bia đen trứ danh của quán. Hôm nay trong quán người ta còn dựng một sân khấu nhỏ biểu diễn xiếc phục vụ thực khách, nên không khí ồn ào nhộn nhịp hơn thường ngày. Người Việt đi ăn uống, xem ra rất thích sự náo nhiệt. Xung quanh, thiên hạ nâng cốc, hô to “Dzo”, “trăm phần trăm”; tiếng ép uống, tiếng cười nói rộn ràng. Tại bàn nhậu ba người, cuộc nhậu cũng đang tới giai đoạn hào hứng. Mọi người gọi thêm bia, phục vụ tiếp thêm thức ăn. Thành, người bên đội thiết kế của chủ đầu tư quay sang Tùng ca tụng:

- Anh Tùng, công ty anh mới đầu thầu thành công dự án resort ven biển ở Đà Nẵng phải không? Chà, ở Việt Nam, ANFcons bây giờ thành công ty xây dựng hàng đầu rồi.

Tùng cười:

- Tôi chỉ là kỹ sư quản lý ở công trường xây dựng, chỉ lo sao xây cho khéo vừa lòng các anh, còn chuyện trên Tổng công ty, thầu chỗ nào, rút chỗ nào, tôi cũng không quan tâm lắm.

Người thanh niên còn lại là một chàng trai trẻ, nước da rất trắng so với dân làm xây dựng, ăn mặc cũng tùy tiện hơn, bàn thêm vào:

- Tôi thì nghĩ anh nên quan tâm. Công ty càng nhận những công trình ở xa, thì kỹ sư cũng bị điều đi đến những nơi như vậy.

Tùng gật đầu:

- Anh bạn nói đúng. Phó quản lý dự án của chúng tôi, hai ngày trước nhận được thông báo phải đi phụ trách công trình ở Hà Nội. Mà thời gian công tác thì tính hằng năm trời. Vợ anh ta lại đang có bầu 8 tháng, sắp sinh nở.

Thành cảm ly bia giờ lên, tỏ vẻ thông cảm than thở:

- Nghề nào thì nghiệp đấy, phải không người anh em? Làm kỹ sư thì phải bám công trình thôi. Đầu như mấy anh thiết kế ngồi trong văn phòng, hả?

Người thanh niên nghe thấy vậy, bèn cười thoải mái. Ba cái ly chạm vào nhau lạnh lạnh.

- Chết cha, rót bia vào cuốn sổ của anh rồi kìa Tùng.

- Để tôi lau cho. – Chàng trai trẻ nhất nhanh nhẹn nhấc cuốn sổ lên, giữ giữ hai cái, cầm khăn lau vết nước dính trên bìa cuốn sổ da. Một tấm ảnh kẹp ở trong cuốn sổ rơi ra. Anh theo phản xạ lập tức xòe tay hứng lấy, thở phào:

- May quá chưa rơi xuống đất.

Định kẹp tấm ảnh lại cuốn sổ, nhưng những ngón tay đang cầm ảnh bỗng nhiên khựng lại, đông cứng trong không trung. Tưởng bị hoa mắt, chàng trai đưa tay dụi mắt hai ba cái. Sau đó, cẩn thận nghiêng tấm ảnh về phía có nhiều ánh sáng. Không sai, cô gái trong tấm áo cưới! Là cô ấy! Trong lòng anh có sóng gió gào thét. Trái tim nhoi nhoi như có kim chích. Tiếng cười của những thực khách chợt rộ lên từ những bàn xung quanh. Anh hề đeo một cái mặt nạ to tướng, cái mũi cà chua tròn vo và cái miệng cười cứng ngắc ngoạc ra đồ choét đang đứng tung hứng trên sân khấu. Nhưng trong giây phút này, mọi âm thanh, mọi màu sắc đối với anh đều là vô nghĩa.

- Hải, Hải... làm gì mà thất thần vậy? Tấm ảnh có sao không?

Hải giật mình, tăng hắng mấy cái mới cố bình tĩnh lại được:

- Không bị ướt.

- Ảnh gì vậy?

- Ảnh...

Tùng ngồi bên cạnh liếc mắt qua một cái, vui vẻ nói:

- À, tôi với vợ chưa cưới đi thử lễ phục, tiện thể chụp vài kiểu để so sánh.

- Vợ sắp cưới của anh làm biên tập nhà xuất bản gì trên đường Ngô Quyền đúng không nhỉ?
- Đúng rồi, nhà xuất bản Thời Đại. Tháng sau làm đám cưới, mời anh nhất định phải tới đấy.
- Nhất định tới. Nhất định tới. Mà anh kín tiếng quá, có bạn gái sao tôi không hay? Đừng phát cưới.
- Vâng, chúng tôi quen nhau chưa lâu, nhưng cô ấy nói cưới là cưới.
- Phụ nữ bây giờ giỏi thật. Dzo cái nào, chúc mừng anh! Hải, làm sao vậy? Nâng ly lên đi chứ!

Hải bình tĩnh kẹp tấm hình vào cuốn sổ, đặt trả lại lên bàn. Trong tấm hình đó, Hoàng Thiên Vân trong chiếc váy cưới cười rạng rỡ như một nàng công chúa. Nụ cười ngời ngời hạnh phúc, như chưa từng có chờ đợi, chưa từng có mất mát hay khổ đau. Anh cảm ly bia lên, cụng đánh “cốp”, rồi nốc một hơi cạn sạch cốc bia. Vị bia ngọt giờ trở thành chua loét. Anh đứng dậy:

- Xin lỗi hai anh, tôi có chút việc riêng cần giải quyết gấp. Các anh ở lại, tôi đi trước đây!

Thành phật ý:

- Ô hay cái thằng này... – Nhưng chưa nói hết thì đã không thấy Hải đâu rồi! Anh lắc đầu cười:
- Chả biết tụi trẻ nó nghĩ cái gì!
- Cậu này anh nói mới ở Mỹ sang?

- Ủ, tài tử lắm. Nhưng rất giỏi, cũng nhiệt tình. Máy tháng trước bảo về Mỹ lại, nhưng không hiểu sao không thấy đi. Chắc dính vào cô nào ở Việt Nam rồi. Có thể, công trình B mới được giao cho cậu ta thiết kế. Nào, để tôi rót thêm cho anh.

Hoàng Thiên Vân cùng văn sĩ có dáng dấp thể thao trải qua một buổi tối vui vẻ. Bọn họ tán đủ thứ chuyện trên trời dưới biển. Đến khi ra về vẫn còn một đồng những điều muốn nói, đành miễn cưỡng dứt ra. Do Vân không có xe, nên Băng Băng muốn đưa cô về, nhưng vì anh cũng không đi xe, nên cô từ chối.

- Thế chào cô em nhé! – Băng Băng đóng cửa taxi.
- Chào ông anh! – Vân cười thật tươi. Đã lâu rồi cô mới thấy tâm tình thật thoải mái như vậy.

Cô về tới nhà, đi thang máy lên tầng năm, trong tay nắm chặt chiếc túi xách, giờ ra trước mắt nhìn và lẩm bầm: “Hôm nay may cho may đấy nhé! Suýt bị người ta giật mất.” Từ trong thang máy đi ra, cô cúi húi lục tìm chìa khóa trong túi, chân bước nhanh về phía căn hộ của mình. Bỗng nhiên một bóng người từ trong mảng tường khuất bất ngờ xuất hiện, đứng chắn ngay lối đi. Vân giật mình nhìn lên. Trong ánh đèn hành lang mờ ảo, người con trai trẻ tuổi đang đứng trước mặt cô, ánh mắt dữ dội đang nhìn cô vừa thống khổ, vừa nghi hoặc. Vân sững sờ thốt lên:

- Hải?

Người đối diện không đáp.

- Sao anh lại ở đây?

Đúng rồi! Câu hỏi thật hay! Sao anh lại ở đây? Giống như một tên tâm thần thế này, lờn lộn lên trong ý nghĩ duy nhất là phải gặp cô cho bằng được. Còn cô, khuôn mặt còn vương lại nét cười và sự hân hoan mà anh chưa từng thấy ở cô trước đó. Có lẽ cô cuối cùng đã tìm được hạnh phúc đích thực của mình. Nếu như cô kết hôn với người khác, thì anh sẽ chấp nhận sự thật này, miễn là nó đem lại cho cô hạnh phúc. Thiên Vân, chúc em hạnh phúc!

Cũng đột ngột như khi xuất hiện trước mặt cô, Hải xoay người bỏ đi. Hành lang trong một phút lại trở lên yên ắng như chưa có chuyện gì xảy ra. Vân đứng ngẩn ngơ không hiểu. Chẳng phải Hải đang ở bên Mỹ sao? Hôm qua anh còn gửi cho cô một email ca cẩm thời tiết bên đó đang mưa gió ướt át. Vậy mà sao lại ở trước cửa nhà cô lúc này, với khuôn mặt giống như một trái lựu đạn sắp nổ, chưa nói gì đã nhanh chóng rời đi. Cô không tài nào lí giải được. Trong lòng lo lắng lẫn thắc mắc, Vân chaoạng tỉnh đuổi theo. Thang máy đi lên rất chậm. Cô sốt ruột nhấn liên tục vào nút đèn báo hiệu. Cuối cùng cũng xuống được tầng trệt và đi ra ngoài đường lớn. Vân nhìn quanh quất, không thấy bóng Hải đâu. Cô chọn một hướng, đôi chân còn đau nhức sau tai nạn ban chiều lại giẫm nhanh trên đường. Bóng người thấp thoáng phía trước.

- Hải!

Vân tập tễnh chạy nhanh về phía ấy. Nhưng đến gần một vườn hoa nhỏ thì cô vấp ngã, té nhào xuống mặt đường.

- Hu hu hu... Vân khóc thành ba tiếng, xuyết xoa khuỷu tay bị chà xuống mặt đá lát vỉa hè xây xát, rướm máu. Bóng người đã biến mất. Cô mệt và thất vọng, ngồi thừ xuống đường, không còn sức lực đứng lên nữa.

Một cánh tay khỏe mạnh xốc hai tay cô lên, gần như nhấc bổng cô mang tới đặt vào một chiếc ghế đá gần đó. Một mùi bạc hà rất nhẹ, thanh thanh bao

phủ không khí, gọi lên một cái gì đó rất xanh, giống như một thảm cỏ xanh mượt êm ái. Hải cũng ngồi xuống bên cạnh.

- Lần sau đừng có chạy như vậy nữa.

Vân quay sang Hải, vui mừng vì cuối cùng cũng có thể giải đáp được những câu hỏi đang chiếm tâm trí của cô, không để ý đến lời trách móc của Hải vội vàng hỏi:

- Sao anh không phải đang ở bên Mỹ à? Sao anh lại đến gặp tôi mà không nói gì đã bỏ đi rồi? Sao anh. . .

- Tôi chưa từng về Mỹ. – Hải cắt ngang.

- Cái gì! Anh dám . . . lừa tôi. Anh. . . vậy là sao hả?

- Tôi xin lỗi đã không nói cho cô. Còn viết email để lừa cô. Nhưng tôi chưa thể về Mỹ, mà lẽ nói với cô là về rồi nên. . .

- Thế là anh làm vậy để tôi tưởng anh không còn ở Việt Nam nữa chứ gì! Nếu như anh muốn tránh mặt tôi thì cứ nói, đâu phải làm cách mất công như thế.

Vân nói bằng giọng hờn dỗi. Thực ra cô biết anh không nói đúng sự thật, nhưng cũng đành tạm chấp nhận lời giải thích lửng lơ như vậy.

- Tôi xin lỗi. Nhưng dù sao cô cũng sắp kết hôn rồi. Đâu cần quan tâm đến chuyện này làm gì!

- Hả? Anh đang nói cái gì vậy?

- Cô không ngờ tôi biết phải không?

- Kết hôn?

Vân tròn mắt nhìn Hải. Anh cũng quay sang nhìn cô, đôi mắt trong bóng đêm không thấy rõ, chỉ có giọng nói đang mất dần bình tĩnh.

- Tôi đã thấy ảnh cô đi thử váy cưới.

- À, . . . – Vân mỉm cười nhớ lại trò đùa của các cô gái. Nụ cười không qua nổi mắt Hải, nó làm cô hòng anh đắng chát. Bức ảnh đó là thật! – Nhưng làm sao anh biết bức ảnh đó?

Hải cười khẩy, cổ tỏ vẻ phớt lờ nói:

- Chồng cô mang nó theo trong buổi hẹn tối nay.

- Chồng tôi? Tôi không hiểu anh đang nói gì!

Hải đã hết kiên nhẫn. Anh thấy mình như đang chơi trò mèo vờn chuột, tức giận xỏ ra:

- Là ai à? Không phải anh ta tên là Tùng, làm kỹ sư quản lý của ANFcons à? Không phải hai người mới đi thử váy cưới à? Không phải tháng sau làm đám cưới à?

Vân biết là anh ta đang hiểu lầm rồi! Nhìn đáng vẻ hùng hổ trẻ con của Hải, cô bỗng nhiên cảm thấy rất buồn cười. Thế là cô cười phá lên.

- Ha ha ha.

Vân ôm bụng cười. Kẻ ngồi bên cạnh không biết vì sao cô lại cười như nắc nẻ như thế. Đến khi con buồn cười dịu lại, cô mới nói:

- Không hiểu sao hôm nay tôi có nhiều chuyện vui về đến thế? Đúng là có đám cưới, nhưng là của cô đồng nghiệp với anh chàng kỹ sư đó. Tôi chỉ đi thử đồ giùm thôi.

- Nhưng cô dâu là cô mà. – Ấn tượng về bức ảnh quá sâu sắc khiến Hải trong một lúc vẫn không thể dung nạp được sự thật.

Vân lại thấy buồn cười. Cô nói:

- Tôi chỉ thử đồ giùm thôi. Nhưng có chụp hình lại. – Nói xong lại ôm bụng cười. Một lát, khuôn mặt vì cười đỏ dừ lên, cô ngược hai mắt long lanh lên nhìn Hải, thấy chàng thanh niên với khuôn mặt trẻ con đang ngây ngốc nhìn cô. Hai người lúc này đang ngồi rất gần nhau. Không gian ấm áp và thân mật quá đỗi. Vân định nhích ra, nhưng một bàn tay đã giữ người cô lại. Vân cứng đờ người, chưa kịp phản ứng thì khuôn mặt kia đã kề sát mặt cô. Đôi môi ấm nồng khẽ phủ lên môi cô. Hải rướn người về phía trước, một tay vòng qua lưng Vân không cho cô thối lui.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 25

Nụ hôn nhanh và sâu, tác động đến Vân như thủy triều dâng lên trong một đêm trăng rằm. Giống như bờ cát khô cạn bao quanh hoang đảo, bao năm không biết đến một ngọn sóng, bất ngờ bị nhấn chìm trong vị mặn mòi lạ lẫm. Hải rồi môi Vân, nhưng khuôn mặt đẹp trai vừa trẻ con vừa lẫn những nét cương nghị nam tính vẫn kề sát mặt cô, phóng đại trước mắt trong bóng tối mơ màng và ánh sáng từ những ngọn đèn đường trên cao tỏa xuống. Hơi thở nóng rực phả ra, vẩn vút mùi bạc hà thơm tho. Trong không gian chật chội, không khí như đang quánh đặc lại, siết chặt cuống họng Vân khiến một việc đơn giản là hít thở đột nhiên đối với cô trở nên vô cùng khó khăn. Vân phải ngoảnh mặt đi, hít vội một ngụm hơi sương lành lạnh. Cô cần tỉnh táo. Cô cần bình tĩnh lại. Vì đầu óc cô giờ đang loạn hết cả lên, không thể nói, cũng không thể phản ứng lại.

- Anh... anh làm gì vậy?

Cuối cùng cô cũng lắp bắp một câu hỏi hoàn toàn vô nghĩa. Đáp lại là nụ cười như hoa hướng dương trong nắng mặt trời, nở bùng sáng lạn trước mắt cô, khiến cho cô cũng sững sờ. Trái tim Vân ngừng đập khi cô nghe những âm thanh mềm mại thoát ra.

- Tôi yêu em – Hải thì thầm.

- Anh yêu em

Anh lắp lại. Dẫu đây không phải là một khung cảnh lãng mạn để tỏ tình nhưng ngay lúc này, anh phải nói cho cô biết. Rằng anh yêu cô. Lí do anh ở lại Việt Nam là vì cô. Nhiều đêm anh đứng ở một góc đường ngóng lên ô cửa sổ trên lầu năm chung cư đó để biết rằng cô vẫn ở đó. Hay những buổi chiều ngồi trong góc quán cà phê đối diện chỗ cô làm việc để chỉ để yên tâm rằng hôm nay cô đã về nhà sớm như đã hứa. Nhưng tối nay anh đã nhận ra rằng, anh có thể để tuột mất cô bất cứ lúc nào. Từ bây giờ anh sẽ nắm lấy từng giây từng phút để ở bên cô.

Vân đứng dựa vào cửa phòng thờ hào hển, lồng ngực đập phồng, khuôn mặt đỏ bừng. Lúc này, cô gần như đã bỏ chạy vì bất ngờ. Tiếng Hải đuổi theo sau lưng:

- Anh sẽ theo đuổi em!

Cô biết cô đã hành xử như một con ngốc. Gì thì gì, cô cũng hơn cậu ta cả năm tuổi. Lúc cậu ta ở trong bụng mẹ, cô đã biết đánh vần rồi nên lẽ ra cô phải tỏ ra khôn ngoan từng trải hơn cậu ta. Thay vì bỏ chạy, cô có thể lên giọng bậc trên, nhìn cậu ta với một ánh mắt bình thản độ lượng và nói giống như trong phim truyền hình rằng: “Tôi xin lỗi, chúng ta sao có thể! Tôi chỉ coi cậu như em trai thôi!” Vậy mà ngược lại, cô đã luống cuống đứng dậy và trốn chạy như một kẻ tội đồ. “Anh yêu em!” – Giọng nói ấy lại vang lên ám ảnh. Cô quảng đôi giày đang đi vào góc phòng rồi nằm vật ra ghế. “Anh yêu em!” – Ba tiếng tràn ngập căn phòng, không chịu buông tha. Cô bắt lực đi vào trong phòng ngủ, vùi đầu vào đám chăn gối.

Sáng hôm sau, Thiên Vân tới văn phòng với một đôi mắt sưng húp. Bình thường thức đêm làm việc, mắt chỉ có trũng sâu. Lần này lại khác, lại là có ngủ mà không được! Mùa Xuân ngác nhiên hỏi thăm, còn bày cho cách dùng túi trà lọc ướp lạnh để đắp lên phục hồi hình dáng cho mắt. Vân âm ỉ cho qua chuyện, nặng nề lê lét thân mình vào chỗ ngồi quen thuộc trong góc phòng. Cô ngồi cặm cụi trước máy vi tính, nhưng thực chất thì đầu óc để tận đâu đâu, không tài nào tập trung vào xấp bản thảo được. Gõ lạch tách một lát, màn hình của cô đã hiện lên chi chít chữ. Nhưng khi đọc lại, Vân cũng không hiểu mình đang viết cái gì. Đó không phải là nội dung của cuốn tiểu thuyết cô đang dịch, mà dường như cô đang sáng tác một câu chuyện nào đó cho riêng mình. Quái dị, không đầu không cuối! Vân bực bội bôi đen những dòng chữ đã hình thành trong vô thức, bấm nút delete. Nhưng sau đó lại hì hục bấm nút undo, cắt phần chữ dán sang một trang khác, save thành file mới.

Sau giờ ăn trưa, mệt mỏi, căng thẳng sau một đêm trằn trọc và một buổi sáng vật vờ khiến cho Vân cảm thấy buồn ngủ rã rời. Cô dựa lưng vào ghế tranh thủ chợp mắt. Cô nằm mơ thấy mình bị rơi xuống một cái giếng không có nước. Giếng rất sâu, nhìn lên hun hút chỉ thấy một mảnh trời màu xanh nhợt nhạt mơ hồ. Cô vùng vẫy kêu gào rất lâu nhưng lòng giếng lạnh lẽo và mặt đất cách nhau quá xa. Cuối cùng, cô bắt lực ngồi trong bóng tối. Đúng lúc đó có tiếng gọi. Tiếng gọi hư ảo vọng lại. Cô vui mừng muốn đáp trả, nhưng không hiểu sao cổ họng lại bị ngen chặt, âm thanh không thoát ra ngoài được. Không! Không thể để lạc mất âm thanh kia được. Vân điên cuồng chồm người về phía trước. Người gọi cô có tiếng nói rất quen, một giọng Hưng Yên chỏi chỏi.

- Chị Vân! – Âm thanh bắt chợt tạt thẳng vào mặt cô.

Hoàng Thiên Vân mở choàng mắt. Thấy cô nhỏ lẽ tăn đang tròn mắt đứng ở phía trước.

- Chị Vân! – Cô gái chớp chớp mắt gọi.

- Ngọc ơi! Kéo chị ra khỏi đây! – Vân nói lớn trong cơn mơ còn chưa kịp dứt. Nói xong nhìn quanh mới thấy lòng giếng chật chội tối tăm đã biến mất, thay vào đó là văn phòng quen thuộc, cũng chật chội và tối hui vì điện đã bị tắt để mọi người nghỉ trưa. Lúc đó, cô mới biết mình đã mơ. Ngọc cười ngắc ngứ, đưa tay ra nắm lấy tay bàn tay đang đưa ra phía trước của Vân vừa hỏi:

- Chị không thể tự mình ra khỏi ghế dựa được à?

Vân không dám nói là cô nằm mơ rơi xuống giếng. đành ngồi thẳng dậy tăng hắng một cái.

- Em lên đây có chuyện gì vậy?

- Em tìm chị. Chết chị nhá. Có người hâm mộ gửi tặng hoa kia kìa. Chị xuống ký nhận đi.

Cô bé lễ tân kéo Vân xuống dưới lầu. Trên quầy đặt một giỏ hoa cẩm chướng lớn. Màu đỏ của hoa rực rỡ như màu son môi của các cô thiếu nữ mới lớn. Vân mở tấm bur thiếp gài trên giỏ hoa, đập vào mắt cô là tuồng chữ nghiêng rần ròi có phần quen thuộc, chỉ ghi vồn vẹn một câu: “Anh sẽ theo đuổi em!”

- Bur thiếp ghi gì thế chị? – Ngọc tò mò ghé mắt vào nhìn.

Vân giật mình gấp ngay lại, nhét vào trong túi quần jean.

- Làm gì mà bí mật thế? Chị khai mau. Anh nào?

- Làm gì có anh nào? Chị cũng không biết.

- Hay là anh chàng hôm nọ đến tìm chị?

- Bậy bạ. Không có.

- Ôi giờ ơi là giờ. Có còn chối không nào. – Cô bé cười hinh hích. – Mặt đỏ lên rồi kia kìa.

Vân vội vội vàng vàng đưa hai tay áp vào má. Thế nào 28 tuổi còn đỏ mặt lên như thiếu nữ 18 thế này. Xấu hổ quá đi mất. Mà sao cậu ta lại biết mình thích hoa cẩm chướng đỏ nhỉ?

Cuối giờ, không thể để giỏ hoa lại ở văn phòng nên cô xách về nhà. Giỏ hoa lớn, mà cô thì không quen với việc chạy xe mà lại phải đeo bông thêm một thứ chỉ có thể nâng niu chứ không thể vui đập này tí nào. Thành ra có một kẻ cười thầm nhìn theo bóng chiếc xe vespa cở có khoác một chiếc giỏ hoa đỏ rực ở phía trước. Chiếc xe lướt về phía ánh nắng hoàng hôn màu vàng cam, lẫn với những chiếc xe máy khác nườm nượp trên đường. Đối với kẻ ấy, hình ảnh đó đẹp như một thước phim màu.

Ngày hôm sau, lại thêm một giỏ hoa cẩm chướng nữa được chuyển tới. Tươi rói! Đỏ rực! Cả văn phòng xôn xao. Cô Vân tấm ngấm tấm ngấm thế thôi mà có đám nào hỏi thế. Lãng mạn quá thể. Tấm thiệp đính kèm cũng chỉ vồn vẹn ba chữ: “Anh yêu em!”

Anh ta... Anh ta ép người quá đáng. Thiên Vân nắm chặt chiếc thiệp trong tay, dứt khoát mở điện thoại gọi cho Hải. Nhưng anh đã tỉnh té lờ nó đi.

Vân ngồi trên chiếc ghế sofa, nhìn một dãy giỏ hoa xếp thành hàng ở góc phòng. Giỏ hoa đầu tiên đã bắt đầu héo, nhưng cẩm chướng là loài hoa có sức sống mạnh mẽ, nên những bông hoa vẫn còn cứng cáp và rực rỡ. Cô bất giác thờ dài. Mối quan hệ này... sẽ thế nào đây? Yêu em trai của Sơn. Cô không thể nào tiếp tục được ý nghĩ này. Vì thế, tốt nhất là hãy kiên quyết dập tắt ngay ngọn khói trước khi nó bùng lên thành ngọn lửa nguy hiểm có thể thiêu rụi tất cả. Cô thờ dài thêm một hơi nữa. Hải vẫn lờ đi điện thoại của cô, không để cô có cơ hội nói phải trái với anh ta.

Hôm nay đã là cuối tuần rồi. Vân nhớ đến bản thảo còn dang dở cần phải đẩy nhanh tiến độ. Vậy mà cả tuần này cô lại mất tập trung, không có chút tinh thần nào để làm việc, kể cả ở nhà hay ở văn phòng.

Đang buồn bực thì có điện thoại gọi tới. Là Hải. Tốt lắm! Cuối cùng thì anh ta cũng chịu xuất hiện. Cô nén kích động trong lòng, nhấn nút trả lời.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Sau buổi tối và nỗ lực đối thoại bất thành, Vân áp dụng đủ các chính sách bỏ của chạy lấy người, vườn không nhà trống, địch tiến ta lùi, mèo tấn công chuột... lui đi mất. Nguyên cả hai tuần nay, thời gian cô chạy nhiều đến mức cả mấy năm qua dồn lại chắc cũng chưa bằng. Nhưng cuối cùng, phương thức trốn tránh nào cũng bị Hải phát hiện ra. Có khi sớm hơn, có khi muộn hơn, nhưng chuột vẫn lại bị bắt sống.

- Hù. Bắt được này!

- Á!

- Hi hi. Chị Vân. Đạo gần đây chị sao vậy? Cứ như là hoạt động tình báo ấy. Làm gì mà giật bắn cả người lên thế?

- Phù. Mùa Xuân à? Em hại chết chị. Đau tim quá!

- Rõ khổ thân. Thế có chuyện gì nào?

Thiên Văn lấy tay vuốt vuốt ngực.

- Này chị hỏi. Nếu như em gặp phải một kẻ theo đuổi lý lợm, không thích lý lẽ, ngông cuồng, tự cho mình là đúng thì em sẽ làm gì?

- Đơn giản. Đá cho nó văng ra ba ki lô mét.

Vân phẩy tay, lầu bàu:

- Nếu đá được thì chị đã đá lên mặt trăng rồi.

- Chị lắm bầm cái gì đấy? Có phải chị đang nói đến chàng “hoàng tử hoa cầm chương” không? Anh chàng đó quá được đấy chứ. Trời ơi, trẻ tuổi, đáng chuẩn, đẹp trai, phóng khoáng... Chị không biết chứ bọn con gái vẫn phỏng mình cứ gọi là phục với ghen tị với chị sát đất. Phi công trẻ lái máy bay bà già bây giờ đang là một đấy...

Vân lắc đầu nguây nguẩy. Mùa Xuân đang say sưa diễn thuyết một cách hào hứng, chợt dừng lại.

- Hơ, không phải chuyện của chị thì em nói cũng phí lời.

Nói xong còn làm động tác giả vờ bỏ đi. Vân vội kéo tay lại, lí nhí nói:

- Là anh ta.

Cô nhò cười một cách ranh ma. Bà chị hết chối né. Gì chứ cứ đụng đến chuyện tình cảm, yêu đương là Vân lại như học sinh cấp hai. Mà nói thật, học sinh cấp hai bây giờ nó lại chẳng bạo liệt hơn gấp tí lần ấy. Thôi phận làm em, cũng đành khai sáng cho bà chị vậy. Mùa Xuân cao giọng làm quân sư:

- Trong những trường hợp thế này chỉ có một cách duy nhất tiêu diệt ý chí chiến đấu của kẻ địch: Đó là khiến cho kẻ địch cảm thấy càng đeo bám thì càng vô vọng. Chị phải kiểm bạn trai đi!

Vân xụ mặt xuống. Tưởng kinh nghiệm gì hay ho chứ kiểm bạn trai thì quả là nhiệm vụ bất khả thi. Đâu phải cứ muốn có là được đâu? Nhưng bản lĩnh của Mùa Xuân tất nhiên là cao hơn Vân rất... rất nhiều lần.

- Ôi bà chị của tôi... Không nhất thiết phải là cứ phải kiểm bạn trai thật.

- Ý em là giả vờ như mình có bạn trai rồi. Tức là... tức là có một “bạn trai giả”?

Vân nhìn cô em với một vẻ mặt kinh dị. Mùa Xuân gật đầu xác nhận tình bơ.

Ấy thế mà Vân đã có một buổi thực hành cho mớ lý thuyết kể trên, lại không ở đâu khác, chính trong đám cưới của cô nhò. Đám cưới của Xuân và anh chàng kỹ sư diễn ra theo đúng phương châm “đánh nhanh thắng gọn”. Lúc nhận được thiệp ai nấy đều sững sờ hỏi lại: “Sao chưa nghe phong thanh gì. Đùng phát cưới!” Ngay đến cả Vân cũng thấy chuyện này hơi hơi khó tin. Cô dâu tương lai cười giong tan: “Ha ha ha... Đêm dài lắm mộng. Xu hướng bây giờ là Just Married không phải sao hả mọi người?”

Đám cưới được tổ chức trong một khách sạn 5 sao sang trọng. Thiên Văn mặc một bộ váy dạ hội màu xanh chất liệu lụa bóng, tóc cũng búi lên cho hợp với cái váy. Vài sợi tóc vương trên chiếc cổ trắng thanh mảnh. Chẳng biết vô tình hay có người sắp xếp, cô lại ngồi cạnh Phú ở bàn bạn của cô dâu, chủ yếu đều là đồng nghiệp làm cùng công ty. Suốt buổi tiệc, cô được anh chăm sóc chu đáo. Đã lâu không gặp, Phú mới đi công tác ở nước ngoài về, nhìn trắng hơn, mập hơn một chút, trông lại trẻ ra. Anh kể mấy kỷ niệm ở chuyên đi, làm cả bàn cười nghiêng ngả. Thỉnh thoảng tay anh đặt sau lưng ghế của Vân, tư thế thoải mái và vô cùng thân thiết.

Từ phía bàn khách của chú rể, một ánh mắt chứa đầy tức giận giống như có thể nã đạn vào kẻ thù không ngừng liếc sang phía đối diện. Vì biết rõ Vân sẽ tham dự đám cưới này, cho nên Hải, mặc dù chưa đến nỗi là thân thiết lắm với Tùng, mới chỉ ngồi nhậu với nhau vài bận, sau khi nhận được lời mời bên hăng hái đồng ý. Người ta trốn được cái đám nào thì mừng như vàng. Thế mà lại có một anh chàng hăng hăng hái hái tình nguyện cầm phong bì đi dự tiệc. Tuy nhiên, kết quả lại không khả quan lắm. Anh chàng chỉ còn biết uống cạn một cốc bia đầy để cho vui cục tức.

Cô dâu chú rể cùng cha mẹ hai bên được hộ tống bởi bầu đoàn quay phim, ánh sáng đi từng bàn quan khách để cảm ơn. Những nghi lễ năm này qua năm khác không có gì thay đổi, đối với người tham dự mà nói là quá nhàm chán, đám cưới nào cũng như nhau, thì riêng với người trong cuộc, chứng thật sự là những nghi thức thiêng liêng có ý nghĩa vô cùng. Mùa Xuân trong chiếc soa-rê trắng muốt thướt tha nắm chặt tay người đàn ông của cô ấy, cười rạng rỡ như một đóa hoa. Lúc Mùa Xuân đi qua chỗ của Vân, cô cúi xuống nói nhỏ: “Chút chị phải lên hát đấy nhé!” Không đề cho Vân phản đối, cô dâu đã đi qua bàn khác.

Bạn bè của Mùa Xuân cũng nhí nha nhí nhảnh không khác gì cô gái này. Tối mần văn nghệ, họ đua nhau lên sân khấu làm loạn, hết hát, đến đọc thơ, rồi tấu hài trên cô dâu chú rể, chọc người này chọc người kia không kiêng nể ai. Không khí náo nhiệt như trên sân vận động. Bạn bè của chú rể cũng không chịu kém cạnh. Mấy anh chàng làm xây dựng vừa khéo người nào cũng đàn hay hát tốt, lại nhiệt tình không kém gì ai. Có anh còn thủ sẵn một cây ghi-ta, lên sân khấu vừa đàn vừa hát không khác gì ca sĩ ở phòng trà. Tóm lại là chưa thấy có cái đám cưới nào lại bát nháo một cách vui vẻ như cái đám cưới này. Vân này giờ cười đến chảy cả nước mắt, nhưng thỉnh thoảng vô tình liếc sang bên kia, lại thấy một khuôn mặt sa sầm đối lập với không khí xung quanh. Cô cảm thấy hơi hơi chột dạ.

Bỗng nhiên, MC của chương trình xướng tên:

- Xin mời Thiên Vân và Thi Phú, hai giọng ca vàng là bạn của cô dâu lên sân khấu cùng song ca một bài theo yêu cầu của chính cô dâu.

Mọi người vỗ tay rào rào. Vân và Phú ngạc nhiên nhìn nhau. Họ đã bị quảng cho một túi khoai tây nóng rồi. Cả bàn giục:

- Kia lên đi, lên đi...

Ở bên kia, Hải không tự giác ngoái nhìn, thấy đập vào mắt là hình ảnh một nam một nữ ghé vào nhau thân thiết. Cô gái hơi lắc đầu một chút về e ngại. Người nam tỏ ra phong độ, nắm tay người nữ kéo lên sân khấu. Chết tiệt! Hôm nay mặc đẹp như thế. Đáng về lại thân thân thiết thiết thế kia! Hải nheo mắt lại. Trái tim ghen tuông nổi lên cuộn cuộn. Người ngồi cạnh vỗ vai anh một cái thật mạnh:

- Làm sao ngăn ra thế? Ca sĩ đẹp quá hả?

- À... ừ... đẹp!

Âm nhạc nổi lên. Trên sân khấu một nam một nữ ăn ý hát một bài về tình yêu Hải mới nghe ở quán và phê của Lâm thời gian gần đây loáng thoáng cái gì mà “người yêu ơi cô mềm đã ướt khô” rồi “hãy chờ anh em nhé”, “hẹn hôn như bắt nger”... Thật là một bài hát lãng mạn nhăng nhít vớ vẩn. Nhưng mà... Nhưng mà giọng hát của cô ấy thật là hay. Giọng Vân bình thường nghe mảnh, nhưng khi hát lại có độ trầm ấm dày dặn. Hát xong, cả phòng tiệc vỗ tay ầm ĩ. Ai đó đưa cho thằng cha Phú một bông hồng đỏ. Gã này bình thường nhìn đạo mạo thế mà giữa chốn đông người lại sến chảy nước, đem bông hồng đặt lên môi, sau đó trao cho Thiên Vân. Cô mỉm cười bối rối, đưa tay lên vuốt tóc. Mỗi khi cô bối rối rất hay đưa tay lên vuốt tóc. Động tác quen thuộc theo bản năng lại chính là điểm cuốn hút của cô ấy. Cô ấy không hề biết rằng, cô ấy cứ như thế khiến cho người ta muốn yêu thương. Cuối cùng dưới sự cổ vũ của đám đông nghiệp, Vân cũng nhận lấy bông hoa. Đám đông ồ lên cổ vũ một lần nữa. Có cả tiếng huýt sáo tán thưởng. MC giành lại mic, nói vài câu hoa mĩ đuổi khách xuống dưới rồi mời những người khác lên hát.

Vân về chỗ ngồi, phát hiện thấy lòng bàn tay đã mướt mồ hôi, bèn xin phép đi ra ngoài. Rửa tay xong, cô tranh thủ nhìn vào trong gương sửa lại tóc tai, lấy khăn giấy dặm một chút mồ hôi rịn trên trán do lúc nãy hát hơi căng thẳng. Vừa bước ra khỏi nhà vệ sinh, tay bất ngờ bị một người túm lấy. Cô hoảng hốt hất tay ra, nhưng người giữ nắm rất chặt.

- Hải, anh làm cái gì vậy?

Hải không trả lời, chỉ lẳng lặng kéo Vân ra khúc hành lang vắng mới thả tay cô ra.

- Này, sao anh không nói gì cả. Anh kéo tôi ra đây làm cái gì?

Hải cũng vẫn im lặng đứng phía đối diện. Vân bắt lực thờ dài:

- Nếu không có gì thì tôi đi vào trong đây!

Nói xong, cô định rời chân bước đi. Nhưng mới đi được một bước, cả người đã rơi vào một vòng ôm thật chặt. Hải to cao hơn cô rất nhiều, vòng tay như hai gọng kìm kẹp chặt cô lại. Hai tay của cô đang đặt trước ngực anh muốn đẩy ra nhưng không tài nào nhúc nhích được. Anh chàng này làm sao thế này? Cô dụ giọng:

- Được rồi! Có chuyện gì từ từ nói. Anh thả tôi ra đi.

Vòng tay không hề nới lỏng, mà càng lúc càng siết chặt, siết sao đến nỗi nghẹt thở. Vân từ bỏ việc giãy giụa, đứng yên. Rất lâu trôi qua, cô nghe được cả nhịp tim đang đập gấp gáp của Hải, mũi ngửi mùi hương bạc hà quen quen, có cả chút mùi nước hoa của nam giới nồng ấm. Cảm giác này... Cảm giác được ai đó ôm thật chặt lại khiến cho cả cơ thể và trái tim có cảm giác thật... bình yên.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Những cái ôm có lẽ giống như một liều thuốc giảm đau, làm dịu những vết thương và an ủi trái tim mọi người. Vân nhớ mẹ cô vẫn thường hay ôm cô. Vừa ôm, bà vừa vuốt tóc, và rủ rỉ kể những chuyện ngày xưa ngày xưa xa lắc. Những câu chuyện cũ cô nghe đã thành quen, chẳng buồn để ý, chỉ rúc sâu vào trong ngực mẹ, hít hà mùi thơm của xà phòng và lắng nghe nhịp tim đều đều của bà. Cô nhớ đến những vòng ôm của Sơn, mạnh mẽ nhưng tinh lặng. Hình ảnh của Sơn đã không còn hiện về trong mỗi giấc mơ của cô nữa. Từ khi biết anh đã rời xa cô mãi mãi, trái tim cô vẫn còn buồn thương, mặc cho trí óc đã buộc phải ngưng khắc khoải chờ mong. Cô cũng không phải là người hay ôm ấp những ảo ảnh đã vỡ. Nhưng chưa bao giờ, cô dám nghĩ đến chuyện mình sẽ... yêu Hải! Nếu như yêu Hải thì sao? Lần đầu tiên, câu hỏi này hiện lên một cách nghiêm túc trong cô. Bàn tay cô vô thức đặt lên lưng anh. Bờ vai cũng vững chãi, kiên cường. Nhưng liệu người đàn ông này có thể làm chỗ dựa cho cô được hay không? Liệu rằng tình cảm của họ rồi sẽ bền chặt, khi mà một góc của trái tim cô đã được định sẵn là để dành cho Sơn?

Có tiếng gọi từ xa vọng lại: “Vân ơi! Đâu rồi? Cô dâu chuẩn bị tung hoa cưới rồi đây này!”. Vân đẩy Hải ra, bối rối vuốt tóc, sửa lại vạt chiếc váy dài rồi sai bước về phía hội trường. Vòng ôm của anh rơi vào khoảng không. Hải thả hai tay xuống, chậm rãi bước theo về hướng ấy. Khuôn mặt của anh không rõ là vui hay buồn, thất vọng hay hy vọng.

Sân khấu tại đám cưới không đủ để các “ca sĩ vườn” trở hết tài năng. Khách tham dự từ cả phía cô dâu lẫn chú rể chủ yếu đều là nam thanh nữ tú dạn dĩ, chẳng mấy chốc đã thân quen, tập hợp được những gần 20 người tiếp tục làm tăng hai. Cả Vân và Hải cùng bị đám người hai bên lừa theo không khoan nhượng. Đám đông ồn ào lên phòng Karaoke ngay lầu 4 của khách sạn, còn gọi thêm một két bia, người hát cứ hát, người uống cứ uống tạo thành một không khí sôi nổi hỗn loạn một cách vui vẻ. Anh giám sát trường một tay cầm cốc bia rót đầy bọt trào cả ra, một tay giành micro, ề ề nói:

- Tôi có ý kiến này với anh chị em. Anh em công trường vốn toàn nam. Bên đằng gái lại nhiều nữ. Cho nên là... cho nên là... buổi hôm nay... tôi hy vọng chúng ta có thể giao lưu, kết bạn. Biết đâu, tương lai lại có thêm vài cái đám cưới nữa từ buổi tối nay mà ra.

Cả phòng cười ầm lên vỗ tay rần rần. Anh giám sát trường thấy lời nói của mình được ủng hộ thì hứng chí lắm, mặt đỏ tung bừng nói càng lúc càng to:

- Tôi đề nghị, không cho hát đơn, giờ phải hát đôi! Ồ, không vỗ tay nữa à?

Lại thêm một tràng pháo tay nữa.

- Trước tiên, ưu tiên các bạn nữ chọn “đôi tác”. Hôm nay ai cũng phải hát. Không hát, phạt!

Những người đã để lời kéo tới tầng này cũng đều có chút ham vui rồi, nên không cần phải hô hào thêm, mọi người nhao nhao tìm cặp và chọn bài, còn tranh giành nhau mấy bài tú.

Âm nhạc bài “Lời của gió” nổi lên. Giọng nữ cất lên tình cảm: “Anh có nghe thấy em nói gì không?”. Giọng nam tha thiết: “Em có nghe thấy ... chớ nói gì không? Anh mang thương nhớ gửi vào trong ...”

Không, rõ ràng là không có bông bùa. Chỉ là... anh chàng kia căng thẳng quá hát nhầm. Nhưng mà cả phòng đã không nín được, cười như tung cả trần. Vân cũng gập người xuống vì cười, lúc ngẩng lên mắt đã ngấn nước mà miệng vẫn không ngậm lại được. Bất giác nhìn sang chỗ Hải, thấy anh cũng đang nhìn cô, cả hai lại cùng nhau phá lên cười.

Anh chàng kỹ sư trẻ dù ngượng chín mặt nhưng vẫn cố gắng phớt lờ để hát cho trọn bài.

Các cặp lên hát đều bị đẩy lên sân khấu nhỏ phía trước, ép cho đứng sát vào nhau mọi người mới chịu. Anh giám sát trường lại một lần nữa giành mic:

- Nay giờ tôi đề ý chưa thấy ca sĩ Thiên Vân hát rất hay ban này chọn bài hát và người hát chung. Vậy thì, tôi xin mạn phép mời Vân cùng tôi...

Chưa nói hết lời, thì ai đó cho máy tiếp tục chạy. Tiếng nhạc át cả tiếng của Giám sát trường. Anh ta nhìn quanh hỏi:

- Ai đây! Ai mở bài tiếng Anh vậy?

- Tôi! – Một ai đó nhận. – Bấm nhầm, cho qua, cho qua đi...

Nhưng cô gái ngồi gần đấy ngăn lại:

- Ồ, bài “Don’t know much” à? Chị Vân, chị biết bài này mà. Lên hát đi chị.

Mấy cô ở tòa soạn nhao nhao hưởng ứng. “Lên đi!” “Lên đi!” Anh giám sát trường toát mồ hôi. Kỹ sư xây dựng biết tiếng Anh chuyên ngành là may lắm rồi, làm sao mà hát bài tiếng Anh được. Không thể bỏ lỡ cơ hội được hát với người đẹp, anh ta nhanh nhẹn gào lớn:

- Bài này hát đôi mà. Không có anh nào biết hát bài này đâu. Chuyển, chuyển qua tiếng Việt đi.

Nhưng trái với mong muốn của anh chàng, một giọng nam giới chắc nịch vang lên:

- Có tôi biết.

Hải thông thả đi lên từ chỗ ngồi, trắng trợn cướp giật chiếc micro từ giám sát trường. Bên kia, Vân cũng bị nhét cây micro vào tay, đẩy lên sân khấu. Đám người bên dưới, trừ viên giám sát mặt đen sì sì ra, còn lại ai nấy hào hứng reo hò, huýt sáo ầm ĩ. Hai người bị đẩy sát vào nhau. Ánh sáng trong phòng được chỉnh cho giống như trên sân khấu. Những hạt sáng xanh đỏ chậm rãi rơi trong không gian như những ngôi sao màu. Giống như trong bài hát, chàng và nàng diu nhau trong giai điệu du dương ngọt ngào của tình yêu. I don’t know much. But I know I love you. And that may be all I need to know. Chỉ tiếc rằng đó là trong bài hát. Hai người bọn họ, ước gì cũng có thể cầm tay nhau và nói những lời âu yếm như thế.

Bài hát kết thúc. Mọi người vỗ tay xong lại ồn ào chọn bài chọn cặp. Hải, một cách tự nhiên nhất đi theo ngồi cạnh Vân. Mặc dù là phòng VIP, nhưng với số lượng người quá tải, bọn họ phải ngồi sát vào nhau. Vân bị ép tựa vào một bên vai Hải. Trong phòng Karaoke luôn có một thứ mùi khó chịu của ẩm mốc thuốc lá và máy lạnh, nhưng ngồi gần Hải, mũi cô lại chỉ tràn ngập mùi bạc hà dễ chịu. Hải ngồi yên được 5 phút. Sau đó tay anh nhẹ nhàng luồn qua ôm lấy lưng của Thiên Vân, tìm nắm bàn tay lạnh lạnh của cô. Thấy cô không đẩy ra, anh âm thầm tách những ngón tay của Vân ra và đan chặt lấy, trên khóe miệng thoáng một nụ cười. Trong những căn phòng đông đúc, người ta thường hướng về bầu không khí chung. Nhưng ở một góc nhỏ âm thầm không ai thấy được, lại có những bí mật thú vị mà chỉ người trong cuộc mới biết được.

Điện thoại di động trong túi Hải rung lên không đúng lúc tí nào. Anh đã lơ đãng, nhưng người gọi chắc cũng muốn thi gan, không chịu ngừng. Hải đành dùng tay kia, nghiêng người rút điện thoại ra. Động tác của anh khiến Vân như bừng tỉnh khỏi một cơn mộng mị,

vội vã thu tay lại. Cô liếc thấy Hải nhận cuộc gọi với một cái nhún mày không hài lòng, sau đó đứng lên đi ra khỏi phòng. Một lát sau, anh quay trở vào, hỏi Vân:

- Thiên Vân, chút nữa em về bằng gì?
- Có chuyện gì sao?
- Anh muốn đưa em về nhưng không được rồi. Anh có việc gấp phải đi trước. Em sẽ về với ai?
- Cùng xe với 1 chị ở đây.
- Không được. Các cô ấy cũng đã uống không ít rồi. Lái xe rất nguy hiểm.
- Không sao đâu. Anh có việc thì đi trước đi.
- Hãy bắt taxi về nhé! – Hải nhìn cô, chờ đợi. Đến khi Vân nói “Được!” anh mới yên tâm rời đi.

Tiệc tàn, về tới nhà thì cũng đã khuya, Vân vội vàng tẩy trang rồi chui vào giường, quần tròn chẵn xung quanh người như một cái kén tằm, nhớ lại cái nắm tay ấm áp biết bao của tên con trai kia làm cô mỉm cười một mình trong bóng tối. Phát hiện ra bản thân mình đang làm một hành động kỳ cục, cô lắc lắc đầu vùi mặt vào trong gối. Nhưng vẫn không thể nào xua đi được hình ảnh khuôn mặt của Hải dưới ánh sáng của những vì sao màu. Chỉ một khoảnh khắc quay sang nhìn, lại thấy khuôn mặt ấy giữa muôn vết đen, gần đến thế, đẹp đến thế!

Những tia nắng của một ngày mới chiếu vào ô cửa sổ phủ rèm màu vàng chanh. Thiên Vân hé hé mắt tỉnh dậy, nhưng do hậu quả của sự kiện tối hôm qua nên người cô hơi ê ẩm. Và lại hôm nay là chủ nhật, cô có quyền cho mình lười biếng một chút. Nằm nán lại trên giường, Vân xoay mặt về phía cửa sổ. Cô vẫn ví yêu giống như ô cửa ấy. Đóng chặt, khép hờ hay rộng mở? Cửa đã khép một lần rồi, liệu khi mở ra có còn tự tin trước những cơn gió vô tình được nữa hay không? Cô nhẹ nhàng ngồi dậy, bước về phía trước, kéo tấm rèm đang lay động sang một bên. Ngoài kia, tán cây chao nghiêng tung bao nhiêu là lá vàng xuống đường phố quen. Những người bán hàng rong vội vã đi trên vỉa hè nhấp nhô. Đối diện bên kia đường là một quán tạp hóa nhỏ. Bà bán hàng mái tóc hoa râm lui cui xếp lại những món hàng xanh đỏ trên chiếc kệ. Phía xa nữa là vườn hoa. Cô vươn tay mở rộng hai cánh cửa, nghiêng người ra bên ngoài để nhìn thấy những đám hoa cúc màu cam đang độ nở rộ một góc không gian. Chủ nhật này, hình như ... có chút chờ mong. Nhưng trái lại, ngày trôi qua nhàn nhã không ngờ. Không có chú mèo tinh ranh nào dai dẳng bám theo. Con chuột lại cảm thấy như mình bị bỏ rơi.

Những ngày tiếp theo... Không có gió hoa cầm chương nào ngoắc vào đầu xe Vespa.

Mặc kệ!

Những ngày tiếp theo... Không có bóng dáng cao lớn trẻ trung và khuôn mặt điển trai cười với cô lúc tan tầm.

Mặc kệ!

Những ngày tiếp theo... Không có tiếng nói trầm ấm nịnh nọt đuổi theo lưng cô.

Cứ mặc kệ!

Những ngày tiếp theo... Tĩnh lặng mà lại dậy sóng trong lòng.

Hải, anh ta lặn mất tăm đi đâu rồi?

- Chị Vân! Sao lại ngồi ngơ ngẩn thế kia. Bé lễ tân dặn xuống nhận bưu phẩm kia.

Vân đang ngồi trước màn hình vi tính bỗng nhiên choàng tỉnh. Có bưu phẩm à? Cô xô ghế chạy một mạch xuống lầu trệt, để lại sau lưng những cái nhún vai khó hiểu.

Cô gần như nhào tới quầy lễ tân:

- Chị có bưu phẩm à.
- Vâng. Đây này! – Cô bé lễ tân mỉm cười. – Chị ký nhận vào đây giùm em.

Vân cầm gói bưu phẩm. Hóa ra đây là tập bản thảo của một cộng tác viên biên dịch. Vậy mà cô cứ tưởng... Thấy sự thất vọng của Thiên Vân, cô lễ tân vui miệng hỏi:

- Sao vậy? Không phải thứ chị đang chờ à? Mà anh chàng hoa cầm chương của chị dạo này đi đâu mất rồi?
- Anh nào? Ai mà quản được việc của người khác!

- Có phải anh ta theo đuổi mà chị không đồng ý. Nên bây giờ rút lui rồi phải không?

Vân làm điệu bộ cốc vào đầu cô bé:

- Em tò mò quá rồi đấy. Thôi làm việc đi.

Nhưng trong đầu cô thì lại nghĩ lần ở đám cưới, trước lúc về anh ta còn lo lắng cho sự an toàn của cô đến vậy, chả lẽ nói rút lui là rút lui? Hay là có chuyện gì xảy ra với anh? Tai nạn? Mất tích? Bắt cóc? Nghĩ đến đây, mồ hôi trên trán cô bắt đầu túa ra. Chỉ một cuộc điện thoại thôi là cô sẽ biết đáp án. Dù sao, cô với anh cũng đã là bạn bè. Cô gọi điện hỏi thăm, chắc không làm cho anh ta hiểu lầm gì đâu. Vân bấm nhanh bàn phím điện thoại, căng thẳng chờ đợi. Bên kia có tiếng chuông đáp lại, nhưng không có ai bắt máy. Một cuộc, hai cuộc, ba cuộc... vẫn không có người bắt máy. Đến lần thứ tư, cuộc gọi bị chặn, không có tín hiệu gì nữa. Một dự cảm cực kỳ xấu hiện lên trong đầu cô. Vân với lấy túi xách, nhanh chóng quyết định cô sẽ tới chỗ ấy một lần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29

Chỗ ấy mà Vân nhắc tới chính là căn phòng đằng sau quán cà phê của Lâm. Nhưng vốn đang quyết tâm là thế mà sau khi đứng bên đường đợi taxi, cô lại do dự. Những chiếc taxi màu xanh, màu vàng lần lượt lướt qua trước khi cánh tay chậm chạp của cô giờ lên. Bà bán hàng tạp hóa nhìn cô khó hiểu:

- Này cháu gái, việc bắt một chiếc taxi khó đến thế cơ à? Hay là quên mang tiền?

Thiên Vân lắc đầu, thất vọng ngồi phịch xuống một chiếc ghế bà lão đặt trước cửa tiệm.

- Bà ơi, có bao giờ bà muốn gặp một ai đó, nhưng lại không có đủ can đảm để gặp không ạ?

- Ta ấy à? Nhiều chứ. Tỉ như ngày trước có dạo ngày nào ta cũng phả phỏm muốn gặp ông chủ của ta

- Bà thích ông ấy ư?

- Lạ gì, thích cái lão hói nặng ấy à? Và lại lúc ấy ta cũng đã có chồng rồi. Chả là bà muốn được tăng lương, nhưng lại sợ gặp cấp trên nói chuyện. Ngày nào thấy mặt ông ấy cũng hạ quyết tâm nhưng cuối cùng đều không dám.

Bà bán hàng thấy Vân cười, vui miệng nói chuyện. Bà rất hay dùng hai từ “tỉ như”.

- Này bà thấy nhiều người cũng giống cháu lắm đó. Tỉ như cái anh chàng hay đứng ở góc đường, chỗ kia kia. Tối khuya nào bà cũng thấy cậu ta đứng ở đó ngóng lên tòa nhà chung cư của cháu. Đầu tiên bà nghi ngờ trộm cắp rình mò, nhưng nhìn kiểu cách của anh ta thì không phải. Lâu ngày hỏi ra, cậu chàng mới tiết lộ là thích một cô ở trong chung cư, cả ngày đeo bám, tới đến lại lặng lẽ đứng ngóng mà không thấy khi nào dám lên. Rõ là khổ!

- Cũng có người si tình như thế hả bà?

- Thằng bé khá lắm nhé. Đẹp trai, lại làm kiến trúc sư. Nói chuyện với người lớn càng nhã nhặn, lễ phép. Nhưng tiếng Việt hơi lơ lớ. Không biết đưa con gái nào tốt phước mà lại không biết hưởng.

Bà bán hàng chép miệng. Nghe đến người ta làm kiến trúc sư, lại nói tiếng Việt lơ lớ khiến Thiên Vân chột dạ. Cô hỏi:

- Bà có hỏi tên anh ta không?

- Có chứ. Cậu ta tên là Hải.

Hóa ra đúng là anh ấy! Làn gió ấm áp len vào tận trong góc nhỏ của con tim. Giống như một buổi trưa hè tĩnh lặng, ánh nắng tràn chảy, mật ngọt dâng đầy trong không khí. Giống như vừa thức dậy sau một giấc ngủ ngắn, còn đang惺忪 thì nhìn thấy một ô cửa màu vàng chanh rộng mở, chấp chới tằm rèm trong cơn gió dịu dàng. Đó là một thứ cảm giác hưng phấn và thỏa mãn thăm thẳm chỉ mình mình hiểu, thấm từ trong tim cô hòa vào máu, lan tới tận kẽ tay.

- Cảm ơn bà, cháu đi đây!

Vân hôn chụt lên đôi gò má nhăn nheo trong sự ngỡ ngàng của bà lão. Bước chân lảng lảng, tâm hồn bay bổng, ánh mắt bừng sáng, Vân hấp tấp vẫy một chiếc taxi đang lao tới. Người tài xế đánh xi nhan, lái chiếc taxi dừng lại bên lề đường. Ông ta liếc qua gương chiếu hậu, bắt gặp cũng mỉm cười. Nhìn niềm hạnh phúc rạng rỡ của cô gái này, ông như thấy lại trong giây lát một thời tuổi trẻ rất xa của mình.

Cánh cửa đóng im ỉm. Một chút bụi mịn màu xám phủ lên ổ khóa tổ cáo chủ nhân của nó đã không về nhà một thời gian dài. Vân chạm nhẹ tay lên chiếc khóa đồng, nỗi xúc động trong lòng vẫn còn khiến cho tim cô đập thình thịch trong lồng ngực. Cùng lúc đó, một nỗi lo sợ mơ hồ len vào trong tim.

- U... hừm! – Tiếng bước chân và giọng húng hắng phía sau lưng khiến Vân quay lại. Đó là Lâm, chủ của quán cà phê có mặt tiền ở hướng đối diện. Trong lòng cô cảm thấy hơi thất vọng.

- Chào anh. – Vân cố gắng nở một nụ cười, nhưng cảm thấy nó quá gượng gạo, nên cô mím môi lại. Lâm chắc cũng cùng độ tuổi với cô, nhưng ánh mắt anh ta khe khắt quá, lại già dặn, khiến cô không thể nào cảm thấy tự nhiên trước mặt Lâm được. – Xin lỗi... Hải... không có nhà à?

- Không có. Cậu ta không về hơn tuần nay rồi.

- Anh có biết Hải đi đâu không?

Lâm lắc đầu. Vân cảm giác anh ta đang giấu một bí mật nào đó, nhưng không muốn cho cô biết. Hai người nhìn nhau trong vài giây, cho đến khi Lâm hứa:

- Khi nào anh ta quay lại, tôi sẽ nói là có cô tới tìm.

- Cảm ơn anh!

Cuộc gặp gỡ kết thúc ở đó. Vân khẽ cúi đầu chào rồi bước ra phía đường lớn, sự hưng phấn khi này giờ chùng xuống, xẹp dí như quả bóng bay dưới cái nắng gay gắt của mặt trời.

Hải biến mất giống như bốc hơi khỏi thành phố này, không để lại một lời nhắn, một dấu vết nào hết. Vân xót xa nhận ra đối với anh, cô giống như một người dưng, hoàn toàn không có thông tin gì cả, ngoài một số điện thoại giờ đã trở nên vô dụng. Anh làm ở đâu? Cô không biết! Bà con của anh ở đâu? Cô cũng mù tịt! Đột nhiên, cái ý nghĩ tồi tệ rằng Hải sẽ vĩnh viễn biến mất giống như Sơn trước đây ập đến. Ý nghĩ đó khiến cho cô phát điên lên!

Một ngày nữa chậm chạp trôi qua. Không có từ nào có thể diễn tả cảm xúc của Hoàng Thiên Vân lúc này. Một cảm giác không trọng lượng, lơ lửng giữa những tầng hỗn loạn của nỗi sợ hãi và sự tưởng tượng. Nhưng cô không thể để cho bản thân một lần nữa rơi vào vòng khủng hoảng được. Phải đi tìm. Đi tìm bằng được cho anh ấy!

Sau khi bình tĩnh lại, Vân nhận ra có một vài người có thể giúp cô tìm được manh mối của Hải. Đầu tiên là anh Đạt, ông chủ kỳ lạ của một quán cà phê cũng kỳ lạ không kém mà Hải đã có lần đưa cô tới. Hai là Tùng – chồng của Hải Yến. Trong đám cưới, Hải đến với tư cách là bạn của chú rể. Trong lòng tràn đầy hy vọng, Thiên Vân lần lượt tìm gặp những người cô nghĩ là có liên quan. Nhưng không may cho cô, chủ quán cà phê thì đi vắng, cô nhân viên nói với cô là ít nhất một tháng nữa anh ta không về. Thông tin từ Tùng còn đáng thất vọng hơn. Hải chỉ là một cộng tác viên được giới thiệu từ một sếp lớn của tổng công ty, làm việc độc lập nên ngoài quan hệ công việc ra thì chẳng ai biết thêm gì nhiều về anh cả.

Đài phun nước đặt cạnh công viên thành phố buổi chiều có rất nhiều cặp vợ chồng trẻ dắt con ra đó chơi. Hôm nay Vân có hẹn với Băng Băng. Từ ngày anh khám phá ra cô có khả năng viết rất tốt, đã không ngừng khuyến khích cô sáng tác. Anh cẩn thận đọc từng trang bản thảo của cô, góp ý một cách nghiêm túc. Không những thế, mọi suy nghĩ, cảm xúc, cô đều có thể dễ dàng chia sẻ với anh.

- Vậy là nam chính của em biến mất một cách đột ngột? – Băng Băng đeo một chiếc kính râm màu nâu. Dù nắng chiều không chói lăm nhưng anh vẫn không tháo nó ra. Hai người bọn họ đang ngồi trên ghế ngay bên cạnh hồ phun nước. Thiên Vân lơ đãng nhìn theo những con chim bồ câu đang hót hả mỏ bánh mì ai đó rắc đầy dưới sân. Bọn chúng rất dạn dĩ. Có người đi qua cũng chỉ né sang một bên rồi lại nhảy về chỗ cũ cầm cúi kiếm ăn.

- Trong các tác phẩm nổi tiếng bây giờ, nhất là các tác phẩm có hơi hướng siêu thực, biến mất là một tình tiết rất đắt giá đó. – Chàng nhà văn không biết nói đùa hay nói thật.

- Nhưng phải có giải thích thỏa đáng chứ!

- Không đâu. Các tác giả để cho nhân vật của họ đột ngột biến mất, không để lại vết tích. Cũng không giải thích. Chỉ đơn giản là biến mất. – Rồi Băng Băng sửa giọng như một người đang đọc truyện. – Một buổi sáng đẹp trời, người đàn ông đi tìm cô bạn gái của mình. Nhưng nàng đã biến mất. Tan vào hư vô. Không ai biết nàng đi đâu. Đồ đạc của nàng vẫn chất đầy phòng, vương lại mùi thơm chỉ riêng nàng có. Nhưng nàng đã đi mất. Liệu đâu đó, trong một thế giới khác, anh sẽ gặp lại nàng? Có thể! Nhưng đây, đây mới chính là thế giới của anh. Còn nàng, đã ở một nơi rất xa mất rồi!

Thiên Vân nhún mày nhìn sang chàng nhà văn Băng Băng nổi tiếng là bí hiểm và ít chịu lộ diện trước độc giả. Anh cười nụ cười rộng miệng quen thuộc, trở lại giọng bình thường.

- Thế nào? Cảm giác rất có sức nặng đúng không?

- Đúng vậy. – Vân gật đầu. – Nhưng đáng tiếc chuyện của em lại là thực tế, chứ không phải trong một cuốn tiểu thuyết nào cả.

- Đừng lo lắng em ạ. Thậm chí anh còn thấy mừng vì cuối cùng em cũng đã xác định được tình cảm của mình. Điều đó là quan trọng nhất.

- Nhưng em sợ lắm. Em rất sợ. – Vân ôm lấy vai. Những ngón tay cô khẽ run rẩy. Băng Băng vỗ nhẹ lên vai cô.

- Đừng sợ! Con người cơ mà. Có phải nói biển mất là biển mất đâu! Em có muốn đi dạo một chút không?

Chị Phương là người đầu tiên nhận ra tâm trạng tuyệt vọng không phanh của Thiên Vân. Dù còn giận dỗi chuyện nhiệt tình mai mối cho Vân một đám không thể chê vào đâu được mà Vân cứ lơ là Phú, chị vẫn không thể kim lòng được, hỏi Mùa Xuân:

- Này, cô Vân ấy lại làm sao vậy?

Mùa Xuân thờ dài thườn thượt:

- Ngoài tình ái, thì còn lý do gì vào đây nữa cơ chứ!

- Hừm, chị cũng chả hiểu nổi cô Vân cô ấy nghĩ cái gì nữa. Thằng nhóc kia kém nó bao nhiêu tuổi? Yêu đương còn đỡ, sau này kết hôn rồi, lúc đó có khổ có thiệt thì chỉ phụ nữ phải chịu thôi.

- Nhưng mà anh chàng đó đang hoàng lắm. Em thì mới chỉ gặp qua trong đám cưới, nhưng nghe Tùng nói anh ta rất được.

- Rồi em xem. Chẳng lâu bên được đâu. Tuổi tác khác, cách suy nghĩ khác, anh ta lại lớn lên ở nước ngoài. Chà chà... nhiều bất đồng lắm. Giám đốc Phú cũng khoe chị đã gặp anh ta một lần. Hơi trẻ con. Mà chị nghĩ cũng tức. – Chị Phương lại đập bàn cái rầm theo thói quen. – Anh Phú là ý định nghiêm túc. Người ta chín chắn, công việc, tuổi tác đều phù hợp. Vậy mà... vậy mà... Thôi không nói nữa!

- Em bảo này. – Mùa Xuân ghé tai chị Phương thì thầm – Hình như chị Vân có sức hút với người nhỏ tuổi hơn hay sao ấy!

- Sao em nói vậy?

- Chuyện này rất là bất ngờ đó nhé. Nhiều lần em thấy cái cậu Hoàng Lê Vi ấy, toàn lén nhìn theo chị Vân thôi. Ánh mắt đắm đuối cực kỳ.

- Trời, cậu đó sao hợp với cô Vân.

- Thì chắc anh ta cũng tự biết thế, nên chỉ đứng từ xa mà nhìn thôi.

- Chuyện này đừng nói với ai nhé. Mấy cô trong cái văn phòng này là chứa nhiều chuyện lắm đó.

- Dạ.

- Thôi, em kiếm cách nào mà an ủi nó giùm chị đi.

- Ô, sao lại “giùm”. Chị muốn an ủi hỏi han sao phải thông qua em.

- Vẫn giận. Vẫn chưa hết tức!

Mùa Xuân bĩu môi cười. Đúng là chị Phương chẳng sai! Cô nhặt mấy cuốn sách mới lấy từ nhà in về, vừa lật lật bìa ra coi, vừa bước ra khỏi phòng. Về lại chỗ ngồi, thấy màn hình chat YM! nhấp nháy sáng, cô nhanh tay click vào khung tin nhắn, đọc xong, khuôn mặt đang trầm tự nhiên sáng rỡ. Tin nhắn đến từ chồng cô, nhắn rằng hôm nay đã có người liên lạc được với Hải. Hải đang đảm trách phần thiết kế bổ sung của một công trình nên không sớm thì muộn, trong vòng một tuần nữa, anh ta phải gặp tổ thiết kế để bàn giao. Mùa Xuân bộc ngay máy gọi cho Thiên Vân. Nhưng dù cho gọi mấy lần, từ lúc sáng đến tận chiều tối, vẫn không thấy có tín hiệu gì.

Ngày hôm nay, tất cả những ai gọi đến cho Hoàng Thiên Vân đều cảm thấy bức điên lên. Thực ra cũng không phải lỗi của cô vì chính bản thân chủ nhân cũng không biết được rằng điện thoại của mình hết pin. Lúc này, Vân đang ngồi bên cạnh cửa sổ, chăm chú gõ lách cách vào bàn phím một chiếc laptop để trước mặt. Trán cô nhăn lại thể hiện sự tập trung cao độ. Thình thoảng cô hơi dừng lại, hướng đôi mắt nhìn ra ngoài cửa sổ trong giây lát, căn cứ môi ra chiều nghĩ ngợi, sau đó lại quay lại màn hình máy tính, tiếp tục đánh máy với một tốc độ nhanh khủng khiếp.

Người ta thường nói nhà văn thất tình quả thật là chí lý. Trước đây Vân chỉ dịch các tác phẩm của người khác, làm công việc của một người chuyên ngữ còn bây giờ, cô lại đang tự sáng tác. Cảm giác đắm chìm với các nhân vật, các tình tiết, cùng với họ hạnh phúc, đau khổ khiến cho cô tạm quên đi tâm trạng không tốt của bản thân. Bỗng Bỗng đã nói nếu cứ cái đà này, chỉ trong một tháng, cô có thể hoàn thành cuốn sách của mình. Anh còn nói sẽ giúp cô liên hệ với nhà xuất bản và một công ty quảng bá sách chuyên nghiệp. Vân nghĩ chuyện đó còn ở tương lai xa. Cô vốn chẳng phải là nhà văn, chỉ đang dựa dẫm vào việc viết lách để an ủi bản thân mà thôi.

Bị cuốn đi theo những con chữ đang hối hả tuôn ra trên màn hình máy tính xách tay, Vân không để ý đến tiếng gõ cửa ở phòng ngoài. Khi ánh nắng bên song cửa sổ dịu xuống từ màu vàng chanh rực rỡ sang màu đỏ cam báo hiệu ngày sắp tàn, Vân mới vươn đôi vai tê cứng vì ngồi lâu, vận mình hai cái đứng dậy. Tủ lạnh trông tròn chẳng có gì ăn. Cô vớ lấy một chai nước lọc, vận nắp giữa cổ tu một ngụm. Nước lạnh trôi xuống cái dạ dày rỗng không khiến nó kêu o o. Vân nhăn mặt, cảm vì tiền rồi vớ lấy chiếc áo khoác mỏng định xuống dưới nhà mua hủ tiếu nam vang thay cho bữa tối. Cô mở chốt cửa đẩy ra, nhưng cánh cửa bị một vật nặng phía ngoài đè lại. Vân đẩy mạnh tay, cùng lúc một người nào đó bên ngoài phối hợp kéo rộng cánh cửa về phía trước, khiến cô gần như lao thẳng vào bức tường đối diện. Rất may, người bên ngoài đã nhanh nhẹn kéo cánh tay cô lại.

- Cẩn thận!

Giọng nói trầm quen thuộc. Mùi bạc hà thoang thoảng. Anh đang đứng trước mặt cô, khuôn mặt hơi có chút căng thẳng. Vân sững người ra một giây, nhìn Hải chăm chăm như thể anh là một người ngoài hành tinh mới xuất hiện trên trái đất. Sau đó cô dường như rút tay lại, bước nhanh vào trong nhà và đóng sầm cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30

Vân không hiểu sao mình lại có hành động kỳ quặc như vậy. Nhìn thấy Hải, ngực thót lên một cái, sau đó như có quán tính, cô chui tọt vào trong nhà, ôm lấy một cái gối bông to sụp cổ thủ trước ngực. Nhưng như thế nào cũng không thể ngăn được trái tim đang đánh trống trện trong cơ thể. Cũng không có tiếng gõ cửa hay tiếng gọi nào vọng vào. Hai con người đang bị ngăn cách qua một bức tường mỏng. Chỉ cần gió tay ra mở một cánh cửa thôi mà sao lại khó khăn đến như vậy? Vân cắn chặt môi. Đối với cô, mở cánh cửa đó có nghĩa là cô sẽ buông theo cảm xúc của bản thân, sẽ thỏa hiệp ... với tất cả.

Thời gian chậm chạp trôi. Đêm lặng lẽ buông xuống. Khi rất lâu, rất lâu... chừng như một thế kỷ sau, cánh cửa gỗ cuối cùng cũng “cách” nhẹ một tiếng, nhẹ như thể chỉ là một tiếng động nhỏ nhát trong đêm nhưng đối với hai tâm hồn cô đơn, nó lại là tiếng động làm họ rung động. Chút ánh sáng từ trong phòng lọt ra ngoài, chiếu một vệt dài màu vàng đậm lên hành lang vắng trong một vài giây rồi chợt tắt lịm. Một tiếng thở dài thỏa mãn khẽ khàng bị nuốt gọn vào trong phòng cùng lúc với tiếng sập cửa. Thế giới bị bỏ lại bên ngoài khi hai con người trẻ tuổi trong căn phòng ấy ôm riết lấy nhau, quay cuồng một nụ hôn vô vấp. Như thể nó là sự khởi đầu. Cũng như thể đó là một sự kết thúc. Họ hôn xong, dừng lại tựa vào tường thở hổn hển, rồi lại hôn... Bất tận.

- Buông... ra... – Cuối cùng Vân cũng thều thào lên tiếng. Hàng loạt các hành động “quá khích” vừa rồi khiến cho một người nhìn đói theo – đúng – nghĩa – đen từ lâu như Vân cảm thấy bị rút hết sức lực. Cô đang bị kẹp giữa Hải và bức tường, miệng nói “buông ra” nhưng vẫn bám chặt lấy anh giống như một con bạch tuộc. Một con bạch tuộc đang chết đói bị mắc cạn và nếu không bám chặt lấy anh, cô chắc chắn sẽ mềm oặt.

Hải vẫn luyến tiếc đặt nhẹ môi anh lên môi cô, thì thầm:

- Không buông.
- Nhưng em ... đói!

Phụ họa với lời nói, dạ dày của cô réo o o. Vân thoáng đỏ mặt, nghiêng đầu gác cái cằm nhỏ của cô lên hõm vai chắc nịch của Hải. Anh xoa nhẹ lên lưng cô:

- Anh cũng thế. Chưa ăn tối.

Vân khẽ nhăn mặt. Không biết anh đã ngồi đợi ở ngoài cửa từ khi nào? Trong nhà chẳng còn chút thực phẩm gì, mà cô với tình trạng hiện tại thì không muốn lê dù chỉ một bước chân.

- Hình như còn một gói mì trong bếp – Cô nhắc Hải.

- Được. Chúng ta sẽ nấu mì. – Hải dễ dàng nhắc bóng Vân lên bằng một tay, đem cô đặt lên ghế sofa, xoa nhẹ đôi môi đỏ mọng vì hôn của cô rồi xắn tay áo đi vào bếp. Đúng như cô nói, trên giá gỗ có một gói mì. Anh bắc nồi nước nhỏ, tranh thủ tìm trong tủ lạnh xem có rau hay trứng gà gì đó không nhưng thật đáng thất vọng. Tủ lạnh trống trơn. Đúng là... Anh liếc nhìn ra phòng khách, thấy Vân nằm co người trên nệm ghế. Cô gái lười nhác, bữa ăn cuối cùng của cô là khi nào?

Hải vừa nấu mì vừa cảm râm:

- Lần sau đừng có hành hạ bản thân mình như thế. Sao lại không quan tâm tới sức khỏe của mình như thế cơ chứ...

Vân không đáp lại. Nhưng khóe môi cô đang mỉm cười. Cảm giác lại có thể yêu một ai đó thật là tốt. Cô đã chờ bao lâu rồi để cánh cửa trong trái tim mình rộng mở trở lại.

Chỉ một lát sau, mùi mì thơm lừng bốc lên khắp căn hộ nhỏ của Vân. Hải bắc nồi mì tôm nóng bỏng đặt lên tấm lót gỗ trên mặt bàn, nơi vừa để tiếp khách, vừa là bàn ăn. Anh chạy đi lấy bát, quay lại đã thấy Vân một tay cầm muối, một tay cầm thìa, miệng thổi phù phù những sợi mì đang bốc khói, nôn nóng nhét chúng vào miệng.

- Cần thận. Nóng lắm đấy.
- Ngon quá! – Cô hớn hờ, hất khế đầu với Hải. – Lại đây nào!

Hải sà xuống bên cạnh Vân. Họ anh húp một miếng, em húp một miếng xì xụp cho đến khi nồi mì hết nhẵn. Cả nước lẫn cái!

Giải quyết xong con đoi làm mềm cả người, Thiên Vân ngồi thẳng lưng trên ghế sofa. Ánh mắt cô nghiêm nghị nhìn Hải:

- Thời gian qua anh đã đi đâu?

Đây là điều cô phải hỏi ngay khi thấy anh. Nhưng tra xét một cách rõ ràng vào lúc bình tĩnh như thế này không phải là một ý tồi.

- Anh... anh... ở trong bệnh viện?

- Cái gì? Anh bị tai nạn? Vì sao, khi nào, ở đâu? Tại sao anh lại không gọi cho em? Tại sao...

- Yên nào – Anh nói dịu giọng. – Không phải anh đang lẩn tránh ở trước mặt em đây hay sao. Anh không bị gì cả. Chỉ là một tai nạn nhỏ thôi. Nhưng tên lang băm trong bệnh viện nghi anh bị đứt gân ở bàn chân nên bắt nằm lại trong bệnh viện để theo dõi. Ngoan! Tại sao em lại khóc!

Đôi bàn tay Hải tìm đường tới khuôn mặt của Vân. Cô đang khóc. Từng giọt lệ trong suốt từ khóe mắt chảy ra, lăn trên má. Khóe môi cô run run:

- Đừng bao giờ như thế nữa. Đừng bao giờ tự nhiên biến mất. Đừng bao giờ bỏ đi mà không nói điều gì. Đừng giống Sơn. Đừng bao giờ như vậy. Hứa với em đi.

Anh ôm khuôn mặt cô dịu dàng giữa hai bàn tay, trong lòng cảm thấy xót xa. Hẳn cô đã tuyệt vọng đến nhường nào, đau khổ đến nhường nào để bây giờ, cô luôn bị ám ảnh nỗi lo sợ rằng những người bên cô sẽ cứ thế lặng lẽ biến mất. Anh lau dòng nước mắt từ khóe mắt cô, thì thầm:

- Anh hứa. Anh sẽ không bao giờ rời bỏ em.

Cô không dừng khóc, nhưng đôi mắt nhìn anh trong trẻo hơn bao giờ hết:

- Nếu một ngày nào đó anh muốn rời xa em...

Anh nhướn ánh mắt bị tổn thương nhìn cô.

- Không. Chuyện này thực sự nghiêm túc. Khi nào muốn rời đi, hãy nói điều đó với em. Hứa đi!

Được rồi, đằng nào anh cũng sẽ chẳng bao giờ rời bỏ em, cô gái cứng đầu ạ.

- Anh hứa!

- Còn nữa. Làm ơn trở thành nhân viên chính thức của công ty xây dựng đó đi. Hoặc bất cứ công ty nào. Ít nhất là để em có thêm 1 địa chỉ tin cậy nữa nếu như muốn tìm anh.

- Anh hứa!

- Địa chỉ email của anh, yahoo messenger, facebook, skype, vân vân... tất cả mọi phương tiện có thể liên lạc phải ghi lại cho em.

- Anh không có yahoo nhưng anh có skype. Facebook? Anh không có facebook, nhưng anh dùng twitter. Anh sẽ ghi lại cho em hết, cả bản copy của ID, passport, card ngân hàng, địa chỉ ở Mỹ, số phone của bố mẹ anh... – Anh ôm cô vào lòng – Hãy tin anh! Anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em.

Vân mỉm cười trong khi nước mắt vẫn chưa ngừng chảy. Cô tin anh sẽ mang lại hạnh phúc cho cô.

Bỗng cô để ý kỹ chiếc ba lô to bự chảng của Hải dựng ở một góc phòng. Chiếc ba lô phòng lên khổ sở như đã bị nhồi nhét trong đó tất cả gia tài của một anh chàng trẻ tuổi độc thân. Cô đẩy anh ra:

- Cái kia...

Nhưng Hải không chịu buông. Giữa họ nổ ra một cuộc chiến nhỏ. Cứ mỗi lần Vân ngo ngoáy, Hải lại thắt chặt vòng vây của anh, và khi ấy cơ thể cô lại cuốn vào anh thêm một chút cho đến khi bị ôm cứng ngắc đến độ cảm thấy tức thở. Hừm! Ai chả biết anh mạnh hơn. Vân tức tối thầm nghĩ rồi cô lấy hết sức mạnh, cúi đầu xuống cắn ngập răng vào vai trái của Hải.

- Ah... Cat woman!

Anh bị bất ngờ tấn công, hét ầm ĩ và vội buông cô ra, xoa xoa vết răng hằn trên vai. Vân nhân cơ hội đứng tốt dậy:

- Em cảnh cáo. Anh không được cậy sức lấy thịt đè người.

Hải chồm lên với theo cô:

- Anh không có đề, anh chỉ ôm.

- Anh không hiểu ý nghĩa của tiếng Việt à? – Vân vừa chạy trốn quanh phòng khách, vừa khiêu khích. Hải nhanh hơn, nên đến khi cô cùng đường chạy

vào phòng ngủ phía trong, anh bắt được cô, hai bàn tay chụp lấy thắt lưng thanh mảnh, nhắc bổng cả người đặt lên giường, còn anh thì ngồi đè lên chân cô.

Vân nằm phía dưới thở hổn hển. Cô trông thật nhỏ bé trong chiếc áo phong cũ rộng thùng thình, chẳng ra dáng một phụ nữ trưởng thành gì cả. Mái tóc cô vì chạy trốn bị bung ra, xõa tung trên giường. Khuôn mặt vẫn mờ mờ những vết nước mắt nữ tính nhưng ngay cả như thế, trông cô thật đẹp. Và anh muốn cô. Hải di chuyển ánh nhìn của anh từ đôi mắt cô đến đôi môi hơi cong cong mời gọi, dần dần cúi người xuống. Cô có vẻ bị bất ngờ, nín thở nhìn gương mặt anh đang sát lại. Nhưng khi môi anh mới chỉ phớt nhẹ trên mũi cô, Vân né sang một bên, gạt tay anh đứng dậy:

- Em muốn đi đánh răng.

Cô đi được nửa đường, chợt nhớ ra cái ba lô vẫn đựng một góc phòng bèn dừng lại, vừa chỉ tay ra ngoài vừa hỏi:

- Cửa anh à?

Hải cũng rời khỏi phòng ngủ bước tới gần bên cô, giơ tay trái lên gỡ rối tóc.

- Anh ... vô gia cư rồi.

- Có chuyện gì xảy ra với căn phòng đằng sau quán cà phê vậy?

- Lâm quyết định mở rộng quán nên cậu ta đã phá căn phòng đó đi để tạo ra thêm một mặt tiền nữa.

- Vậy anh ... sẽ ở đâu?

- Ở đây được không? – Hải liếc nhìn cô. – Anh sẽ thuê một nơi nào đó nhưng vì gấp quá cho nên hiện tại vẫn chưa tìm được. – Cho anh tá túc ở đây một vài ngày thôi, nhé!

Vân nhún mày. Cô thấy cho anh ở tạm đây vài ngày cũng chẳng có vấn đề gì vì căn hộ này có phòng ngủ riêng biệt với phòng khách. Nhưng mới ngay ngày đầu tiên bọn họ bắt đầu một mối quan hệ mới mà đã để bạn trai tới nhà ở, thì anh có cho cô là kẻ dễ dãi không nhỉ? Hải không bỏ qua nét do dự trên mặt Vân. Anh dứt khoát chốt hạ:

- Anh sẽ ở đây! – Sau đó quăng người lên sofa, giấu một nụ cười tinh quái. – Anh hứa sẽ tuân thủ mọi nội quy của phòng em và không xâm phạm vào đời sống riêng tư của chủ nhà.

Nhìn cái điệu bộ “có đuôi cũng chẳng thèm đi” của Hải, Vân nhún vai:

- Thôi được rồi. Nhưng tối đa chỉ một tuần thôi đấy. Sau thời gian đó, anh sẽ phải dọn đi bất cứ giá nào.

- Deal! Mà em định đi đánh răng thật à? Anh muốn gọi KFC. Chúng ta chưa thực sự ăn tối mà, đúng không?

Xuất combo gia đình nhanh chóng được mang tới. Họ ngồi trên sofa vừa gặm cánh gà vừa xem tivi. Vân chợt nhớ ra một chuyện:

- Khi nào anh sẽ là nhân viên chính thức.

- Nếu ngày mai anh đến văn phòng của họ ký hợp đồng thì ngày mai anh sẽ thành nhân viên chính thức của ANC.

- Chà, nhanh vậy?

- Thì họ đã thảo sẵn hợp đồng mời anh từ lâu rồi mà.

- Vậy sao trước đây anh không đồng ý?

- Anh không thích bị bó buộc. Làm việc tự do sẽ có cơ hội tiếp xúc với nhiều dạng công trình và thoải mái sáng tạo hơn.

- Nhưng bây giờ... – Vân định nói gì đó. Song cô lại im lặng. Hải vẫn vô tư ăn cánh gà. Anh tưởng Vân lo lắng chuyện hợp đồng.

- Em yên tâm, thủ tục hành chính chắc cũng nhanh thôi mà.

Thực ra, đó không phải là điều Vân lo lắng. Thứ mà cô lo chính là vì cô mà Hải phải thay đổi cách sống của anh. Như vậy có được không? Rồi anh có hối hận không? Người ta thường nói khi hai người yêu nhau, họ sẽ phải nắm tay cùng nhìn về một hướng. Từ bây giờ, cô sẽ nắm tay Hải và cùng anh bước tiếp những tháng ngày còn rất dài và hạnh phúc phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31

Tiếng chuông điện thoại đánh thức giấc ngủ mơ màng ban sáng của Hoàng Thiên Vân. Cô đã trải qua một đêm ngon giấc, ngủ với một sự yên tâm kỳ lạ, giống như người canh ruộng dưa hấu suốt cả một mùa dài, bỗng một hôm thu hoạch xong, có thể thanh thản ngủ một giấc và không bao giờ phải lo dưa hấu bị ăn trộm nữa. Vân sờ soạng với lấy chiếc điện thoại, nhìn lên màn hình thấy tên của chị Phương, Tổng biên tập. Cô mắt nhắm mắt mở, ngáp một cái thật to rồi mới nhấn nút trả lời cuộc gọi.

- Ngủ chưa dậy à? Hôm nay nhớ lên văn phòng để họp toàn công ty nhé! Chút em gọi cho mấy cô phòng biên tập nhắc kéo họ quên. Lên sớm sớm một chút.

- Dạ!

Cô nghe xong cuộc gọi, nhìn góc phải màn hình, chỗ báo giờ mới thấy có 7 giờ hơn. Con buồn ngủ vẫn chưa tan hết nhưng Vân vươn mình một cái thật dài và lâu trong chăn, rồi lừ đừ chui ra khỏi giường, chân quờ quạng tìm đôi dép đi trong nhà. Theo thói quen, cô lạch bạch đi vào toa-lét, trong đầu vẫn mơ mơ như chưa rời giường. Quái lạ, tại sao cửa toa lét lại khóa bên trong, mở mãi không ra nhỉ? Chẳng lẽ hôm qua cô lỡ tay bấm phải nút khóa trái? Con buồn ngủ đã voi đi quá nửa, Vân cầm lấy tay nắm của cánh cửa ra sức vặn. Đang vặn hăng, cánh cửa tự động mở vào trong, mở ra một khoảng không và xuất hiện ngay trước mắt cô là một bộ ngực nam giới để trần trắng bóng. Hải vừa mới tắm xong, nước vẫn滴滴 dính trên làn da căng tràn, phía dưới chỉ quấn tạm một chiếc khăn tắm. Vân há hốc mồm, cảm thấy lúc này mình đã tỉnh ngủ hoàn toàn. Hóa ra, trong một khoảnh khắc đầu óc lơ đãng do chưa tỉnh hẳn ngủ, cô đã quên mất trong nhà mình hiện đang có thêm một vị khách nam giới.

- Good morning! – Hải chào một cách tự nhiên.

- Anh... anh chưa xong?

- Gần xong. Nhưng chưa kịp mặc quần áo thì thấy em có vẻ cần vào toa lét gấp nên đây... anh nhường!

Hải bước ra ngoài, dùng một cánh tay hơi gạt cô đang chặn giữa cửa sang một bên để lấy lối đi. Vân đỏ bừng mặt, lắp bắp giải thích:

- Không, không phải... – Nhưng cô chợt thấy mình chẳng thể giải thích điều gì, chỉ còn nước đẹp xấu hổ sang một bên, nhanh chóng chui vào trong toa lét. Nơi đây vẫn ẩm ướt và chứa đầy dấu vết của một trận tắm rửa buổi sáng. Trong không khí mờ mịt hơi nước ẩm có cả mùi thơm của sữa tắm loại dành cho nam. Vân hít vào một ngụm không khí lẫn hơi nước ấy, cố điều chỉnh cho nhịp tim trở lại bình thường, sau đó nhanh chóng làm vệ sinh cá nhân. Lúc cô bước ra ngoài, đã thấy anh mặc một chiếc quần Jean màu xanh xám và áo phông xanh đậm chỉnh tề ngồi ở ghế sofa xem chương trình chào buổi sáng trên kênh VTV1. Tóc anh mới gội còn hơi ướt, được chải ép sát vào da đầu. Trông anh bảnh bao không thể tả nổi. Vân mỉm cười:

- Em chưa nói “Good morning” với anh thì phải!

- Không cần nói. Chỉ cần kiss vào đây là được. – Anh lấy tay gõ gõ lên má. Vân lơ đãng nhại lại của Hải đi.

- Sáng nay em phải tới văn phòng họp. Anh cũng đến ANFcons, đúng không?

- Yep! Để anh đưa em đi trước!

- Thôi, không cần đâu. Theo như em được biết thì hai văn phòng ở hai địa điểm ngược đường nhau.

- Vậy khi nào em về?

- Chắc cũng sớm thôi. Em sẽ mua đồ ăn trưa về. Anh thích ăn gì?

- Em sẽ nấu ăn à?

Vân gãi gãi đầu. Thực ra trừ món cháo giải cảm ra, cô không tự tin với bất kỳ món nào khác. Kể cả luộc rau, cô cũng không biết cách làm thế nào để nó được xanh ngon.

- Em... không biết nấu ăn. – Cô thành thật. – Nhưng em biết một chỗ bán cơm trưa rất hợp khẩu vị. Hoặc bò bít tết, nếu như anh không thích đồ ăn Việt Nam.

- Anh thích đồ ăn Việt Nam. Ba mẹ anh mở một quán ăn Việt Nam ở Mỹ. Từ nhỏ, anh đã quen với cả vị nước mắm rồi.

- Thế thì tốt.

Vân trở vào phòng ngủ để thay đồ. Cô định rút một chiếc quần kaki và áo len xám để mặc nhưng sau đó lại đổi thành một chiếc váy hoa màu xanh nhạt dài ngang đầu gối, kèm thêm một chiếc khăn lụa cùng màu. Lúc cô ra phòng khách, Hải nhìn chăm chú và không ngần ngại khen:

- Đẹp quá!

Vân ngượng ngượng, bàn tay vô thức lại đưa lên vuốt mái tóc.

- Cảm ơn anh.

Trước khi đi, Vân tháo một chiếc chìa khóa đưa cho Hải. Lúc anh nhận lấy, tranh thủ nắm lấy bàn tay cô. Họ cứ thế cùng nắm tay nhau đi vào trong thang máy.

Cuộc họp sáng nay diễn ra trong vòng 2 tiếng. Chị Phương nói rất nhiều nhưng quả thực là những lời nói của chị không chui được vào đầu của Thiên Vân bao nhiêu. Trí óc cô cứ mơ màng về những cảnh “đụng chạm” xảy ra hồi tối và ban sáng. Tuy không đến nỗi vừa nghĩ vừa mỉm cười vu vơ, nhưng khi có người nhắc đến tên mình, cô ngơ ngác không hiểu mọi người đang bàn đến chuyện gì.

- Sao thế, cô Vân có ý kiến gì à?

- Ồ... ? Dạ... không ạ!

- Không thì về nhớ chuẩn bị đồ đạc hai ngày nữa lên đường đó nha.

Đồ đạc? Lên đường? Hóa ra là cô được chỉ định đi công tác, tham gia một chương trình hội thảo diễn ra trong 3 ngày cuối tuần của ngành Xuất bản, do một công ty phát hành tư nhân tài trợ. Mọi lần hội họp này họ đều là do chị Phương đi, không hiểu sao lần này lại điều động Thiên Vân.

Chị Phương đưa cho cô tờ thông cáo và nội dung chương trình, nói rằng vé máy bay sẽ được gửi đến trong vòng ngày mai. Thiên Vân giờ nhanh vài trang trong tập giấy, thấy thời gian hội thảo thì ít mà chủ yếu là thời gian dành cho các hoạt động ngoài lề. Chị Phương nháy mắt với cô:

- Đi thủ đô mùa này là đẹp nhất trong năm đấy. Tranh thủ nha em!

Ánh mắt chị lóe lên âm mưu gì đó nhưng nó nhanh chóng biến thành nét cười, làm hằn lên những vết nhăn cuối đuôi mắt, thứ luôn làm chị Phương tức điên lên nhưng đã thử đủ mọi loại mỹ phẩm rồi mà không tài nào cải thiện được.

Họp xong, giải quyết thêm vài công việc linh tinh ở trong văn phòng thì cũng đã tới gần trưa. Trên đường về nhà, Vân ghé cửa tiệm bán đồ ăn nằm ở mé công bắc của khu chợ quen. Quán ăn này tuy nhỏ nhưng rất nổi tiếng vì bán đồ ăn ngon, lại sạch sẽ uy tín nên khách tới ăn rất đông. Một điểm Vân thích nữa là dù đông nhưng do đội ngũ phục vụ đông đảo nên ăn tại chỗ hay mua cơm mang về cũng không phải đợi lâu. Sau quán phở Cừ, tiệm cơm này là địa điểm ẩm thực quen thuộc thứ hai của cô.

Cậu nhân viên nhìn thấy khách quen, toét miệng ra cười:

- Một sườn nướng mật ong như mọi khi phải không chị?

- Không. Lấy cho chị hai phần. Thêm một đĩa đồ xào và suất canh nữa nha em.

Cậu ta gật đầu, ngay lập tức hét vào phía trong:

- Hai sườn, một xào, 1 canh, gói về!

Gọi xong lại quay sang Vân cười hề hề:

- Chờ chút nha chị. Có liền á!

Mua xong cơm, Vân còn ghé cửa hàng tạp hóa chọn một ít đồ ăn vặt, sữa, một hộp kem dâu cùng vài lon bia, thấy trái cây tươi ngon, cô còn lựa 1 kí vú sữa rồi mới tà tà về nhà. Kệ nệ xách đồng đồ tới trước cửa, cô đang tính lục chìa khóa trong túi thì cánh cửa tự mở ra từ phía trong. Hải đỡ lấy những túi xách lớn nhỏ cho cô, cau mày khi thấy chúng khá nặng:

- Nặng thế này! Sao em không gọi anh xuống xách giùm?

- Có gì đâu. Hơn nữa vô thang máy là em thả xuống. Anh về lâu chưa?

- Cũng mới về. Chà chà... Toàn là đồ ăn!

Hải đặt các túi lên kệ bếp, xong quay người sang nhìn Vân. Cô đang quăng túi xách của mình lên ghế, vớ lấy một cây kẹp tóc túm mái tóc dài màu hạt dẻ ánh đồng gọn gàng lên đỉnh đầu, lộ ra phần da sau gáy trắng mịn, lấm tấm chút mồ hôi. Có ai có thể giải thích tại sao anh lại cảm thấy nhớ cô đến thế, ngay lúc này!

- Anh đặt giùm em hộp kem vào ngăn đá tủ lạnh! – Cô gọi với ra từ phòng trong.

Hải mở từng túi đồ ra. Anh nhặt lần lượt từng món ra xem, xếp bia và sữa vào ngăn mát của tủ lạnh, hộp kem dâu thì bỏ vào ngăn đông, bánh quy cùng các đồ ăn vặt khác thì để lên giá bếp. Anh cũng trút đồ ăn mà Vân mua về ra đĩa và tranh thủ rửa trái cây. Xem qua đồng đồ có thể nhận ngay ra cô không có thói quen nấu nướng, hoặc là cô không biết nấu ăn hoặc chưa từng nấu ăn. Xét về khía cạnh này, Hải thấy hơi ngạc nhiên vì bình thường trong suy nghĩ của anh, con gái Việt Nam hẳn phải rất giỏi nữ công gia chánh.

Vân thay xong đồ mặc ở nhà, đến gần khu vực bếp, lên bốc một miếng rau xào, bỏ vào mồm nhấm nhấm. Hải vớt trái vú sữa cuối cùng ra khỏi bồn rửa, kịp nhìn thấy cô đang mút một ngón tay dính dầu.

- Rửa tay chưa thế?

- Rồi! Xà phòng hăng hoi cơ.

- Đây là trái gì vậy? Anh chưa từng được ăn. – Anh tò mò chỉ vào những trái tròn tím mọng ướt nước nằm gọn ghẽ trong rổ.

- Vú sữa.

- Vú sữa? Milky Breast?

Cô nhăn mặt vì cách dịch nhí nhố của Hải, nhưng không nói gì.

Anh cười tủm tỉm:

- Anh nghĩ nó rất ngon. Chúng ta ăn nó như thế nào?

Cô nghi ngờ việc anh đang cố tình hỏi. Nhưng nhìn ánh mắt tò mò háo hức của anh, cô không có căn cứ để lơ câu hỏi đi được. Ăn vú sữa có hai cách, một là nắn cho đến khi có vết nứt và sữa từ trong chảy ra thì cứ thế mút để thưởng thức. Hai là cũng nắn cho mềm, nhưng cắt đôi và dùng thìa nạo ăn. Cô chỉ phổ biến cách thứ hai một cách ngắn gọn:

- Cứ cắt đôi ra, và ăn.

- Thật đơn giản. – Anh đặt một trái lên thớt, rút dao ra chuẩn bị cắt xuống.

- Khoan đã. Nắn mềm trước khi cắt ăn sẽ ngon hơn.

- Thế này à? – Anh xoay một trái vú sữa trong tay. Trời ơi. Đó chỉ là một thứ trái cây mà sao vào tay anh trông lại mờ ám thế không biết. Vân quyết định chấm dứt đề tài này ở đây bằng cách giặt lại trái vú sữa trên tay anh để vào rổ.

- Ăn com trước, trái cây này để tráng miệng.

- Khoan đã. Trước khi ăn, anh muốn khoe với em một thứ.

Hải rút trong chiếc túi da mềm của anh ra một tờ giấy bọc trong tấm bìa trong, đưa ra trước mặt Vân. Đó là một bản hợp đồng lao động thời hạn 1 năm, dấu mực mới đóng đỏ chói. Cô liếc qua phần lương, choáng váng vì con số khổng lồ ghi trong đó. Cuối của bản hợp đồng có chữ ký của Hải bằng bút mực với những nét uốn lượn ngoằn ngoèo khá trừu tượng. Anh đúng là dân thiết kế có khác. Đến cả chữ ký thôi mà cũng bay bổng như vậy. Chả bù cho cô, chữ ký đơn giản chỉ là viết lại tên của mình một cách láu lỉnh hơn mà thôi.

- Tốt! – Cô trả lại tờ giấy cho anh nhưng Hải lắc đầu:

- Giữ gìn anh đi. Anh cầm lại vớt đầu mất. Đây nữa, cả hộ chiếu, visa và mấy giấy tờ quan trọng, em bảo quản luôn cho anh. – Hải nhét mớ giấy tờ vào tay cô. Thế này, giống như một lời bảo đảm rằng anh sẽ chẳng thể tự bốc hơi đi đâu được. Vân đem chúng cất trong ngăn kéo có khóa ở phòng trong. Sau đó họ cùng nhau ăn trưa, ăn món vú sữa tráng miệng, chia sẻ công việc dọn dẹp và cuối cùng thì Vân lơ mơ ngủ trong lúc đang đọc một cuốn sách trên sofa, đầu gối lên đùi Hải. Cô bị đánh thức dậy khi anh đang cố nhấc đầu cô lên một cách khê khằng nhất, đặt lại lên chiếc đệm gối.

- Ngủ tiếp đi. – Anh suy nhẹ. – Anh phải đi làm.

Hải hôn lên môi cô một cái rồi khê khằng xách chiếc túi da, nhón chân bước ra khỏi phòng. Vân mở mắt ra. Căn phòng yên tĩnh này vẫn là căn phòng của mọi ngày, nhưng dường như đang trở nên ấm áp hơn mỗi phút giây. Cô lại nhắm mắt lại, trên môi vẫn đọng dư vị ngọt ngào khiến cho trái tim cũng muốn tan chảy trong niềm hạnh phúc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Nằm thêm được một lát, Vân trở dậy bắt đầu làm việc. Cô vui mình trong vị trí quen thuộc cạnh ô cửa sổ, laptop để trước mặt, dịch mê mải từng trang sách từ tiếng Anh sang tiếng Việt. Cô thường dịch rất nhanh khoảng vài trang, sau đó quay lại chỉnh sửa bản thảo cho mượt mà thuần Việt rồi mới chuyển qua dịch những trang tiếp theo. Quy trình cứ thế lặp lại. Đến khi dịch xong thì cuốn sách cũng khá hoàn thiện rồi, do đó công việc biên tập lại cũng không mất nhiều công sức.

Ngồi đến quên cả thời gian, lúc Vân đứng lên cũng đã hơn 4 giờ chiều. Cô vận vẹo thân mình vài cái, lắc phải lắc trái vài động tác thể dục để thả lỏng cơ thể đã bị cầm tù trong một tư thế quá lâu. Cô cúi gập người lại để cho hai bàn tay chạm vào nền nhà, giữ tư thế đó trong vòng vài giây, cảm giác máu đang chảy dồn cả xuống đầu lúc này đang chúc xuống. Một cơn chóng mặt bất ngờ kéo tới khiến cô xây xẩm, cảm giác trước mắt bỗng nhiên tối sầm lại. Lại thế nữa rồi. Vân bực mình lắm lắm, nhanh chóng bám vào thành ghế, nhắm mắt đứng yên chờ cho cơn váng đầu qua đi. Cứ mỗi lần cô ngồi lâu hay làm chuyên chú việc gì, lúc đứng lên bao giờ cũng bị tình trạng này. Chị Phương nói nguyên nhân có thể là do máu lên não chậm thành ra thiếu oxy. Cơn váng vất lần này lâu hơn những lần trước nhưng khoảng hơn 1 phút sau, mọi thứ đã trở lại bình thường. Cô rót một cốc nước, uống từng ngụm nhỏ, chợt nhớ đến câu nói cửa miệng của mấy cô phòng biên tập: “Già rồi! Cánh ta già rồi!”, tự nhiên trong lòng nảy sinh một sự lo lắng mơ hồ. Cô đặt vội chiếc cốc xuống bàn, chạy ra đứng trước gương, chăm chú nhìn khuôn mặt của mình phản chiếu trong đó. Cô đã 28 tuổi rồi đấy! Bạn bè xung quanh cô đa phần đều đã kết hôn, thậm chí có người đã có hai đứa con. Tuổi trẻ rực rỡ đã dần trôi qua. Đối với phụ nữ, con số 30 là một mốc đáng sợ vì càng ngày, họ càng cảm thấy thời gian quay lưng lại với mình. Trước đây Thiên Vân chưa bao giờ có những phản ứng quá nhạy cảm về tuổi, một phần do cách ăn mặc và khuôn mặt nhỏ nhắn tạo cảm giác trẻ lâu của cô, một phần do bản thân cô cũng chẳng quan tâm đến nó. Nhưng bây giờ... Khuôn mặt đối diện kia đang mở lớn đôi mắt phản ánh nhìn cô. Vân nhăn nhó vào má. Tối qua và trưa nay được ngủ đầy đủ nên khuôn mặt cô nhìn đầy đặn hơn một chút, quảng thâm dưới mắt cũng đã biến mất. Da cô cũng thuộc loại tốt, trắng mịn, chưa có nếp nhăn, chưa có đốm tàn nhang nhưng chẳng hiểu sao cô vẫn thấy mình đang già đi. Vân chán nản thả tay xuống.

Vân chợt nhớ chiều nay cô có hẹn với Băng Băng, tranh thủ sửa soạn một chút rồi tới quán cà phê gần công viên. Trước khi đi, cô gọi điện cho Hải nhưng không thấy anh nhắc máy. Có lẽ anh đang bận làm việc. Không hiểu sao ngay ngày đầu tiên ký hợp đồng lao động, anh đã phải đi làm rồi. Cô nhấn một cái tin, nói rằng cô ra ngoài gặp bạn sẽ về chừng trước 6 giờ. Lúc gửi tin nhắn đi, trong lòng cô cảm thấy một tư vị rất lạ dâng lên. Cô đang nhấn tin cho một người để nhắn cho anh ấy biết rằng cô sẽ về trễ. Ngẫm ra, thì cái việc nhỏ bé tầm thường này, có lẽ đã rất lâu rồi cô chưa từng có cơ hội thực hiện lấy một lần.

Lúc cô đến, chàng nhà văn đã ngồi đợi ở một bàn gần kề cửa sổ, thấy cô liền giơ tay lên ra dấu. Trời chiều nắng vẫn lên đầy, qua tấm rèm mỏng của quán cà phê, ánh sáng hắt lên nụ cười rạng rỡ của Băng Băng. Có nhiều người chỉ cần nhìn thấy nụ cười của họ, ta liền cảm mến và tin tưởng. Băng Băng là người mang tới cho người đối diện cảm giác như vậy. Khéo khen cho câu “hữu duyên thiên lý năng tương ngộ”, từ sau lần quen nhau một cách tình cờ vì “đụng độ” trên giặt túi nọ, họ lại trở thành những người bạn có thể thấu hiểu nhau còn hơn cả những người thân trong gia đình. Hồi còn sinh viên, Phương, một người trong nhóm bạn chơi thân với cô đã từng nói mỗi người đều có một soul-mate trong cuộc đời. Người đó không hẳn phải là người yêu, cũng không quan trọng là người khác phái hay cùng phái, nhưng lại là người mà bạn dễ dàng trải hết lòng mình ra trước họ. Có những điều mình không thể nói với ai, ngay cả người mình yêu nhất, nhưng lại tìm thấy niềm an ủi nơi một người bạn tâm giao. Nếu như quả có thể thật, thì cô tin Băng Băng là soul-mate của cô. Như lúc này đây, cô đang ngồi kể cho anh nghe về Hải, đôi mắt hơi cong cong, giọng nói mềm dịu pha chút mơ màng.

- Có lẽ đối với em, hai anh em họ giống như hai cuốn sách, một là bản nguyên tác, một là bản chuyển ngữ. Cho dù khác nhau, nhưng chúng là một.

- Vì thế khi em yêu cuốn sách đó, yêu cuốn gốc, lại càng yêu hơn cuốn được chuyển ngữ? Nhưng Thiên Vân này, anh cứ nghĩ, thực ra, cuốn sách do chính mình viết ra mới là thứ đáng quý nhất.

Khi Băng Băng nói những lời này, khuôn mặt anh có chút gì đó không thực. Hiệu ứng ánh sáng tán từ cửa sổ khiến cho gương mặt của anh như phản chiếu thành hai mảng sáng tối nhạt nhòa. Hẳn là có ẩn ý gì đó trong câu nói của anh, nhưng cô ngăn ra một lúc mà vẫn không hiểu anh muốn nói điều gì. Vì thế, sau một khoảng im lặng, cô bắt đầu khoe:

- Ngày mốt em bay ra Hà Nội đấy! Mùa thu ở đó rất đẹp!

Mắt anh sáng lên:

- Ô, thành phố phương Bắc! Đã lâu rồi anh không quay lại đó. Nơi ấy lưu giữ rất nhiều những ký ức về tình yêu đầu tiên của anh.

- Này, anh có nhầm không đấy? Không phải lần trước anh nói tình yêu đầu tiên của anh là ở Paris hoa lệ à?

- Không, mối tình đầu của anh đúng là ở Hà Nội! Anh đã kể với em hồi trẻ anh từng xách ba lô bỏ nhà lên tàu ra Bắc chưa nhỉ? Trong khoảng thời gian đó, anh đã quen cô ấy. Bọn anh yêu nhau, đến với nhau tự nhiên như hơi thở. Nhưng lúc đó, cô ấy đang chuẩn bị làm giấy tờ để sang Mỹ. Gia đình đã sắp xếp để cô ấy lấy chồng già, một ông già Việt Kiều đã 50 tuổi. Họ phát hiện ra quan hệ của bọn anh, đầu tiên còn ngăn cấm, thuê cả người chặn đánh anh bầm dập nhưng sau đây bố của cô ấy lại gặp anh và nói con gái ông là hy vọng đời duy nhất của gia đình. Con trai đích tôn nhà họ đang mắc phải căn bệnh ung thư quái ác, tiền điều trị hàng tháng rất nhiều, cô ấy phải sang Mỹ để kiếm tiền về cho người anh chữa bệnh. Đó là lần duy nhất anh ước gì mình trở nên giàu có.

- Sau đó thì sao?

- Bọn anh từng nghĩ đến việc bỏ trốn, nhưng khi người ta phải đứng giữa tình yêu của bản thân với trách nhiệm đối với cả một gia đình, thậm chí là cả 1 gia tộc, sẽ không có lựa chọn. Cô ấy lên đường sang Mỹ, còn anh thì quay trở lại Sài Gòn. Nhưng em biết không, hóa ra cô ấy đã bị gia đình lừa gạt cho lão già kia để lấy một khoản tiền lớn.

Câu chuyện suốt mướt cảm động, nhưng Vân không chắc độ tin cậy của nó là bao nhiêu phần trăm tại vì cứ mỗi lần gặp Băng Băng là cô lại được nghe một chuyện tình khác nhau, bị lẫn lộn giữa thực tế với những tình tiết trong các tác phẩm của anh. Ban đầu cô còn nhắc anh, nhưng sau cũng coi đó như thói quen của giới văn nghệ sĩ, có khác người mới đúng là nhà văn.

- Kể từ đó, anh chưa từng bao giờ quay trở lại đó nữa. Mà em nghe điện thoại đi kìa.

Băng Băng nhắc cô, sau đó nhắc tách cà phê, ngả người ra sau nhàn nhã nhấp một ngụm. Vân đưa tay vào túi xách quờ quạng kiếm điện thoại di động,

thấy số của Hải liền nhấn nút nhận.

- Alo? Em đã về nhà chưa? Anh đang ở văn phòng, cũng chuẩn bị về này.

Vân liếc nhìn sang bên cạnh, thấy Băng Băng lơ đãng nhìn ra ngoài đường, tỏ ý không tọc mạch chuyện người khác nghe điện thoại.

Cô thì thầm:

- Em vẫn ở chỗ hẹn. Nhưng sắp xong rồi. Chắc sẽ về nhà cùng lúc với anh.

- Nhớ anh không? – Anh đột nhiên hỏi. Cô bị bất ngờ, ngay lập tức không thể thốt lên lời nào. Đầu dây bên kia giọng giận hờn:

- Hóa ra là cả ngày chỉ có mình anh nhớ em.

Do điện thoại của Vân loa phát ra âm lượng hơi to, nên ai ngồi gần cô vẫn có thể nghe rõ. Vân thấy bên cạnh có tiếng cười khẽ bèn đưa mắt nhìn sang, nhưng vẫn thấy Băng Băng quay đầu ra ngoài cửa sổ. Chỉ có điều đôi vai anh ta rung rung. Cô làm bộ giận dỗi:

- Nói vớ vẩn cái gì vậy! Thôi nhé!

Cô gấp điện thoại lại, quay sang lấy ngón tay chọc chọc vào vai người bên cạnh:

- Muốn cười thì anh cứ việc cười to lên.

- Làm gì có! – Miệng nói vậy, nhưng Băng Băng vẫn nhe hàm răng trắng đều tăm tắp ra. – Tình cảm thật! Chắc chắn... Đúng là tình yêu và tuổi trẻ, mãnh liệt quá.

Vân lấp liếm:

- Mãnh liệt cái nỗi gì, trẻ con thì có!

- Làm như mình già lắm đấy. Thôi, về nhanh đi kéo lại có người nhớ mong.

Cô không tranh cãi lại nữa, giờ tay ra dấu gọi phục vụ tính tiền. Băng Băng đẩy cô:

- Đi đi... Để anh trả!

Lúc cô về tới trước cửa chung cư, đã thấy dáng Hải đứng ở chỗ mấy bồn hoa, chăm chú nói chuyện điện thoại. Do nhìn từ phía sau nên cô chỉ thấy dáng vẻ sinh động của anh khi khoanh chân múa tay, lúc lại gãi gãi đầu, lúc thì lấy tay xoa cổ. Khi xoay người, anh nhìn thấy cô, bèn giờ cái tay đang xoa sau gáy lên vẫy vẫy. Hải nói nhanh vào điện thoại một hai câu để kết thúc cuộc gọi, rồi vừa cười vừa hớn hờ chạy lại chỗ cô.

- Về rồi à?

Vân nghiêng người né cái quàng vai của anh, nhưng khi cánh tay bị anh tóm lại, giữ thật chặt thì cô cũng không giãy ra nữa, để mặc anh kéo đi:

- Không lên nhà mà đi đâu vậy anh?

- Đi ra ngoài ăn mừng.

- Mừng gì?

- Mừng anh. Mừng ngày làm việc đầu tiên ở công ty.

Cô bật cười:

- À, thì đi nào.

- Nhưng anh làm chủ, em treat. – Anh nói một câu lộn xộn, sau đó một tay vẫn nắm cánh tay cô, một tay vừa vẫy taxi, vừa bóp trán. – Cái câu gì mà anh làm chủ nhưng không trả tiền ấy nhỉ?

- Anh chủ trì, em chủ chi.

- Ủ, chính thế! – Anh nhe răng ra cười. Cô bĩu môi:

- Hơi vô lý. Nhưng cũng được. Bù lại, khi nào nhận lương cuối tháng, anh phải khao lại một bữa ra trò.

- Không vấn đề gì.

Xe taxi đi được nửa tiếng thì dừng lại trước một nhà hàng lộng lẫy ngay mặt tiền một con phố chính. Vân nhìn tám biển hiệu thiết kế cầu kỳ, mặc dù dạ

dày trống rỗng nhưng bỗng cảm thấy chẳng thiết ăn uống gì. Cô nắm chặt chiếc túi xách, lăm lăm tính toán số tiền còn lại trong ví. Thôi chết rồi! Lúc chiều ra khỏi nhà, cô chỉ mang có một ít tiền. Mà đây chẳng phải là nhà hàng đắt tiền bậc nhất nhì thành phố hay sao? Cô giật tay áo Hải, chưa kịp nói gì thì đã bị anh dắt tay vào bên trong rồi.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33

Bữa “com vạ” từ trên trời rơi xuống này dù toàn cao lương mỹ vị thì đối với Thiên Vân, nó khó nuốt còn hơn cả món canh bí đỏ của thời sinh viên. Vân ghét cay ghét đắng cái món bí đỏ ngọt không ra ngọt, mặn không ra mặn ấy nhưng vì nhà của cô bạn cùng phòng chuyên trồng bí, thế nên cứ tới mùa bí là Vân gây đi một chút. Tuy thế, đó là của nhà trồng được. Còn lúc này, vừa ngồi xuống bàn, cô ngập ngừng nói hay là đi chỗ khác, cô không mang đủ tiền; Hải chỉ thần nhiên trả lời là nhà hàng này chấp nhận thanh toán bằng thẻ, không có gì phải lo lắng. Cô kiểm tra lại trong ví một lượt, xác định mình có mang theo thẻ Visa đi mới tạm thả lỏng. Nhưng chỉ nghĩ đến việc số tiền thanh toán cũng có thể phải lên tới 6 số không, mùi vị của mấy món ăn trong miệng lại trở nên lạt nhách. Hải đang nhiệt tình tiêu diệt nốt miếng mì xào trên đĩa, thấy cô ăn có vẻ uể oải, cầm nĩa chỉ chỉ vào đĩa cô:

- Em không thích à?

Cô lắc đầu, anh chàng không khách sáo gì nhắc đĩa mì của cô về phía mình, đổi lại để trước mặt cô cái đĩa không của anh. Thiên Vân hơi bực mình hỏi:

- Chẳng phải người Mỹ các anh ăn uống vệ sinh lắm sao? Anh cũng ăn đồ thừa của người khác à?

- Anh không tính toán với người nhà. – Anh trả lời tình bơ. – Mà cùng lắm cũng coi như hôn nhau là được chứ gì!

Có người thẹn quá hóa giận:

- Ai thèm làm người nhà với anh!

Hải nhún vai, tiếp tục ăn uống một cách điềm nhiên. Đúng là sức ăn của đàn ông lớn hơn phụ nữ rất nhiều lần. Vân đẩy nốt món cá hồi chiên sốt dứa sang phía anh, không ý thức được rằng cô đang cứ thế say sưa ngắm anh ăn đến mức không chớp mắt. Hải để mặc kệ cho cô nhìn, chỉ hỏi:

- Em ăn ít thế, làm sao mà béo lên nổi!

Thực ra nhìn anh ăn thôi, cô cũng cảm thấy no bụng lắm rồi. Tất nhiên câu này cô không nói ra mà âm thầm thêm nó vào danh sách những điều yêu thích cô sẽ thường xuyên làm trong tương lai. Danh sách đó của Thiên Vân không nhiều, và cũng đã bị ngừng từ cách đây rất lâu, rất lâu rồi.

Bữa ăn kết thúc, phục vụ mang trà và bánh quy lên. Trà đựng trong hai chiếc tách sứ hoàn hảo không tí vết. Hải nhớ lại lần anh với Vân đi viếng mộ Sơn mà xe bị hư phải xin tá túc ở một quán ven đường, anh với chủ quán đã cùng ngồi uống trà. Ông chủ đó nói rằng cuộc đời cũng như một tách trà, nếm qua vị đắng, rồi mới thấy được ngọt ngào. Lúc đó anh chỉ cảm thấy ngưỡng mộ triết lý nhân sinh của người Á đông. Mà đến giờ vẫn vậy. Một người trẻ như anh, đến bao giờ mới được coi là đã nếm trải hết vị đời? Anh không biết. Anh chỉ biết hiện tại mình đang hạnh phúc. Cảm giác ngọt ngào và chân thực.

- Này này... – Thiên Vân hươ hươ bàn tay trước mặt Hải. – Anh có biết là khi anh cứ ngồi đực ra như thế trông rất giống một đứa trẻ ngốc nghếch không?

- Ngồi đực ra? – Hải ngờ ngác. Cô cười khanh khách:

- Ô, xin lỗi, em dùng từ địa phương. Ý em là ngồi ngây ra như ngỗng ... ấy!

Gần cô, Hải phát hiện ra Thiên Vân vốn không phải là một con người điềm đạm, trầm tĩnh như cô vẫn thể hiện. Cụ thể là lúc này đây, cô nghĩ anh không biết gì về tục ngữ tiếng Việt nên cố tình trêu chọc anh. Nhưng rất may, anh bạn tên Quang của anh lại là một tay sinh dùm thành ngữ, tục ngữ cho ra về ta đây thuần Việt, đã từng chỉ cho anh cách dùng của câu đó, nên lúc này cũng không đến mức bị cô xỏ mũi đất đi. Anh lờ mờ nhẹ, đuôi mắt chỉ hơi nghiêng về bên phải một tí, khuôn mặt phớt phớt có nét đào hoa chết người:

- Là thất thần! Hừm! Em không biết trong một ngày người ta đều có những lúc không điều khiển được bản thân à? Theo nghiên cứu khoa học thì trung bình mỗi người có 15 phút trên một ngày đấy.

Sau đó anh chìa một bàn tay ra, kết thúc đề tài đang nói bằng cách hỏi cô có chuẩn bị quà cho anh mừng ngày đầu tiên đi làm không.

- Chẳng phải em trả tiền bữa ăn này hay sao. – Quên đi thì thôi, nghĩ đến đơn giá ghi trên Menu lại khiến cho cô xót hết cả ruột gan. Lần sau quyết không để Hải dụ khị như thế này nữa.

- Bữa ăn này không tính.

- Thế thì không có quà!

Anh giả vờ làm mặt thất vọng. Sau đó gõ gõ vào má mình, vuron người về sát phía cô đang ngồi, hạ giọng:

- Thay bằng một cái hôn cũng được.

Anh hình như rất thích động tác chia má ra, lấy ngón tay gõ gõ vào thi phái. Mới ở cùng cô chưa hết một ngày, anh sử dụng chiêu này những mấy lần. Nhưng Thiên Vân không nhớ tới chuyện ấy, mà trí óc lại bị dẫn dụ quay về kỷ ức xa xưa, dừng lại ở bậc thềm một ngày nắng, lúc cô kéo chiếc vali tới căn nhà Trắng Non. Có người cũng đã từng đòi cô một cái hôn làm quà.

- Này này... Không phải 15 phút của em cũng đến rồi đấy chứ?

Tiếng của người đối diện cắt đứt dòng tưởng niệm. Cô mỉm cười, vuron người về phía trước, nhưng trước cái nhìn háo hức của anh, co ngón tay búng lên má Hải một cái thật mạnh. Anh chụp nhanh bàn tay cô, giữ lấy một lúc lâu. Lúc cô ngượng ngùng định đẩy ra, thấy Hải đặt vào trong lòng bàn tay một cái phong bì.

Trước vẻ nghi hoặc của Thiên Vân, anh thần nhiên nói:

- Quà cho em đây. Nhân dịp ngày làm việc đầu tiên của anh.

Cô mở chiếc phong bì nhỏ, ghé mắt vào xem, sau đó lôi ra một chiếc thẻ ngân hàng mới tinh, sáng bóng, chứng tỏ mới được làm thời gian gần đây.

- Gì thế này?

- Thẻ nhận tiền lương của anh. ANFcons mới đưa tuần trước để nhận tiền cộng tác, nhưng giờ thành thẻ lương chính thức. Em có thể dùng nó để trả tiền bữa tối hôm nay.

Vân cảm thấy bất ngờ. Phản ứng ngay lúc ấy là muốn đẩy trả tấm thẻ ngân hàng về phía chủ nhân của nó, nhưng cô dừng lại một lúc để ngẫm nghĩ tại sao anh lại làm như vậy. Giao thẻ lương cho cô, hẳn cũng giống như việc anh giao tất cả các giấy tờ tùy thân quan trọng cho cô giữ, như một lời hứa rằng anh sẽ không tự ý biến mất. Ngoài ra, giao nộp tiền lương tương tự như việc giao trọng trách “tay hòm chìa khóa” cho cô cũng chứng tỏ rằng anh đang nghiêm túc trong mối quan hệ của bọn họ. Vân được nghe nhiều câu chuyện từ những người xung quanh mình, biết hầu như trong tình yêu, vấn đề tài chính nhiều khi giết chết cả lãng mạn. Nhưng cô thì chẳng túng thiếu. Mà Hải cũng đâu phải là một người thiếu thốn gì. Vậy chi bằng cô cứ giữ lấy tấm thẻ này, thôi thì tình nguyện làm người giữ tiền không công cho anh vậy.

Cô cảm tấm thẻ lên, vung vẩy trước mặt anh, cười nói:

- Em cho anh 1 phút suy nghĩ lại. Tiền vào tay em rồi là khó chui ra lắm đấy!

- Không cần! Chỉ cần hàng tháng, em chu cấp cho anh tiền tiêu vặt đầy đủ là được.

- Anh nói tự tin quá đấy nhì. Không phải là có quỹ đen đấy chứ.

Anh cười lớn, khoe mắt nheo lại:

- Anh bảo thật nhé. Thực ra là... có quỹ đen!

Bữa ăn đắt đỏ được trả bằng chiếc thẻ màu bạc màu bạc ấy. Nhân viên nhà hàng cầm thẻ, sau đó mang ra một tờ hóa đơn cho cô ký tên vào. Sau đó, một lần tiện đi ngang qua cây ATM, cô dừng lại ghé vào kiểm tra, thấy số tiền ban đầu là 60 triệu, trừ đi tiền ăn bữa tối ngày hôm đó, vẫn còn lại là một con số lớn.

Họ về đến chung cư, gặp cô tổ trưởng quản lý trật tự chung của khu nhà ở trong thang máy. Trước ánh mắt dò xét có phần khe khắt của người phụ nữ lớn tuổi, Vân chỉ vào Hải nói đây là em họ của cô, mới từ thành phố khác tới đây làm việc, chưa thuê được nhà nên tính ở nhờ nhà chị mấy ngày. Cô tổ trưởng không những không nghi ngờ, mà còn xòì lời nói rằng ở tầng 7 đang có một phòng dạng nhỏ chủ nhà muốn cho thuê. Nếu như cậu em họ này muốn ở gần chị, thì cứ nói với cô một tiếng, cô sẽ giúp liên lạc với người chủ của căn hộ đó. Vân dạ dạ, vâng vâng, không để ý đến vẻ làm làm lì lì của Hải, kéo “thằng em họ” ra khỏi thang máy khi thấy đèn tín hiệu dừng ở tầng 5. Lúc vào phòng, Hải rũ tay cô ra, đi vào toi-lét không nói không rằng đóng sập cửa lại. Vân đoán cậu ta giận cái gì rồi nhưng trong tình huống như vậy, cô còn biết nói gì khác. Trong chung cư có một hội tám của mấy bà cô đã lớn tuổi, hầu hết đều đã về hưu cả. Chỉ sợ khi biết Hải không phải là em họ của cô, các cô ấy sẽ suy diễn và đồn đãi ra thành những câu chuyện ly kỳ như thế nào nữa.

Suốt cả buổi tối, hai người không nói với nhau câu nào. Đầu tiên Vân còn chọc ghẹo anh mấy câu, sau thấy anh không nói năng gì cũng mặc kệ, bỏ vào phòng ngủ ôm cuốn sách mới nhận. Một lúc lâu sau, cô ra ngoài uống nước, vẫn thấy Hải ngồi nguyên tư thế cũ trên ghế, trước mặt đặt chiếc laptop. Nghe tiếng cô, anh có vẻ hơi lung túng nhưng chẳng buồn nhìn lên, chỉ nhanh tay tắt màn hình đang hiển thị, mở ra một file thiết kế mới, trông trơn. Cô không chịu nổi không khí căng thẳng này, bèn lại giờ giọng trêu đùa:

- Mở phim đen xem hay sao mà phải vội tắt đi thế?

Vai anh hơi rung rung, nhưng không lên tiếng phủ nhận. Vân thờ dài:

- Haiz... Xem nào. Thứ 6 này em đi công tác rồi, ở nhà tha hồ nhé!

Anh ngẩng phắt đầu lên nhìn cô, vẻ lầm lì trên khuôn mặt biến đổi, trong mắt còn lóe lên một tia sáng lạ, có phần tình quái. Anh hỏi:

- Đi đâu?

- Hà Nội, ba ngày. – Thiên Vân bổ sung, cứ ngỡ anh sẽ tỏ lộ gì đó nhưng Hải không đáp lại sự chờ mong của cô. Thay vào đó, anh gục:

- Uống nước xong chưa? Xong rồi thì tắt điện. Anh muốn đi ngủ sớm.

Tắt thì tắt. Cô với tay tới chỗ công tắc điện. Tách một cái, cả căn phòng bỗng chìm trong bóng tối, chỉ lờ mờ những vệt sáng như ảo ảnh hắt vào từ cửa sổ. Vẫn nhìn bóng Hải quảng mạnh người lên nệm ghế, gác tay ngang trán, trong bụng hơi khó hiểu nhưng cũng không nói thêm gì, nhẹ nhàng đi vào bên trong. Nhưng một lát sau cảm thấy không yên lòng, cô rón rén he hé cửa nhìn ra, thấy Hải đã ngồi lại trước màn hình laptop, nhưng lần này đổi chỗ ngồi, hóa thành hướng đối mặt trực diện với cửa phòng cô. Đường như là anh có ý để cô không thể nào nhìn thấy màn hình laptop nếu có lỡ ra khỏi phòng. Hừm! Không biết anh đang giấu giếm gì làm cái trò mờ ám gì trong đêm tối thế này. Vẫn chau mày, chẳng lẽ lúc này đùa anh là phim đen thì đúng là phim đen thật? Không phải thế chứ? Vẫn khép cánh cửa lại, ngồi trên bàn làm việc, tự nhủ nhất định phải phanh phui sự thật nào đó mà anh đang che giấu.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Cuối cùng cũng tới ngày Thiên Vân xách hành lý lên đường đi công tác. Hải chờ cô ra sân bay, còn cẩn thận cầm giúp chiếc túi du lịch nhỏ mà nặng trĩu cho tới tận khi cô qua cửa hải quan tuy rằng anh vẫn giữ thái độ khấn trương thần bí và có chút xa cách, dường như bận rộn giấu cô lên lút làm chuyện gì đó suốt hai ngày qua, một mực không hé lộ cho cô biết. Vẫn buồn bực, nhưng cũng lo soạn tham luận cho buổi hội thảo chuyên ngành trong chuyến công tác lần này, nên chưa rảnh để mà tra xét. Họ vẫy tay chào tạm biệt qua hàng cửa ngăn cách. Đi được 10 bước chân, cô thử lén quay đầu nhìn lại, xem có còn thấy bóng dáng anh đứng ở đó nhìn theo mình hay không. Vẫn biết kiểu hành động này quá sức vớ vẩn nhưng trong lòng cô lại không ngừng nuôi hy vọng, thấy anh đứng ở vị trí cũ chờ đón ánh mắt của cô, lưu luyến không rời. Có điều, bóng dáng của anh đã mất hút không biết từ lúc nào. Thiên Vân mỉm cười tự giễu cái hành động ngớ ngẩn của mình. Thực tế quả thật là khác xa so với mấy cảnh trong tiểu thuyết, phim ảnh hay nhắc tới.

Cô loay hoay kiểm chỗ ngồi của mình trên máy bay. Đây rồi, hàng 25, hã E! Cô kiên nhẫn đợi một vài người khách kế bên tiến lên phía trước mới tới lượt mình nhón chân nhét chiếc túi căng phồng lên khoang hành lý phía bên trên. Chiếc túi hơi to một chút so với khoảng không gian đựng khiến cô bậm môi vừa đẩy vừa nhét nó vào. Đang loay hoay, một bàn tay nam giới thò ra từ phía sau đỉnh đầu của cô, giúp cô xử lý chiếc túi cứng đầu. Vẫn quay lại định cảm ơn, nhưng lời nói chưa kịp dâng lên nơi đầu môi đã biến thành một tiếng reo ngạc nhiên khe khẽ:

- Ô! Anh ạ!

- Ủ, là anh đây! – Giám đốc Phú đứng gần sau lưng cô, cười cười thay cho lời chào. Máy bay chật chội, một hành khách len qua lối đi, khiến cho hai người bọn họ bị ép sát vào nhau. Vẫn ngược lưng vào trong ghế ngồi. Điều cô không thể ngờ được là anh ta cũng chen vào theo. Hóa ra, ghế của anh ngay sát bên cô. Bây giờ cô mới vỡ lẽ nụ cười đầy ẩn ý của chị Phương lúc thông báo chuyển công tác này với cô, vốn có liên quan đến Phú. Bà mới ấy vẫn chưa từ bỏ chuyện tốt đẹp mình muốn vun cho đàn em. Cô lẽ ra phải đoán được từ sớm là trong chuyến đi Hà Nội này thì giám đốc một công ty phát hành lớn cũng có thể tham gia chứ. Vẫn thầm than khổ trong lòng. Hai người bọn họ cũng mới chỉ gặp nhau đôi lần, thậm chí cũng không phải là tự giác gì mà đều là do người khác hay hoàn cảnh tác động vào. Sau đó, cô cũng chẳng thấy anh liên lạc lại gì thêm. Chắc về bình tĩnh tế nhị của cô làm anh chán ngấy. Và lại, bên cạnh anh các cô gái xinh đẹp giỏi giang thiếu gì, anh vợ một cái lại không được vài người vài người ưng ý hay sao? Nghĩ đến đây, cô yên lòng ngả người xuống lưng ghế.

Tiếng loa trên hệ thống phát ra một giọng nữ mềm mại, yêu cầu các hành khách ngồi yên vị trí, thắt dây an toàn, gấp bàn ăn, tắt hết các thiết bị di động để máy bay chuẩn bị cất cánh. Không muốn trò chuyện nhiều lời với người ngồi cạnh, vừa nghe báo hiệu máy bay đã ổn định trên không, Thiên Vân tựa đầu vào gần cửa sổ, nhắm mắt ngủ, bỏ qua cả suất ăn nhẹ phục vụ trên chuyến bay. Thế mà cuối cùng cô cũng dễ dàng ngủ thiếp đi thật. Thậm chí đến khi Phú lay khẽ cánh tay cô, nhắc cô dựng thẳng lưng ghế dậy vì máy bay sắp hạ cánh, cô mới mở mắt hé mắt ra. Mất vài phút di chuyển trên đường băng, cuối cùng, máy bay cũng dừng hẳn. Đám hành khách nhộn nhạo như những con ong trong tổ, ai nấy khấn trương muốn thoát cho nhanh ra khỏi khoang bụng của con chim sắt khổng lồ này. Lúc Vân đi theo sau Phú ra tới khoang hạng nhất, bất chợt một người phụ nữ lớn tuổi hướng về phía Phú nói:

- Anh gì ơi, cảm ơn anh lúc nãy đã đổi ghế cho tôi nhé! Ngồi ở khoang này đúng là êm quá cơ. Cứ như ru ấy.

- Dạ, không có gì đâu cô.

Họ còn trao đổi thêm vài câu xã giao nữa, Vân đều nghe thấy hết. Vậy là, cái ý nghĩ dở cho cô yên lòng lúc mới vào máy bay bỗng nhiên tan rã. Anh ấy vẫn để ý đến cô sao? Cô không biết nên lấy làm vui hay là buồn về chuyện này nữa.

Về đến khách sạn, cô nhận được điện thoại của Hải. Anh hỏi cô đã tới nói chưa, thời tiết ở Hà Nội như thế nào, có mệt không, có bị say xe không. Giọng anh rất vui vẻ, cô còn nghe rất rõ những tiếng ồn ào của rất nhiều người và cả tiếng máy móc đang vận hành.

- Anh đang ở công trường hay sao mà ồn thế?

- Ừ, anh đang bận chút. Thế thôi, gặp sau nhé!

Hơ! Chưa để cô kịp nói gì, điện thoại đã bị anh cúp rồi!

Cuộc hội thảo diễn ra khá thuận lợi. Trong suốt thời gian này, Phú luôn theo cạnh chăm sóc Vân rất tận tình nhưng đều bị cô khéo léo khước từ. Buổi tối thứ 7, trước ngày chuyển công tác kết thúc, Phú hẹn đưa cô đi ăn tối. Về kiến quyết của anh khiến cho Vân khó có thể chối từ. Thế là cô đành theo anh lên taxi, nhằm hướng Hồ Tây mà tiến. Đường phố Hà Nội cô không rành rẽ lắm, chỉ thấy xe đi qua những con phố nhỏ mà ồn ào, rồi lại vòng qua những ngõ ngách sâu hút, cũng ồn ào không kém. Cuối cùng xe cũng dừng lại trước cửa một ngôi nhà, mà nếu như không có tấm biển đề chữ “Nhà hàng Hoa Hải”, thì cô cứ nghĩ nó cũng là một nhà dân bình thường nào đó. Từ cổng, hai người đi sâu vào trong sân mới thấy một nhân viên nam mặc quần tây, áo sơ mi hơi cũ nhưng sạch sẽ, chạy ra đón, rồi dẫn họ lên lầu trên. Con gió mát từ những tán hoa sữa bên ngoài cửa sổ ủa vào, Vân chợt nhận ra, họ đang ngồi ở một vị trí ngay sát con sông Hồng trứ danh trên đất Bắc. Xa xa về phía bên phải tầm mắt của cô là dòng sông rộng lớn, lúc này chỉ thấy màu lấp lánh bạc của những con sóng nhấp nhô chứ không nhìn rõ cảnh vật.

Phục vụ mang thực đơn lên. Vân tò mò mở ra, thấy toàn là những món ăn đặc sản với nhiều cái tên lạ lẫm khiến cho cô không biết nên chọn món nào, đành phó thác cho Phú. Anh không cần nhìn thực đơn, chỉ nhìn cô cất tiếng hỏi:

- Nơi này ngon nhất là món cá lăng. Mình chọn một con cá lăng được không em?

- Dạ được.

Anh quay sang cậu phục vụ:

- Phiền lấy một con cá đủ cho 3 món, hai người ăn, một chiên nghệ, một hấp, một lẩu măng chua.

Anh quay sang Vân dò hỏi, cô gật gù đầu tỏ vẻ đồng ý cả hai chân hai tay.

- Anh chị có dùng rượu, bia hay đồ uống gì không ạ? Hay anh chị dùng vang nhé?

- Cũng được.

- Anh chị dùng vang Pháp hay Chi-lê ạ? Nhà hàng em mới nhập về một lô vang Chi-lê rất ngon, để em mang ra cho anh chị xem – Người phục vụ nhanh nhẹn mang tới một chai vang trắng thanh mảnh, chia phần nhãn tới trước mặt Phú, xong lại chia sang phía Vân. Chai vang được ủ từ năm 1997, của một hãng nước ngoài có cái tên rất dài.

- Uống thử chai này nhé?

- Dạ, em thế nào cũng được.

- Vậy khui chai này!

Rượu được rót ra hai ly thủy tinh. Một lát sau, các món ăn nóng hổi cũng được bưng ra. Thịt cá lăng mềm chắc, lại ngọt, dù hấp hay chiên cũng đều ngon như nhau. Vân phải công nhận giám đốc Phú là người rất sành ăn. Hai người vừa ăn vừa nói chuyện linh tinh về những nét đối lập và tương đồng trong phong cách ẩm thực của Hà Nội và Sài Gòn, tuyệt nhiên không nói gì tới những chuyện cá nhân. Ăn xong, thời gian vẫn còn sớm, Phú lại rủ Vân đi dạo ngắm cảnh hồ Gươm về đêm. Thực lòng Vân không muốn đi, nhưng cô linh cảm thấy lần đi dạo này sẽ giải quyết được nhiều điều vướng mắc giữa hai người. Nếu đã vậy, thì nói luôn một lần này cho xong.

Sáng hôm sau, theo như chỉ dẫn của Mùa Xuân, Vân tìm được cửa hàng ô mai Hồng Lam ở phố Hàng Đường, chen vào cái cửa hàng bé tí tẹo như cái hộp gỗ vuông ấy, lựa vài hộp sấu bao tử cho các cô ở văn phòng. Gồm, trước khi đi họ đã nhăm nháy dạn dò, chỉ sợ cô quên mất món đặc sản chua chua ngọt ngọt mà đám các cô nữ này rất nghiện. Sau đó lang thang thế nào, lại lạc sang một con phố chỉ toàn bày đồ trang sức vàng bạc. Trong vai một người khách du lịch thành thoi, Vân ngắm nghía qua dây tù kính một cách tò mò. Những người bán hàng trông thấy cô đều nở nụ cười thân thiện, đơn giản chào mời. Giọng Hà Nội nghe ngọt như mía lùi, nhưng âm sắc lại hơi cao, có vài phần khách sáo. Lúc cô đi lướt qua một cửa hàng, không hiểu sao trong khoảnh khắc ngắn ngủi đứng lại, ánh mắt ngay lập tức bị một cặp nhẫn thu hút. Cặp nhẫn đôi làm bằng bạch kim, khá mảnh, có khắc hình hai chiếc lá phong. Mỗi cuống lá gắn một viên đá nhỏ sáng lấp lánh. Cô đã đi qua rồi, nhưng không kim được, lại quay lại. Cuối cùng, cũng bị cặp nhẫn tình xảo đẹp đẽ ấy làm cho mê hoặc, phải rút ví tiền ra.

- Cô có muốn khắc tên hay chữ gì đó vào mặt trong của nhẫn không? – Người bán hàng hỏi.

- Dạ, được à?

- Miễn phí! Nhưng phải chiều mới lấy được.

- Chiều thì cháu bay vào Sài Gòn mất rồi.

- Không sao, nếu cô thích thì để lại địa chỉ. Chúng tôi sẽ gửi tới tận nơi. Cái cửa hàng này uy tín đã mấy chục năm, từ thời ông nội tôi tới giờ, không có lừa đảo đâu mà sợ. Còn không thì tôi gói luôn cho cô.

Thế là Thiên Vân ghi địa chỉ lại. Buổi chiều, cô được đơn vị tổ chức đón ra sân bay. Phú cũng ở trong đám hành khách trên chuyến bay này, nhưng anh không còn đổi vé cho ai nữa mà ngồi yên vị ở khoang hạng nhất. Lúc cô đi lên máy bay, có lướt qua anh, cảm giác áy náy tới qua trời dậy trong lồng ngực. Nhưng anh nhìn thấy cô lại tỉnh như không, còn khẽ nhoen cười.

Tối qua, khi ngồi trên chiếc ghế đá còn trống duy nhất cạnh Bờ Hồ, Phú đã hỏi cô:

- Chúng ta hẹn hò đi. Làm bạn gái của anh nhé!

Vân định nói ra câu trả lời cô đã dốt đi dốt lại nhiều lần ở trong đầu. Nhưng cuối cùng chỉ biết thốt lên:

- Em không thể!

Dù giọng điệu của cô kiên định, nhưng chỉ cô mới biết trong lòng cũng đang cảm thấy một chút xót xa, chỉ một chút thôi. Có lẽ cô cũng như đa số phụ nữ trên thế gian này. Dù từ chối người mình không yêu thì vẫn thấy áy náy thương cảm. Huống hồ cô biết Phú là một người đàn ông tốt.

- Là anh chàng đó đúng không? – Anh hỏi sau những phút im lặng.

- Là anh ấy.

Phú ngồi thẳng người lại, không nhìn cô, mà nhìn ra phía tháp Rùa đang lấp lánh đèn:

- Anh nói thế này nhé. Hy vọng em không phật lòng. Anh cảm thấy em hợp với anh hơn với cậu ta. Anh biết cậu ta kém tuổi em. Việc đó thời nay cũng không quá quan trọng. Cái chính là tính cách của cậu ta và của em có về hơi trái ngược. Bây giờ em có thể thấy cậu ta nhiệt tình với mình, nhưng với độ tuổi ấy, con người ấy, cái nhiệt tình có cao đến đâu, mạnh đến đâu rồi cũng sẽ phai nhạt. Đàn ông khác phụ nữ. Ở tuổi 20, phụ nữ đã trưởng thành, còn con trai bọn anh, thì vẫn chỉ là một đứa trẻ to đầu ham vui không hơn. Anh cũng đã trải qua vài mối tình tương có thể nhảy vào nước sôi lửa bỏng, nhưng cuối cùng đến tuổi này rồi, chỉ muốn tìm một người hợp với mình để lấy làm vợ. Em cũng đã đến lúc cần một nơi chốn ổn định. Vì vậy, anh nghĩ chúng ta nên cho nhau một cơ hội.

Đó là lời nói xuất phát từ miệng của một người đàn ông thành đạt, chín chắn. Người ta bình tĩnh như thế, khi bị từ chối vẫn ngẩng cao đầu thỉnh giáo người đối diện. Vân cúi đầu nên thế không biết cô đang nghĩ gì. Rất lâu, rất lâu sau, cô mới ngẩng lên, nói khẽ khàng:

- Em cảm ơn anh đã dành tình cảm cho em. Thật đấy. Em rất trân trọng những lời anh vừa bảo em. Nhưng em chỉ có thể nói xin lỗi. Trước đây em cũng chưa từng nghĩ mình với anh ấy có thể đến bên nhau, thậm chí cũng đã từng coi anh ấy chỉ như một đứa trẻ con. Nhưng rồi em chợt nhận ra, nếu như có niềm tin, thì sẽ có cam đảm. Cũng không nói là em tin tưởng anh ấy, mà là em đang tin tưởng chính mình. Em tin rằng em sẽ hạnh phúc với quyết định của mình.

Cô cũng gật đầu với anh, sau đó đi tìm ghế của mình. Lần này là hàng 15, dãy A. Nhưng ghế đó đã có người ngồi vào trước mắt rồi. Vân nhú mào, kiểm tra lại cuống vé. Không, cô không nhầm, đúng là ghế 15 dãy A của cô đã bị người khác chiếm mất. Cô cất giọng lịch sự:

- Xin lỗi, phiền anh kiểm tra lại vé. Đây là ghế của tôi.

Người đàn ông ngó ra một lát, rồi thò tay vào túi áo khoác lôi vé ra sẫm soi, rồi lại nhìn lên ký hiệu ghế trên đầu. Sau đó, anh ta đứng dậy cười ngượng nghịu:

- Áy chết. Xin lỗi cô. Tôi nhầm. Ghế của tôi ở hàng trên.

- Dạ, không có gì ạ.

Cô giành lại ghế của mình, an ổn ngồi xuống. Cứ như thế, nếu như mỗi người có một chiếc vé định sẵn chiếc ghế nào là dành cho mình thì thật tốt biết bao. Sẽ chẳng phải hoang mang, chẳng phải lo nghĩ, chẳng phải nghi ngờ. Nhưng cuộc đời lại không như vậy. Chiếc ghế nào định sẵn là để dành cho riêng mình cô? Không một ai biết trước được. Nên người ta chỉ có thể tin tưởng mà chọn cho mình một nơi chốn yên bình nào đó mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mơ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 35

Cuộc điện thoại đầu tiên Thiên Vân nhận được ngay sau khi rời khỏi sân bay là của chị Phương. “Bà mối hờ” không kìm được sự nhiệt tình, sốt ruột gọi cho cô muốn nghe kết quả của “chuyến công tác”. Nghe thấy chữ “Bình thường chị ạ!” của Vân, chị Phương nồn nóng cơ hồ như muốn hét lên trong điện thoại: “Bình thường là bình thường thế nào! Cô không nói đề tôi đi hỏi cậu Phú!”. Hết xong là cụp máy. Có thể thấy chị khá hy vọng vào tiến triển

của mối quan hệ giữa hai người qua lần đi công tác chung này. Vẫn nhớ sự lạnh nhạt lần trước của tổng biên tập với mình. Lại thêm lần này nữa thì không biết thái độ của chị sẽ ra sao đây? Tuy nhiên, điều khiến cho cô đau đầu hơn lúc này lại là Hải. Sau cú điện thoại hỏi thăm lấy lệ mấy ngày trước, anh không hề gọi lại cho cô thêm một cú điện thoại nào, chỉ nhắn mấy tin nhắn nội dung không quan trọng, mà đến khi cô nhiệt tình nhắn lại thì anh cũng lơ đãng luôn. Biết được ngày giờ quay về Sài Gòn của cô, anh nói anh không thể đón cô được, vì anh bận chuyển nhà. Anh đã tìm được chỗ để thuê rồi. Nhanh thật đấy! Có thể là anh đã nhớ đến giao ước của cô với anh, nếu như không tìm được chỗ để thuê ngay trong tuần thì sẽ bị tổng khứ đi không thương tiếc. Được! Cũng khá khen cho anh ta có ý thức tự lực tự cường cao như thế.

Vẫn trả tiền taxi rồi kéo chiếc túi du lịch lúc này đã nặng thêm mấy phần vào cổng của chung cư, cố rặn ra một nụ cười chào hỏi cô bảo vệ, rồi lách thếch chui vào thang máy, nặng nề ấn số. Đing đoong! Thang máy dừng lại. Cô kéo túi ra, lê chân tới trước căn hộ của mình, dùng chiếc khóa đã cầm sẵn trên tay để mở cửa. Chào đón cô là... một căn phòng lạ hoắc. Hình như cô lại lơ đãng mà đi nhầm vào nhà của tầng dưới rồi. Cô vô thức định đi ra lại thang máy. Nhưng vừa dọm bước thì chợt thấy có gì đó không đúng. Nếu như đây là căn hộ ở tầng 4, thì làm sao chìa khóa của cô có thể mở cánh cửa này ra được? Chẳng lẽ cô mới chỉ đi công tác có mấy ngày, thế giới này đã vật đổi sao dời? Vứt phịch chiếc túi du lịch xuống dưới chân, cô kiên quyết đi vào bên trong căn hộ để xem xét kỹ hơn. Nếu như đây đúng là căn hộ của cô thì nội thất của nó đã được thay đổi hoàn toàn. Nền gạch bông trước đây thay bằng sàn gỗ bóng loáng, khu vực bếp lộn xộn với nồi niêu xong chảo rối rắm lộn xộn đã biến mất, thay vào đó là những chiếc tủ màu sắc trang nhã được bắt trên tường, phía dưới là chiếc bếp ga âm có in cả hoa văn nhìn đẹp như một tác phẩm nghệ thuật. Bộ sofa trong phòng khách được dẹp lui vào góc tường, giữa phòng trải một tấm thảm lông cừu xanh nhạt, liền kề một chiếc ghế lười dạng chữ nhật đặt ngay dưới ô cửa sổ, trên đó xếp vài chiếc gối đệm lớn màu vàng chanh, tiếp màu với tấm rèm cửa sổ khiến ta có thể hình dung ra một chỗ ngả lưng đọc sách lý tưởng. Bất ngờ nhất là bức tường giả thạch cao ở giữa phòng đã bị dỡ bỏ, thay vào đó là một tấm kính lừng có khắc hoa văn trong mờ. Phòng ngủ của cô... Ôi chiếc giường sắt nhỏ bé thân thuộc của cô... nay còn đâu! Thay vào đó là một chiếc giường đôi chần gối trắng tinh. Hoàng Thiên Vân một mình đứng giữa căn phòng lạ lạ quen quen, bàng hoàng vẫn còn chưa dứt nhưng trong đầu cô lập tức bật ngay ra một cái tên: Hải! Nguyễn Trường Hải, tôi sẽ xử trăm anh!

Con kích động đang chạy rần rật trong huyết quản. Cô nhào tới bên chiếc điện thoại, vừa bấm số vừa lầm bầm “Anh dám không nghe điện thoại không?”. Ngay khi thông cuộc gọi, cô nghe giọng mình nghẹn ngào:

- Hải! Anh đã làm gì căn hộ của tôi thế hả?

- Anh...

- Anh cái gì, đang ở đâu thế? Về ngay đây cho tôi. Anh chắc chết rồi, nghe chưa!

Những lời đe dọa của cô không làm cho kẻ chủ mưu hoảng sợ, trái lại, tiếng Hải khẽ cười đầu bên kia, khiến cho giọng cô hơi chùng xuống:

- Anh cười cái gì?

- Anh chưa từng thấy bộ dạng lúc tức giận của em. Trước đây lúc bực mình lắm, em cũng cực kỳ nhỏ nhẹ.

- Điều anh chưa từng thấy còn nhiều vô kể. Có về không thì bảo!

- Anh... không đi được.

- Đùa à? Tôi không đùa đâu đấy!

- Vậy em lên đây đi. Lầu 7, căn hộ 714.

Vân ngó người ra nửa phút mới nhận thức được một thông tin là Hải đã thuê nhà ở tầng 7 của khu chung cư này theo sự gợi ý của cô tổ trưởng.

- Được! Lên thì lên! Và tốt nhất là anh đừng có mà giờ trò gì đấy.

Thiên Vân ném điện thoại lên giường, hùng dũng như nữ thần công lý lao ra khỏi phòng, quyết đòi lại tôn nghiêm cho bản thân. Thang máy bận, cô chẳng buồn đợi, cứ thế leo thang bộ lên thêm 2 tầng lầu, đập như phá cửa căn hộ 714.

- Vào đi, cửa không khóa. – Tiếng Hải vọng ra nho nhỏ.

Vừa bước vào bên trong, cô đang bực mình mấy tự nhiên cũng phải muốn bật cười. Căn hộ trống trơn, chẳng có thứ đồ đạc nội thất nào đáng kể trừ chiếc giường sắt nhỏ của cô kê ở giữa. Trên giường, Hải đang nửa nằm nửa ngồi, một chân duỗi thẳng, một chân thả xuống đất. Phần mắt cá bên chiếc chân duỗi thẳng của anh được băng bó bằng vài co giãn chuyên dụng, nhưng lúc này đang được phủ một tấm chăn mỏng nên không thể nhìn thấy được.

Hải nheo nheo mắt nhìn Thiên Vân đánh giá, sau đó mỉm cười, nụ cười rạn rờ quen thuộc:

- Ở Hà Nội có vài ngày mà hình như em xinh ra đấy!

Coi cái miệng anh kia! Dẻo như kẹo kéo.

- Có nhìn em cũng không thoát tội được đâu! – Vân đe. Cô bước lại gần, đứng trước mặt anh, hai tay chống nạnh: – Tại sao anh lại tự ý sửa nhà em như vậy hả? Lại còn dám lừa lúc em đi vắng nữa chứ. Hóa ra anh lên lên lút lút mấy ngày nay là để làm cái việc đó à?

Thấy anh giương mắt nhìn mình trong im lặng, Dương khua khoắng đôi tay trước mặt anh:

- Sao không nói gì? Anh phải giải thích rõ ràng chứ. Ý của anh là gì? Hà? Hà...

Hải tóm lấy hai tay cô, kéo về phía anh, chầm dứt tràng lái nhai của cô bằng cách rướn đầu lên, động tác như chuẩn bị hôn. Vân lập tức lui về đằng sau theo phản xạ, tức giận giữa phản kháng:

- Anh quá đáng lắm, đã sai mà còn không chịu nhận lỗi, lại định làm cái gì thế này?

- A...

- Còn kêu nữa chứ. Anh coi là ai đang bắt nạt ai vậy?

Hải buông cô ra, miệng không ngừng rên rỉ, hai tay ôm lấy chân:

- Em... em ngồi lên chân anh rồi!

Cô giật mình nhồm đậy, lo lắng nhìn nét mặt đau đớn của Hải:

- Anh sao vậy? Đừng đùa nữa!

Miệng nói vậy nhưng tay cô đã nhanh chóng lật tấm chăn ra, sững sờ nhìn vào phần chân bị băng bó của anh, kinh ngạc kêu khẽ:

- Chân của anh...

- Không sao đâu. Chắc do bong gân lần trước chưa hết.

Vân không màng anh giải thích lời thôi, nằng nặc đưa anh vào bệnh viện để kiểm tra. Kết quả thật tồi tệ: Gân bị đứt một phần, phải nằm viện vài ngày để xác định có phải phẫu thuật nối gân hay không. Cô tới quây để làm thủ tục nhập viện, tranh thủ chạy về nhà sửa soạn một ít đồ đạc để đem vào bệnh viện, lâu nay chưa từng tất bật như vậy nên nao loạn hết cả lên, đến nỗi Hải phải nhắc: “Nào nào! Cần thận không em cũng phải nhập viện luôn đó”. Thực ra anh cũng không ngờ tình trạng của mình lại ra nông nỗi này. Lần trước gặp tai nạn ở công trường, chân bị đau nhưng anh cũng tưởng là chỉ bong gân qua loa, có người tặng chai rượu thuốc nói xoa bóp là khỏi. Sau đó anh tất bật sửa lại nội thất trong căn hộ của Thiên Vân kịp trong thời gian cô đi Hà Nội, chắc là do vận động mạnh mấy ngày nay nên lại động vào vết thương.

Hải nằm trong một phòng bệnh có hai giường. Bệnh nhân kia cũng là một thanh niên trẻ, nghe đâu gặp tai nạn xe máy bị gãy chân phải, bó bột kín mít từ háng tới gót chân. Còn anh, nói là “nằm viện” nhưng thực ra tự anh vẫn có thể nhảy lò cò đi lại bình thường, chỉ cần chân bị thương tránh vận động là được. Nhưng bác sĩ cũng cảnh báo nếu như không được nghỉ ngơi tốt, chấn thương sẽ khó lành, nguy hiểm nhất là ảnh hưởng sau này.

Cũng may là tiến độ sửa sang căn hộ của Thiên Vân được hoàn thành đúng như dự định, không uống công anh thức đêm thức hôm hoàn thành bản thiết kế trong thời gian nhanh kỷ lục, đồng thời “bắt cóc” hết đội thi công trong công ty của Phong đến lao động không kể đêm ngày. Lại nói đến anh chàng Phong bạn anh, sau khi góp vốn với ông chủ đổ vào đầu tư đất đai ở khu vực ngoại vi, tương thuận lợi mà phát lên thành triệu phú, đâu ai dè thị trường bất động sản bị đóng băng mãi không khởi sắc. Cũng may do trước đó anh ta có tung ra bán một đợt đất dự án trước khi thị trường đi xuống, gom lại được một ít vốn, có thể tự mình mở một công ty kiến trúc, chuyên thiết kế và thi công nội ngoại thất các công trình dân dụng. Khi thăm thú hiện trường thi công, Phong không hiểu:

- Cậu đúng là định “chủ không có nhà gà vọc niêu tôm” thế này à?

- Lại học được thành ngữ mới đấy à? Ha ha... Tôi nào có thích ăn tôm, tôi chỉ muốn cho cô ấy một niềm vui bất ngờ.

- Bất ngờ cái con khi. Đây gọi là hành vi phá hoại có mục đích thì đúng hơn đấy.

Hải không phục:

- Cậu coi thiết kế của tôi rồi mà nói là phá hoại á. Chỉ sợ cậu chụp ảnh, đăng lên website, không khéo lại lừa thêm được khối khách hàng đấy. Mà không, tôi không cho phép cậu chụp thiết kế của tôi. Nó phải là độc nhất vô nhị.

Phong lắc đầu làm ra vẻ “Cậu là đồ bỏ!”. Anh chưa gặp cô gái chủ nhà, nhưng không biết cô ta là thần thánh hay yêu quái phương nào mà chỉ trong một thời gian ngắn đã khiến cho cậu bạn thân của anh trở nên... e hèm... khá là điên loạn!

Anh chột hạ:

- Ít ra cậu cũng cần phải bàn bạc với cô ấy chứ!

Đáp lại anh là một câu nói, nội dung rất bằng quơ:

- Sớm muộn gì cũng phải sửa lại mà.

Hải nhập viện vào chiều chủ nhật nên số lượng bệnh nhân, cũng như lượng người tới khám chữa bệnh không đông như những ngày thường trong tuần. Thậm chí không khí còn có chút gì lặng lẽ, tịch mịch, những tiếng bước ngoài hành lang cũng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Sau khi Thiên Vân về nhà lấy đồ đạc, anh nằm vờ trên giường, xem vài chương trình truyền hình tẻ ngắt đang chiếu trên chiếc tivi treo ở giữa phòng cũng buồn, bèn quay sang

người bệnh cùng phòng định hỏi han vài câu. Ai ngờ, từ lúc vào đây đến giờ, anh đều thấy bệnh nhân nằm quay mặt vào tường, đưa lưng ra ngoài, chẳng biết là ngủ hay đang nằm nghỉ gì. Một vài lọn tóc nhuộm vàng hoe của người bệnh lộ ra khỏi lớp bông băng trên đầu, phía dái tai lấp lánh một chiếc khuyên kim loại. Hải bắt giác sờ vào dái tai của mình. Trên đó cũng vẫn còn dấu vết của không chỉ một mà là vài cái lỗ lớn bé. Sau một thời gian không đeo khuyên, chúng mờ dần đi, có cái đã bị bít lỗ, nhưng chắc chắn chúng sẽ không hoàn toàn biến mất được, như những bằng chứng chẳng thể chối cãi của một thời tuổi trẻ nổi loạn và sa ngã trong quá khứ. Trong ký ức của anh vẫn đầy ắp những lần tiệc tùng thâu đêm, những chuỗi ngày vật vờ trong khu đèn mờ tận cùng phía Nam Cali, trong những căn phòng nhộp nhúa đầy ngập quần áo bẩn và thức ăn để lâu. Giữa lớp lớp âm thanh kích động, làn khói trắng đầy ma mị của thuốc phiện, những cuộc làm tình triền miên... anh bị nhấn chìm trong đó, bị thiêu đốt bởi sức nóng của ảo giác, để chúng giúp anh tạm quên đi cơn khát của chính mình. Rồi đêm đó, cảnh sát bất ngờ xuất hiện, gom tất cả đám thanh niên trụy lạc đó vào đồn. Chỉ có anh là tỉnh, nên chỉ có anh mới nhìn thấy ánh mắt đầy vẻ chán ghét và khinh bỉ của một tay cảnh sát mắt đen. Đêm đó, anh lên cơn sốt trong trại tạm giam, trán nóng rực như hòn than. Khi chìm vào cơn mê sáng, anh khát vọng biết bao một bàn tay dịu dàng nào đó đặt lên trán anh. Cũng như bao lần trước đây, anh luôn chờ bàn tay của mẹ một lần ân cần vỗ về lên trán anh, hay lùa vào tóc anh. Anh cứ chờ mãi, chờ mãi trong vô vọng...

Thiên Vân vào đến bệnh viện hơi muộn so với dự tính. Lúc cô đẩy cửa phòng bệnh, thấy Hải đã thiếp đi trên giường. Hình như anh đang gặp phải một giấc mơ xấu. Trán nhả lại, mặt đỏ đỏ như bị sốt, khóe môi gập gập khô sứt. Cô lặng lẽ cúi người xuống, lo lắng nhẹ đặt bàn tay lên vàng trán anh. Bàn tay cô mới đi ở ngoài đường vào nên hơi lạnh, đụng phải da thịt nóng ran khiến cô bất giác rụt lại. Nhưng ngay lúc ấy, cô thấy người con trai trước mắt mình mỉm cười, đôi môi khô mở ra, mơ màng gọi:

- Mẹ ơi!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

- Thiên Vân?

- Tội đây! – Giọng Vân đầy chất hình sự.

- Hoa... đẹp chứ?

- Đẹp. Nhưng tôi không thích. Tôi đã quá tuổi cho những thứ trẻ con như thế. Đứng đấy. Thật là trẻ con.

Vân cố gắng lựa chọn từ ngữ để chọc vào tự ái của Hải. Cô muốn nhấn sâu vào khoảng cách tuổi tác và hy vọng mình có thể cư xử với cậu ta như một bậc đàn chị. Đầu dây bên kia im lặng. Phải chăng những lời của cô đã có tác dụng? Được vậy thì thật tốt nhưng tại sao cô lại thấy có cảm giác hơi hơi áy náy. Mãi một lúc sau, Hải mới lên tiếng.

- Tặng hoa là trẻ con à? Vậy thì lần sau, anh sẽ mang đồ ăn tới cho em. Cái đó thì già trẻ gì cũng đều cần đến cả.

- Hải... cậu... cậu... – Vân bắt lực với gã thanh niên trơ tráo này. – Tối nay cậu có rảnh không? Tôi muốn gặp cậu. – Cô cố nén lại. Phải đợi đến tối nay, gặp mặt trực tiếp sẽ dễ dàng nói chuyện hơn.

- Hãy gọi anh bằng anh. – Hải đính chính một cách gian xảo. – Nếu xưng hô không đúng, rất khó nói chuyện tiếp.

Cái gì? Cậu ta còn dám uy hiếp cả mình? Quá bằng như cậu ta nói “không gọi anh thì đừng mong nói chuyện với cậu ta”? Thôi được rồi, cô cũng chẳng thấy có gì hay ho mà đôi co với gã cứng đầu này.

- Tối nay. Cà phê TN chỗ Hàng Xanh.

- Không. Nhàm chán lắm.

- Vậy quán nào?

- Anh sẽ nói sau. Năm rưỡi anh sẽ tới văn phòng của em.

- Không được... anh cho địa chỉ đi, tôi sẽ tự tới đó.

Giọng nữ cao vút bực bội. Hải giờ chiếc điện thoại ra xa để ngăn âm thanh chói tai ấy lại. Sau đó anh mỉm cười đóng điện thoại, vờ như không nghe thấy câu nói cuối cùng. Hoàng Thiên Vân, anh đã nói với em rồi nhì! Anh sẽ theo đuổi em đấy. Vì thế hãy chuẩn bị tinh thần mà chống đỡ những đợt tấn công liên tiếp đi nhé. Xem em còn trốn tránh được đến khi nào. Một cơn cáo mẫn nguyện tự âm thầm tàn thương bản thân. Đòn tấn công đầu tiên của cáo đã đạt được mục đích. Chỉ ít, cơn mồi đã phải tự động tìm đến. Mà cơn mồi này, hình như lại rất không có kinh nghiệm.

Cuối giờ, trước cổng của tòa nhà văn phòng xuất bản Thời Đại xuất hiện một chàng trai. Anh mặc một chiếc quần jean xám và áo pull mỏng màu trắng, đứng tựa lưng vào một gốc cây to ven đường. Thân hình cao ráo, tràn đầy nét trẻ trung và phóng khoáng. Các cô gái văn phòng sau một ngày ngồi mồm

meo trước máy tính, cuối buổi uể oải thoát được ra ngoài, bất ngờ được thấy một anh chàng trẻ tuổi đẹp trai, tâm tình trở nên tốt như đi shopping. Mà tại sao gặp ai từ tòa nhà đi ra, anh ta cũng cười như gặp người quen thế kia nhỉ? Văn dắt chiếc xe cở lổ xỉ đi ra, tự nhiên lại cảm thấy bức mình. Hải nhìn thấy Văn, giơ tay ra vẫy, thân mật gọi to:

- Thiên Văn, anh đây!

Văn bắt đắc dĩ quay sang, mặt méo xệch. Anh ta gọi to như thế, cả hai hàng phố đều nghe thấy. Mà gọi to, thôi thì cũng đã gọi rồi, nhưng “Thiên Văn” không đủ hay sao, mà còn phải thêm cả hai từ “anh đây” vào nữa. Các cô gái làm cùng tòa nhà trước khi rồ ga đi còn nán lại chốc lát nhìn hai người, cười hi hi – cái kiểu cười như muốn ám chỉ rằng: “Chúng tôi biết tông cả rồi đấy nhé!”

Văn vừa lườm Hải vừa hỏi:

- Đi đâu đây? Mà lần sau anh đừng tới đây nữa. Văn phòng tôi rất nhiều chuyện.

Hải mỉm cười, không đáp lại. Nhưng trong bụng thì khoái chí thầm nghĩ đằng nào thì đồng nghiệp của Văn cũng sẽ biết anh cả thôi mà. Không sớm thì muộn...

- Đường hơi lát lổ. Để anh chạy.

Hải giành lấy tay lái. Anh khởi động chiếc xe, sau đó quay sang nhìn cô gái vẫn đứng ở bên lề đường, hất đầu ra hiệu lên xe.

- Này, anh chàng Việt Kiều. – Văn cảnh cáo. – Tôi là cư dân của thành phố này hơn chục năm. Còn anh mới tới có mấy tháng. Anh nói vậy có khoác lác quá không đây?

Tuy nói thế, nhưng cô vẫn ngoan ngoãn ngồi đằng sau, thận trọng nắm tay vào đuôi xe. Hải cười nhạt trước sự cẩn thận của Văn, rồ ga phóng đi.

Quán nằm trong một con hẻm nhỏ ngay trung tâm quận nhất. Họ phải gửi xe tít ở ngoài đầu đường, sau đó đi bộ vào. Hẻm yên tĩnh, một bên trồng một hàng hoa leo Văn không biết là hoa gì, chỉ thấy mùi thơm hăng hắc ngòn ngọt lan tỏa khắp không gian. Chẳng thấy hàng quán đâu cả. Chỉ thấy bốn bề yên tĩnh như một khu phố tách biệt, không hề thấy cửa hàng, cửa hiệu hay dấu hiệu gì của chốn ăn uống, giải trí. Đầu đó vang lên tiếng kèn Ác mô ni ca vui vẻ. Người chơi chưa thạo, cứ thối mãi một điệu, mắc lỗi, lại thối rồi lại mắc lỗi vào đúng một chỗ.

Văn hoang mang không biết Hải có nhầm lẫn gì không. Nhưng thấy anh cứ bình tĩnh mà bước nên cô cũng lặng lẽ theo sau. Họ đi đến cuối hẻm, thấy một cái sân nhỏ có vài ba ngôi nhà chung quanh. Hẻm cụt. Văn thất vọng. Nhưng chính lúc ấy, Hải mở một cánh cửa gỗ cũ kỹ phết sơn trắng và bước vào. Phía sau cánh cửa gỗ mộc mạc chính là một quán cà phê. Quán nhỏ xíu, nhưng bài trí phá cách. Một cành cây khô lớn treo giữa phòng, trên đó có cả ngàn con hạc gấp từ giấy báo cũ. Gác gỗ tròn quây xung quanh, lúp xúp những ô, mái trông như những tổ chim bồ câu. Phía dưới có một sân khấu nhỏ, đặt một bộ trống, mấy cây ghi-ta thùng. Ánh sáng nhàn nhạt lan tỏa trong quán từ những cây đèn kiểu măng-xông cổ bằng sắt có lắp gương. Quán không có một bóng người. Như để giải thích cho thắc mắc của Văn, Hải nhẹ nhàng nói:

- Quán này chỉ dành cho khách quen mà thôi. Chủ quán là một tay nghệ sĩ lang thang. Gã vừa làm chủ, vừa làm phục vụ, vừa kiêm luôn pha chế. Sau 9h quán mới đông. Nhiều lúc gã có việc bận, bỏ quán đi mất. Khách đến tự kiểm cà phê, tự trả tiền, rồi tự đóng cửa ra về.

- Không sợ trộm à?

- Ai dám động vào đồ của anh ta.

- Dường như anh ta không đặt nặng vấn đề kinh doanh?

- Nếu em nghĩ vậy thì nhầm đấy. Gã tính tiền rất đắt. Nhưng phải nói cà phê gã pha tuyệt đỉnh. Tuy nhiên nếu hứng lên thì gã có thể cho khách uống miễn phí. Ví dụ như gặp một cô gái như em chẳng hạn.

Văn nhún vai ra vẻ không tin. Họ chọn một cái bàn tách biệt trong góc phòng. Một cô gái nhỏ nhắn xuất hiện, cười với hai vị khách mới đến, đưa thực đơn viết trên một tấm vải giả da màu nâu trông như bản đồ cổ của một kho báu bí mật.

- Anh chị dùng gì ạ? – Cô hỏi. Thấy Văn nghiên cứu tỉ mỉ tấm da, cô gái vui vẻ nói: – Hôm nay chỉ có cà phê với nước cam sành thôi.

- Có gì ăn không? – Hải hỏi. Anh mới ăn lót dạ xong, nhưng chắc Văn đang đói bụng.

- À có. Có bánh xốp nhân thịt.

- Vậy cho hai chiếc nhé.

Khi cô gái đi lui vào trong, Văn thì thảo nói:

- Quán này thật ấn tượng. Tôi không nghĩ là Sài Gòn cũng có một cái quán giống như thế này đấy!

Lần này đến lượt Hải nhún vai. Hai người ngồi đối diện với nhau. Văn vẫn nhớ ý nghĩa quan trọng của buổi nói chuyện hôm nay. Nhưng giữa một không khí như thế này, sau những ấn tượng ban nãy, cô không biết phải mở lời như thế nào.

Hải rời chỗ ngồi, đi lên sân khấu, chọn lấy một cây ghita. Anh so dây, thử gảy vài nốt, sau đó sửa tư thế ngồi, đưa ánh mắt sâu hun hút nhìn về phía người con gái, dịu dàng nói:

- Thiên Vân, em chưa từng nghe anh đàn đúng không?

Nói xong, anh có chút ngượng ngùng cúi đầu xuống. Những ngón tay thon rất đẹp bắt đầu búng trên dây đàn. Tiếng ghita trầm ấm vang vọng khắp căn phòng. Vân nhận ra một bản rock quen của Bon Jovi. Hồi còn là sinh viên, Vân đã từng xem một ban nhạc rock trong trường biểu diễn bài này trên sân khấu. Họ mix theo lối nhạc dance, tiếng bass dồn dập khiến cho cả sân trường phấn kích, vừa nhảy vừa hét theo. Nhưng khác với giai điệu sôi động, nhanh, mạnh của nguyên bản, Hải chơi với tiết tấu chậm rãi mang đầy chất tự sự. Vân ngạc nhiên không ngờ ca khúc này khi chuyển sang ballad lại đa diết đến thế. Sau khúc nhạc dạo, Hải cất tiếng hát. Giọng anh ấm, hơi khàn, nhưng lại càng làm cho bài hát trở nên tâm trạng hơn. Tiếng ghita bập bùng. Ở những đoạn cao trào, ngón tay anh siết dây đàn, nhạc thâm trầm hòa tan cùng với giọng hát luyến láy:

“This ain’t a song for the brokenhearted

No silent prayer for the faith departed

And I ain’t gonna be just a face in the crowd

You’re gonna hear my voice when I shout it out loud

It’s my life

It’s now or never

I ain’t gonna live forever

I just wanna live while I’m alive

It’s my life

My heart is like an open highway

Like Frankie said, “I did it my way”

I just wanna live while I’m alive

‘Cause it’s my life

This is for the ones who stood their ground

For Tommy and Gina who never backed down

Tomorrow’s getting harder, make no mistake

Luck ain’t even lucky, gotta make your own breaks”

“Bài hát này

Không dành cho những trái tim tan vỡ

Không dành cho những kẻ lạng càm

Cầu nguyện vì lòng thành đã mất

Tôi không muốn lẫn giữa đám đông kia

Mà sẽ cất cao lời ca cho em biết

Cuộc đời này của tôi

Bây giờ hoặc không bao giờ

Chẳng cần sống vĩnh hằng

Chỉ cần sống như tôi đang sống

Cuộc đời này của tôi

Trái tim hóa con đường thiêng liêng

Như Frankie nói “Tôi chọn lối đi riêng”

Chỉ cần sống như tôi đang sống

Vì cuộc đời này của tôi

Bài hát này dành tặng những ai cam đảm

Cho Tommy, cho Gina, những người không lùi bước

Đừng đầu hàng những khó khăn phía trước

Vận may do chính ta quyết định mà thôi”

Vân ngồi nghe đến mê mẩn. Giai điệu đẹp quá. Không gian đẹp quá. Người con trai kia. Tiếng đàn kia... Giống như ảo mộng. Ước gì thời khắc ấy không bao giờ ngừng lại. Để mộng đẹp kia, vốn không thuộc về cô, không vội tan đi mất.

- Thôi đủ rồi!

Tiếng ghita ngưng lại. Sự yên lặng bức bối xâm lấn không gian. Hải ngẩng lên, thấy Vân cơ hồ đang kích động đến nỗi phải đứng dậy. Mọi cô run run, nhưng giọng nói cứng cỏi:

- Ngừng lại đi. Tôi không đến để nghe anh hát.

Hải dựng cây ghita vào bức tường trát vữa nhám nhòe, xoay người nhìn Vân. Hai người đứng nhìn nhau một lúc. Thật lâu, Hải chậm rãi lên tiếng:

- Anh biết em muốn gặp anh để nói gì.

- Tốt. – Vân thốt ra một tiếng cộc lốc.

- Nhưng thật tiếc, anh không thể làm theo ý em được.

- Không ư? Tôi đã nói rồi, Hải ạ. Tôi với anh, không thể có chuyện yêu đương đâu!

- Hãy cho anh một lý do. Nếu nó hợp lý, anh sẽ nghe theo.

- Lý do gì chứ? Nếu anh muốn lý do, thì là tôi không yêu anh.

- Thì chính vì em nói thế, nên anh càng phải theo đuổi, để em thừa nhận tình yêu của anh.

- Tôi mệt mỏi với sự theo đuổi của anh.

- Anh xin lỗi, anh sẽ thay đổi phương pháp vậy.

- Tôi đã có người yêu khác rồi.

- Anh hiểu là nếu em có người yêu thì anh không có quyền can thiệp đúng không? Vậy thì trong trường hợp này, em cũng không có quyền can thiệp vào chuyện của anh. Việc anh yêu ai, theo đuổi ai, em đâu có quyền ngăn cản.

Vân hết lời để nói. Cô mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Đúng lúc căng thẳng ấy, cánh cửa gỗ mở. Một người đàn ông tóc để dài, cột kiểu đuôi ngựa từ ngoài bước vào. Anh ta nhìn hai vị khách, sau đó cất giọng sang sảng.

- Hải à? Đến lâu chưa?

Sau đó nhìn sang Vân đánh giá. Hải giới thiệu:

- Đó là Thiên Vân.

Rồi giới thiệu với Vân:

- Đây là anh Đạt, chủ quán cà phê này.

- Em chào anh. – Vân bối rối đứng lên. Người đàn ông xua tay:

- Tự nhiên, cứ tự nhiên. Thiên Vân, hôm nay em là khách quý của anh. Đồ uống đâu, sao chưa thấy mang lên?

Cô gái ban nãy bắt ngờ xuất hiện, bẽ mặt khay ly tách, nói đầy ẩn ý:

- Em pha xong từ khi hồi cơ. Nhưng mang lên không tiện.

Vân ngượng ngùng cúi đầu. Chẳng biết màn đối thoại của hai người khi nãy, cô gái có nghe thấy hết không.

- Ngồi đi. Tất cả ngồi đi. – Đạt xới lời vẫy Hải lại. Anh nhẹ nhàng đi tới, ngồi xuống bên cạnh Vân.

Khác với ấn tượng về một gã nghệ sĩ gầy còm lang thang lập dị, chủ quán Đạt trông mạnh mẽ và chín chu. Giọng nói anh sang sảng, nụ cười sáng khoái, ánh mắt linh hoạt nhìn thẳng vào người đối diện. Những người có ánh mắt trực diện như thế, thường đều là những người rất bộc trực. Có lẽ Đạt cũng đã ngoài bốn mươi. Nhấp một ngụm cà phê, nghệ sĩ cao hứng ngâm:

- Dương liễu hoa thâm điều ngữ tri. Hoa đường thiêm ảnh mộ vân phi. – Anh nhìn sang Hải: – Thằng nhóc mắt gốc này thì không nói. – Rồi nhìn sang Vân: – Còn em gái, có hiểu hai câu Đường luật này không?

Vân mân mê tà áo, ngại ngần trả lời:

- Dạ, em học chuyên ngành tiếng Anh, thành ra... thành ra cũng không rành về cổ thi.

Chủ quán không để ý đến đôi mắt tóe lửa của “thằng nhóc mắt gốc”, dạt dào giải thích:

- Đây là hai câu trong bài “Xuân cảnh” của Trần Nhân Tông, dịch thơ là “Chim trong liễu thắm hót khoan thai. Bóng ngà bên thềm mây vẫn bay”. Tên của em là Vân, quả là một cái tên đẹp. Một áng mây trắng không ngừng bay trên bầu trời, phiêu diêu, tự tại.

Hải chen vào.

- Thật tiếc cô ấy lại là một đám mây vàng!

- Chú mày nói cái gì?

- Cô ấy họ Hoàng. Hoàng Thiên Vân.

Đạt không để ý đến thái độ thất thố của Hải. Bù lại còn gật gù.

- Quả là tên cũng như người!

Nhưng sau đó, anh không giải thích gì thêm. Trò chuyện phiếm một lát, Đạt tuyên bố sẽ không tính tiền nước của Vân. Cuối cùng còn tặng cô một bức tranh tĩnh vật do chính anh tự vẽ.

- Thật ngại quá! Đã không trả tiền nước, lại còn được tặng quà. Đúng là được ăn được nói, được gói mang về.

- Không có gì đâu. Vốn là cái duyên gặp gỡ. Coi như là em đây và anh có duyên.

- Em nhận đi. Không phải với ai, anh Đạt đây cũng hào phóng như thế đâu! – Hải đứng bên nói.

- Vậy em cảm ơn anh.

Bước ra khỏi quán cà phê, Vân ôm khư khư bức vẽ đã được cuộn lại, nhét vào trong ống cẩn thận. Hải đi bên cạnh, nhiều lần làm như vô tình đụng chạm vào người cô. Một người đang không ngừng tính kế. Một người đang miên man suy nghĩ làm thế nào để đối phó được với gã trẻ tuổi ngông cuồng kia.

Hoàng Thiên Vân không biết anh chàng trước mặt cô đang mơ thấy gì mà lại gọi mẹ. Trái tim của người phụ nữ trong thời khắc ấy bỗng trở nên dịu dàng kỳ lạ, tựa như có một hạt mầm ủ trong ấy đang lặng lẽ tách vỏ để vươn lên. Cô lấy tay vỗ nhẹ vào má anh. Hải hé mắt nhìn lên, một bàn tay đưa ra nắm lấy tay cô áp lại lên má mình. Cuối cùng, sau bao nhiêu mơn mõi, cơn khát của anh cũng đã được thỏa mãn rồi. Vân nói khẽ:

- Dậy đi chàng trai. Anh có biết anh vừa gọi gì không?

- Mẹ ơi!

Vân cong hai con mắt lên, cười cười:

- Mẹ đây!

Hải ngậy người ra trong một thoáng. Sau đó anh toét miệng cười, đưa tay lên búng vào mũi cô. Bên phía giường kia có tiếng húng hắng ho. Hai kẻ đang có ý định trêu đùa nhau bỗng nhận ra đây là chốn công cộng chứ không phải là nhà riêng, bên người thì ngồi dậy từ tể, người thì đi lấy nhiệt kế để đo nhiệt độ. Nhiệt kế chỉ 37,5 độ, không đáng lo lắm nhưng Thiên Vân vẫn cẩn thận lấy nước đá chườm cho Hải.

Hải đi làm chính thức trong công ty ANFcons chưa được bao lâu đã phải xin nghỉ ốm. Giám đốc Phòng Thiết kế cười ha hả bảo yên tâm, cứ nghỉ ngơi đi. Vân cũng chẳng buồn đến tòa soạn nữa, mang cả hai chiếc laptop đang để ở nhà vào trong bệnh viện. Buổi tối anh ngủ trên giường bệnh, cô thì ngủ trên chiếc giường nhỏ dành cho người nhà bệnh nhân ở ngay cạnh. Ban ngày, đến bữa thì ăn cơm mua ở trong căng tin bệnh viện, thời gian còn lại anh nằm dài đọc sách, nghe nhạc, xem xét các bản thiết kế; cô ngồi làm việc, thỉnh thoảng lại liếc nhìn đồng hồ, đứng giờ cho anh uống thuốc, đưa anh đi xét nghiệm, đến chiều lại cùng anh chống nạng đi dạo qua lại dọc hành lang và mấy bồn hoa nhỏ trong khuôn viên. Họ có lẽ là hai người duy nhất ở trong bệnh viện mà cảm thấy thoải mái nhất, vì người bệnh còn lại tựa như không khí suốt ngày chỉ nằm im lặng trong góc phòng, không một ai đến thăm, cũng chẳng có lấy một cú điện thoại hỏi han nào, mọi việc đều do một cô hộ lý lớn tuổi đảm trách. Nghe nói đó là công tử con nhà đại gia nào đấy, rách giời rơi xuống, không may bị tai nạn trong khi đua xe máy. Nhưng mệnh cậu lớn, người bạn ngồi sau cậu ta bị văng ra, đập vào cột điện chết ngay tại chỗ, còn người cầm lái là cậu ta thì dù cả người đập nát nhưng thực ra lại chỉ bị gãy chân, trật khớp cổ tay, trầy trụa máu me cùng lắm chỉ là lớp ngoài da nhanh liền mà thôi.

Chiều ngày thứ hai, Thiên Vân xách vào bệnh viện một túi cam ngọt. Cô đi chừng 2 tiếng nhưng Hải đợi mong đến cái kinh, lúc thấy cô mặt mày dài ra giống như một đứa trẻ vậy. Thiên Vân không thèm chấp nhặt, cẩn thận đi gọt cam, bóc hết hạt một cách cẩn thận dâng lên đến tận miệng mà người bệnh vẫn không chịu ăn. Anh dựa dẫm vào việc mình đang đau ốm ra sức nhõng nhẽo Vân. Cô đi đâu lâu một tí cũng giận dỗi, thuốc đắng quá cũng phải dỗ mãi mới uống, thức ăn thì chê ỏng chê eo. Thiên Vân đến chăm sóc bản thân còn qua loa, đại khái, nay phải gánh vác trách nhiệm hầu hạ Hải, lúng túng không biết làm thế nào cho phải. Cuối cùng, cô bắt lợc cầm mũi cam lên:

- Anh có thật là không ăn không?
- Không!
- Vậy em ăn! – Vân bỏ tọt miếng cam vào trong miệng. – Khà, ngọt quá! Ngọt ghê!

Cô cố ý nhai chóp chép thật to. Hải tức giận giật lại đĩa cam:

- Em dám tranh ăn của anh? Không biết đây là đồ dành cho bệnh nhân hả?
- Tưởng anh không thích ăn cam
- Sao em đi lâu vậy? – Hải vừa giữ đĩa cam, vừa chất vấn Thiên Vân.
- Xin anh. Nguyên chạy xe từ nhà tới bệnh viện cũng đã mất hơn 30 phút rồi. Anh đấy! Em mới đi có 2 tiếng đã làm ầm lên. Còn người ta kia kia. Nằm viện cả tháng trời rồi, không thấy người nào vào chăm nom mà đâu có ý kiến gì đâu! À, mà nhắc mới nhớ, cậu bệnh nhân giường kia đâu rồi?
- Y tá tới đưa đi tháo băng rồi. Thiên Vân, tối nay anh không ăn cơm đâu. Anh muốn ăn phở!

Khi bệnh nhân cùng phòng được đưa trở lại giường, Vân mới lần đầu tiên được nhìn thấy khuôn mặt của cậu mấy ngày qua phần lớn bị che dưới lớp băng trắng. Trừ những chỗ vết thương đang lên da non màu hồng tím loang lổ thì đó là khuôn mặt của một gã trai thanh tú, da trắng môi đỏ. Cậu ta gác cái chân vẫn bó bột lên trên giường, ngồi đối diện với Vân và Hải, gương mặt nhìn chăm chăm vào đĩa cam còn một nửa Hải đang giữ trên tay.

- Muốn ăn không? – Hải mời.

Cậu chàng ngước mắt lên nhìn hai người, nhưng vẫn ngồi thừ ra, mãi một lúc lâu sau mới khe khẽ gật đầu.

Cam rất ngọt. Cậu ta nhoen miệng cười. Vân cứ nghĩ mãi, tại sao một người có nụ cười hiền đến vậy lại có thể là một tay chơi phá gia chi tử? Cô buột miệng hỏi:

- Tại sao em không về nhà dưỡng thương? Ở trong bệnh viện buồn chết đi được ấy.

Cậu ta lại nhoen cười:

- Về nhà còn buồn hơn ấy chứ. Em ở trong bệnh viện, ít ra còn nhìn thấy người nhà của bệnh nhân khác. À, em tên là Khoa.

Cậu ta ăn hết phần cam còn lại trong đĩa một cách chậm chạp do cánh tay cử động còn khó khăn, sau đó cũng không quay người vào trong tường nằm ngủ như ngày hôm qua nữa mà còn tìm cách bắt chuyện.

- Em thấy chị mang cả bàn cờ vua đến. Anh chị định giết thời gian bằng thứ đó à?

Hải liếc mắt nhìn theo, thấy trong túi đồ cô mang vào đúng là có một bàn cờ vua nhỏ bằng gỗ. Anh hừ nhẹ:

- Em mang thứ này vào làm gì? Anh đâu có biết chơi cờ vua!

Vân làm ra vẻ ngạc nhiên:

- Cờ vua mà cũng không biết á?

Cảm thấy bị quê quê, Hải tỉnh bơ khẳng định:

- Thời này ai còn chơi cờ vua nữa. Không tin thì hỏi cậu ấy xem.

Nói xong, anh chàng hướng mắt sang phía Khoa, kín đáo nháy một cái. Ai ngờ thằng nhóc này lơ đẹp tín hiệu cầu cứu đó của Hải, hào hứng lắc đầu.

- Không, em khác! Em biết chơi!

Hải tắt đài, trong khi Vân mừng rỡ:

- Ô, thế lát nữa chị em mình chơi.

- Tại sao không chơi luôn bây giờ?

Thế là trước con mắt đầy ghen tị của Hải, hai chị em lôi bàn cờ gỗ ra bắt đầu xếp các con cờ lên từng ô vuông đen trắng. Khoa hướng Vân, khiêm tốn nói:

- Chị nương tay nhé!

Cô xua tay:

- Không dám! Không dám!

Ván cờ nhanh chóng được bắt đầu. Khoa cầm quân trắng có lợi thế được đi trước. Mới đầu hai chị em còn đôi ba câu nói qua nói về, nhưng quá nửa thời gian trôi qua, khi các nước cờ trở nên thận trọng và căng thẳng hơn, cả hai đều tập trung suy nghĩ đến độ chẳng ai buồn nói năng gì nữa. Hải giả lơ nằm một chỗ nghe nhạc cuối cùng sốt ruột không chịu được, đành ném tai nghe lên giường, nhảy ba bước tới chỗ bàn cờ, kéo ghế ra ngồi xuống làm khán giả. Thiên Vân đang bị dồn vào thế bí. Các con cờ chủ chốt của cô nằm rời rạc ở các vị trí yếu thế trên bàn cờ, trong khi bộ ba xe, mã và tịnh của Khoa đang bùng bùng khi thế tấn công ở phần sân đối phương. Thiên Vân bị chiếu tướng, mấy nước vừa rồi đi đều là chặt vật che chắn cho quân Vua khỏi con đường chết. Cô theo thói quen vuốt vuốt tóc những lúc căng thẳng, chiếc trán nhỏ nhắn lại suy tính đường đi nước bước. Cuộc giằng co càng lúc càng cam go. Khoa đẩy thêm một mã lên hỗ trợ, quyết tâm dồn vua của đối phương vào bước đường cùng, sức tấn công vì thế tăng lên gấp bội. Hải không biết nhiều về cờ vua, nhưng anh cũng nhìn ra rằng “con giời” này ngoài bản lĩnh đưa xe trái phép hóa ra lại là một tay cờ giỏi. Nó đang khiến cho cô gái của anh bối rối. Nhìn tay Vân đưa lên định đi một nước cờ, nhưng rồi lại rút lại để suy tính thêm, anh bỗng tiếc nuối rằng tại sao trước đây anh không học chơi môn cờ này!

Bỗng nhiên, Khoa lên tiếng:

- Chị Vân, hay là mình cược đi!

- Cái gì? – Vân đang suy nghĩ, ngăn người ngừng lên.

- Nếu ai thua thì phải trả tiền bữa tối nay, ok?

Hải chen vào:

- Không tính, nếu cược thì phải cược từ đầu ván chứ.

Không ngờ Vân vô tư gật đầu:

- Được thôi! Nhưng tối nay chị ăn phở đấy nhé!

- Ok!

Sau vài phút gián đoạn, trận giao đấu lại tiếp tục. Thiên Vân đã suy nghĩ xong, quyết định hy sinh quân hậu để cản uy thế từ quân xe của Khoa. Một cuộc giao dịch quá hời cho Khoa nên cậu ta vui mừng đến nỗi khóe miệng cong hết cả lên, vội vội vàng vàng xuống tay. Nhưng ngay chính lúc này, cậu đã rơi vào cái bẫy của Thiên Vân. Khi quân vua ở thế thủ vững vàng, những quân cờ khác của cô bỗng trở thành những đũng tướng hùng mạnh, từ những vị trí khiến người ta mất cảnh giác đánh úp vào địa bàn cố thủ của đối phương. Sau ba nước cờ, thế cục bị đảo lộn. Khoa bóp bóp trán, cuối cùng thần thờ kết luận:

- Em thua rồi!

- Em chơi không tồi! – Vân thật lòng nói.

Khoa dường như vẫn chưa chấp nhận nỗi sự thực. Cậu ta nằn nì:

- Thêm một ván nữa đi chị!

Tuy nhiên thời gian đã không còn sớm nữa. Một ván cờ cũng phải kéo dài gần tiếng đồng hồ, và lại bài vở của cô cũng đang bẻ bộn nên Vân hện lúc khác chơi. Theo như cá cược ban nãy, Khoa sẽ phải trả tiền bữa tối. Bọn họ bàn bạc một hồi, quyết định ra quán phở gần bệnh viện để ăn, vì Hải có thể dùng năng đề di chuyển, Khoa ngồi xe lăn do Vân đẩy giúp. Ba người tạo ra một cảnh lượm lặt lừng kình trên đường đi không ít người liếc nhìn hoặc thì

thăm bình phẩm. Ăn xong, trở lại phòng bệnh, Vân đề mặc cho hai gã thanh niên chụm đầu trên bàn cờ, còn mình thì bận rộn làm việc. Cuốn sách cô đang dịch vẫn chưa hoàn thành...

Theo như kết luận của bác sĩ, chân của Hải chưa đến nỗi phải phẫu thuật nối gân, nhưng anh phải sử dụng thuốc đặc trị kết hợp nghỉ ngơi, tránh đi lại ít nhất là 3 tháng. Hải nghe xong mặt nhăn mày nhí. Cũng phải thôi! Bảo một thanh niên phơi phới như anh ngồi yên một chỗ một ngày thôi đã là khó chịu lắm rồi. Huống hồ lại là những ba tháng trời. Thiên Vân an ủi anh:

- Cũng còn may là không phải phẫu thuật.

Ai ngờ tư duy của anh khác cô:

- Em còn gọi thế này là may mắn á?

- Chẳng lẽ anh thích phẫu thuật?

- Không phải. Nhưng thế này cũng chẳng phải là may mắn!

Vân giải thích:

- Anh không biết kiểu an ủi của người Việt Nam à? Để em nói cho mà nghe này. Nếu anh bị tai nạn, người ta sẽ nói “Ô, cũng may bác bị tai nạn nhẹ!”. Nếu anh bị thật nặng, họ lại nói “Ô, may mà chưa tử vong”. Còn nếu chết luôn, thì họ cũng cho là may vì ít nhất là còn chết nguyên xác!

Hải lộ một vẻ mặt thất kinh, Vân dọa thêm:

- Như trường hợp của anh, người ta nói may là...

- May là gì?

- Là chưa què hẳn!

Hải lè lưỡi:

- Eo, an ủi thật tàn nhẫn.

Rồi chợt nắm lấy tay cô:

- Thiên Vân, nếu như chân anh bị què thật thì em có bỏ rơi anh không?

Tự nhiên anh hỏi về vấn đề này khiến Vân giật cả mình. Cô nạt:

- Nói gở gì thế. Anh còn khỏe lắm. Việc cái gì!

- Đây là anh nói nếu như thôi!

- Không nếu như kỳ cục như vậy!

- Thế thì ba tháng tới... như thế nào?

Hóa ra loanh quanh một hồi ý tứ của anh là quanh về vấn đề ba tháng tới. Đương nhiên là trách nhiệm chăm sóc anh, cô sẽ không nề hà gì. Dù sao cũng chỉ là không nên đi lại nhiều thôi, các sinh hoạt cá nhân khác anh vẫn tự làm được. Nhưng rắc rối ở đây là ở chỗ căn phòng của anh thuê trông hươu trông hoác, chẳng có tiện nghi gì, không tiện để cho một người tạm coi là bệnh nhân như anh ở. Tuy nhiên, nếu để anh ở chung phòng với cô thì... thực sự cô vẫn còn e ngại nhiều thứ. Bây giờ, bức tường ngăn phòng ngủ với phòng khách đã bị dỡ bỏ. Nam nữ tuổi này ở chung một chỗ với nhau, liệu rằng... liệu rằng... Thiên Vân khẽ thở dài:

- Anh chuyển xuống phòng em đi. Cho tiện!

Hải vui mừng:

- Thật nhé!

Cô gật đầu:

- Còn em sẽ chuyển lên lầu 7.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 37

Ngày Vân và Hải thu xếp để xuất viện trở về nhà, anh chàng bệnh nhân cùng phòng lưu luyến không nỡ rời xa. Trước khi tạm biệt, cậu ta ghé vào tai Hải thì thầm:

- Anh cũng có tố chất chơi cờ vua đấy. Nếu như cố gắng rèn luyện, em sẽ nhận anh làm đệ tử. Nhưng mà để thắng chị Vân thì...

Hải bật cười. Nếu không phải thằng nhóc vẫn đang yếu như con sên, anh sẽ không ngần ngại cho hắn ta một đám để chữa cái tội hồng hách. Hôm qua, sau khi chỉ sơ sơ, nó bắt anh chơi cùng, nói là kết hợp “thực tế” luôn, vừa chơi vừa giảng giải, bình luận các nước đánh của anh, và cho phép anh đi lại những nước tồi. Cuối cùng thế nào thành ra cậu chàng suýt thua, nên lập tức im miệng, không trợ giúp gì nữa. Có điều lúc này, Hải đã nắm được các nguyên tắc của cờ vua rồi, bèn không nể “thầy” tận tình chỉ dạy này giờ mà kiên quyết chiếu tướng hết cờ. Những ván sau, tất nhiên, có cậu rằng “thầy” cũng chẳng truyền dạy gì thêm, chỉ chăm chăm sát phạt một cách hùng hổ khiến “học trò” thua thê thảm. Hải vỗ vỗ vai anh chàng:

- Lần sau gặp lại, anh sẽ không để em bắt nạt nữa!

Thiên Vân cũng vẫy tay với Khoa:

- Khi nào anh Hải tái khám, bọn chị sẽ tới thăm em.

- Nhớ mua cam cho em nữa nhé!

- Tất nhiên rồi.

- Tạm biệt!

- Tạm biệt!

Nhưng những lời hứa hẹn của họ với chàng thanh niên có nụ cười cô đơn ấy đã không trở thành hiện thực. Lần tái khám thực hiện nửa tháng sau đó, khi hai người Vân và Hải ghé lại bệnh viện thì cậu ta đã đi rồi. Giường bệnh đã có người mới tới nằm. Người hộ lý vẫn chăm sóc cậu ta nhận ra họ, vui miệng khoe thằng bé đó đã được chuyển về nhà. Ngày cậu ta xuất viện cả một đội quân hùng hậu đến rước, cả giám đốc bệnh viện cũng dành thời gian chạy theo tiễn. Vân nhìn túi cam chín mọng trên tay, bất giác cảm thấy lòng hơi chùng xuống. Không biết khi khỏi hẳn rồi, cậu ta có còn tìm tới mấy trò mạo hiểm như đua xe nữa hay không?

Hải mang cả bàn làm việc về nhà. Cũng may công việc hiện tại của anh không yêu cầu phải đi thực tế nhiều nên công ty cũng đồng ý cho anh làm việc tại gia. Anh cương quyết không để Vân lên tầng 7, hứa rằng chỉ cần cô ở lại tầng 5, anh sẽ không xâm phạm bất kỳ quyền riêng tư nào của cô. Tuy nhiên, đến lúc đi ngủ thì hơi lằng nhằng một tí vì trong phòng chỉ có một chiếc giường đôi. Vân không cho Hải ngủ sô pha vì sợ anh không thoải mái, anh lại xốt cô là con gái. Trước sự cương quyết của Vân, Hải đành ngủ trên giường nhưng cứ căn nhắc mãi:

- Ngủ chung một giường thì có sao. Anh nói được làm được! Có ăn thịt em đâu mà em sợ?

- Không sợ. Nhưng mà anh cứ nằm đi. Khi nào anh khỏi em đòi cả vốn lẫn lãi. Được chưa?

- Thiên Vân, em có coi anh là đàn ông không đấy? Em tính không cho anh tí thể diện nào hay sao? Có ai lại để bạn gái mình ngủ ở sô pha trong khi mình lại nằm giường thế này? Em nói đi!

Thiên Vân lắc đầu:

- Thể diện gì chứ? Nói gì? Em không để ý.

- Em không để ý nhưng mà anh thì để ý. Em vào mà xem, giường rộng lắm. Anh để một cái gối ngăn ở giữa nữa đây này. Em lên ngủ đi.

- ...

Thấy Vân không nói gì, Hải hí hửng tưởng cô đã xuôi lòng:

- Em lên đi. Không thì anh chẳng thể nào yên tâm ngủ ngon được.

Tuổi trẻ có ưu điểm lớn nhất là lì lợm, có thể lèo nhèo mãi mà không thấy nản. Cô ôm chăn gối, dứt khoát đứng dậy. Tiếng người nào đó thì thầm reo lên:

- Cuối cùng thì em cũng đồng ý đấy à?

Vân gần giọng:

- Không! Nguyễn Trường Hải, tôi đi lên lầu 7!

Những tối sau đó, kịch bản vẫn được lặp lại. Chỉ đến khi Vân hết chịu nổi, dùng dùng ôm chầm gối đòi lên căn phòng thuê ở lầu trên thì Hải mới ngậm miệng lại. Thêm nữa, cái tính ưa làm nũng của Hải không hiểu sao chỉ có tăng, không có giảm. Mỗi lần dỗ anh uống thuốc, Vân phải lấy một cái hôn ra để đổi. Khi thấy cô ngồi dịch sách thật lâu mà không hỏi han gì, lập tức anh làm mình làm mẩy, đòi cô lấy cái này cái kia, đòi cô đưa đi dạo. “Dư năng lượng” là kết luận của Thiên Vân dành cho anh. Anh cũng làm việc tại nhà giống cô nhưng lại không hề yên tĩnh chút nào. Anh nghe nhạc trong lúc thiết kế, lúc đọc sách tham khảo thì tập tễnh đi đi lại lại, gọi điện thoại cho người này người kia thảo luận, tranh cãi. Lúc đầu có thêm một con ong ồm ồm xung quanh khiến cho Thiên Vân bị mất tập trung. Nhưng cô là người thích ứng rất nhanh với phiền phức, thân nhiên yên ổn chiếm cứ vị trí đắc địa là ghế lười bên cửa sổ, tăng tốc để hoàn thành nốt bản dịch sắp hết hạn phải nộp cho nhà xuất bản. Những chương cuối cùng Thiên Vân ráng sức làm cho xong nên thức rất khuya, thường xuyên ôm laptop đến sáng một quá mới lê lét bỏ ra sô pha thiếp đi một lát. Hải dường như cũng biết cô bận, bớt giờ trò hơn và yên phận làm phần việc của mình.

- Xong rồi!

Thiên Vân đánh nốt dòng chữ cuối cùng, thốt lên hai tiếng “Xong rồi” như trút ra được một gánh nặng, nhanh tay nhấn nút “lưu” rồi gấp laptop lại. Dịch xong thêm một cuốn sách, cô chẳng thấy cảm giác sung sướng ngập tràn gì cả, ngay lúc này chỉ thấy buồn ngủ. Thế rồi cô thấy mình mơ mơ màng màng thiếp đi.

Lúc Vân tỉnh dậy, xung quanh đã là bóng tối bao trùm. Cô không phải đang nằm trên mặt ghế sô pha cứng ngắc như mọi khi, mà là trên chiếc giường đệm êm ái thơm tho. Hơn nữa, còn đang vui mặt vào vai người khác. Khẽ nhích người ra một chút, Vân quờ quạng tìm nút bật chiếc đèn ở đầu giường. Đèn bật lên, ánh sáng dịu dịu soi rõ một góc căn phòng ngủ. Đồng hồ chỉ 8 giờ hơn. Khó mà tin cô đã ngủ từ chiều đến giờ mà không hề có cảm giác đói bụng. Nhìn sang bên cạnh, thấy Hải đang nằm phõn phơ nhìn cô, hai tay vòng trên đầu, khoe miệng chu lại làm động tác hôn gió.

- Xin chào người đẹp ngủ trên giường,

- Sao lại... – Vân trưng ra bộ mặt ngờ ngạc tự hỏi, nhưng sau đó thờ dãi – Mà thôi, chắc em mệt quá nên ngủ ở đây lúc nào không biết!

Hải lắc lư hai cánh tay trên đầu theo một điệu nhạc vô hình, điệu bộ cực kỳ thoải mái nói:

- Em thấy chưa!

- Thấy gì?

- Thấy anh với em nằm chung một chỗ có chuyện gì xảy ra đâu nào!

Hóa ra là ý này. Thế mà anh cũng nói ra được. Vân ném chiếc gối về phía anh, miệng lầm bầm: “Vô duyên!”. Ai ngờ, Hải la lên:

- Ê, em ác vừa thôi! Trúng vào mắt anh rồi đây này.

- Thôi xin anh. Đừng xạo nữa.

Vân nhóm dậy bước xuống giường. Hải vớt chiếc gối sang một bên, kéo tay cô lại, chỉ chỉ vào mắt mình:

- Em còn không tin anh? Nhìn xem, đồ cả lên đây này.

- Đâu? Để xem nào.

Đúng là một bên mắt của anh có vẻ đỏ hơn bình thường thật. Vân vươn tới thò qua loa hai cái vào mắt anh xem như an ủi. Nhưng chưa kịp lui người lại, eo đã bị túm chặt. Một giây sau, cả người đã bị đẩy xuống giường, lưng nằm đè lên lớp chăn xốp mềm, miệng kêu “A” một tiếng vì bất ngờ. Một giây sau nữa, môi đã bị một đôi môi khác chiếm cứ, ban đầu còn dịu dàng, sau đó càng lúc càng mãnh liệt, càng lúc càng say đắm.

Tiếng ú ớ yếu ớt, chẳng hiểu là phản kháng hay khích lệ bị nuốt mất. Không khí tù túng chật hẹp và thân mật đầy hoan ái. Môi Hải lướt từ trên mặt Vân xuống tới cằm, rồi trượt xuống hõm cổ, nắn nắn nơi da thịt mềm mại gọi cảm. Vân bắt lấy đầu anh, hôn hên nói:

- Anh còn nói... chung giường...

Hải dụi đầu sâu hơn nữa, răng ắn nhẹ vào lớp da mỏng manh trên cổ cô, lúng búng nói:

- Hôn một cái thôi mà.

Một con tê tê buồn buồn râm ran như dòng điện tỏa lan khắp cơ thể. Vân bắt gặp co người chống lại cảm giác bức bối đang bủa vây quanh mình. Miệng nói là hôn một cái, nhưng tay của Hải đã luồn vào áo cô từ bao giờ. Cô bắt lấy cái tay đang sờ soạng lung tung tuy rằng hành động đó chẳng có tác dụng

gì đấy. Cả thân hình của anh đang đè lên người cô, nặng nề vô cùng. Những nơi cần tiếp xúc đã tiếp xúc. Hôn cũng đã hôn. Sờ cũng đã sờ. Còn chuyện gì xảy ra tiếp theo thì chính là tự nhiên Hải cần lên vai cô rồi. Lúc nhả ra, trên bả vai trắng nõn nà in hằn một dấu răng đỏ lựng. Thế mà, người bị đau lại không phải là cô.

- Đau không? – Vân hỏi với một giọng điệu đặc ý ngấm ngấm.

Hải không trả lời, hậm hực ngã sang một bên, nằm quay lưng lại. Chân phải chưa bình phục của anh vừa mới “vận động” mạnh chút đã bị chạm ở vết thương, đau muốn khóc. Bao nhiêu tình ý tự khắc bay biến, còn bị cô gái nằm bên cạnh lời châm biếm.

Từ khi dịch xong cuốn sách mới, Thiên Vân bắt đầu nghiên cứu sang lĩnh vực ẩm thực. Trước giờ cô thấy Hải là một người dễ ăn, nhưng sống gần anh mới biết anh cũng có khá nhiều sở thích ăn uống. Ví dụ như anh thích ăn thịt hơn ăn cá, khẩu vị hơi mặn, các món ăn mặn phải thật đậm đà nhưng món canh lại thích nhạt. Anh không thích ăn các loại rau có lá mà chỉ thích mấy loại rau củ như bầu bí, đậu bắp, dưa chuột. Trái cây thì anh chỉ thích những loại ngọt lịm như xoài, vải hoặc vú sữa. Đặt cơm ở ngoài mãi cũng chán, một cuối tuần đẹp trời, Thiên Vân quyết định sẽ khai trương căn bếp mới. Cô đi chợ từ sớm, mua đầy đủ nguyên liệu về để làm món chả giò chiên. Chọn món này cũng nằm trong chiến thuật của Thiên Vân vì chả giò chiên ăn với bún tuy làm lách kích, nhiều công đoạn nhưng tuyệt đối dễ ăn, khả năng thành công cao.

Hải trong tâm trạng hí hửng vì dạ dày hôm nay được “cải thiện” chạy tới phụ giúp khiến cho khu vực bếp núc bận rộn hẳn lên. Vân sắp đặt cho Hải nhiệm vụ nhặt giá và cắt miến, còn cô thì thái sợi cà rốt. Sau đó, tất cả các nguyên liệu được trộn chung với thịt xay, thêm hành lá và trứng gà, cuốn lại từng cuốn dài bằng những chiếc bánh đa nem mỏng tang. Hải cuốn đến đâu, Vân cho vào chảo dầu sôi chiên đến đâu. Vân còn khen anh khéo tay cuốn dẻo. Nhưng đang chiên nửa chừng thì chứng chóng mặt của cô tái phát, dọa cho Hải trắng bệch cả mặt mày. Cũng may mà anh nhanh tay đỡ kịp cô, không thì cô ngã úp mặt vào luôn chảo dầu đang sôi.

Vân ngã người lên thành ghế, đôi mắt nhắm nghiền trên khuôn mặt tái nhợt, giống như một con búp bê bằng sứ trắng nhợt nhạt. Lúc mở mắt ra thấy khuôn mặt đượm vẻ lo lắng của Hải, bèn giờ tay ra chạm khẽ vào mặt anh.

- Em ổn chứ? Ban nãy bị sao vậy?

- Em bị choáng. Tự nhiên thấy trước mắt tối sầm lại, rồi không nhìn thấy gì nữa. Trước đây em cũng đã từng bị như vậy rồi. Chỉ cần ngồi yên một lát là không sao mà. Xem anh kìa. Không cần phải lo lắng như vậy!

- Đi khám đi! – Anh giục.

- Được rồi. Khi nào rảnh em sẽ đi. Thôi chết rồi. Cái chảo...

Sự cố xảy ra bất ngờ khiến cả hai quên khuấy mất chảo chả giò đang chiên trên bếp. Đến khi mùi khét bay đầy phòng thì món ngon đã cháy đen không còn cách gì cứu vãn được nữa. Do đó, bữa ăn cải thiện đầu tiên của hai người hóa ra lại là món bún tươi chấm xì dầu cực kỳ chay tịnh.

Thấm thoát đã đến lễ Giáng sinh. Các cửa hàng dọc những đường phố lớn đông loạt thay đổi diện mạo vốn có một năm qua. Họ chẳng đèn màu rực rỡ, dựng những cây thông Noel khổng lồ trước cửa ra vào, gắn lên đó vô số các quả châu lông lánh vui mắt. Không khí dường như trở nên rộn ràng hơn mỗi ngày. Chân của Hải đã bước vào giai đoạn hồi phục, cần thực hiện các bài tập hằng ngày để phục hồi lại cơ chân. Mỗi ngày, anh phải đến phòng tập Gym để tập và đạp xe. Anh cũng bắt đầu tới công ty làm việc một cách bình thường. Cuốn sách do Thiên Vân mới dịch ra mất thuận lợi. Đơn vị phát hành tổ chức một buổi giới thiệu trong hội chợ sách của thành phố, cô cũng tới với tư cách là người dịch tác phẩm để ký tặng độc giả. Lần đó, cô có gặp cả Băng Băng. Anh đã xuất bản được 3 cuốn tiểu thuyết ăn khách. Nhưng mặc cho sách bán chạy như tôm tươi, người ta vẫn không thể biết tác giả của nó là một anh chàng cao to như vận động viên có nụ cười tươi rói.

Giống như thời tiết biết chiều lòng người, ngày Giáng sinh tại thành phố Phương Nam quanh năm ẩm áp này cũng trở nên hơi se lạnh. Tại sảnh tiếp tân của Nhà xuất bản Thời Đại, người ta đặt một cây thông bằng nhựa cao khoảng 1 mét rưỡi. Cách đây ba năm, ban giám đốc quyết định đầu tư một cây thông Noel cho dịp lễ giáng sinh và một cây mai giả để trưng dịp năm mới. Hết mùa lễ, chúng được bọc lại, xếp vào trong kho. Đến mùa lễ sang năm lại được lễ tân lấy ra, lau chùi cho sạch bụi rồi treo lên những dải kim tuyến màu và đèn nhấp nháy trang trí, sống những ngày huy hoàng ngấn ngai trước khi lại được xếp vào một góc tối nào đó không ai nhìn thấy trong nhà kho. Qua nhiều năm tái sử dụng, có thể thấy cây thông đã hơi cũ nhưng cô bé lễ tân đã che giấu điều đó bằng cách phủ lên cây rất nhiều kim tuyến, hoa tuyết giả, hạt châu màu vàng và những đôi thiên thần bằng bông gòn.

- Hoàng Thiên Vân, chờ chút!

Lúc đi trên hành lang, cậu Lê Vi, tổ thiết kế gọi Vân. Cô quay đầu lại:

- Cậu gọi tôi có chuyện gì vậy?

- Tôi... – Anh ta ngượng ngùng. Sau đó như thu hết can đảm, lôi trong túi ra hai tấm vé xem ca nhạc. – Có... có thích Hồ Ngọc Hà không?

- Hồ Ngọc Hà á? Cũng bình thường. Tại sao cậu lại hỏi tôi như vậy?

- Tôi có hai vé ca nhạc tối nay, có cả Hồ Ngọc Hà biểu diễn. Có muốn xem không?

Cậu ta đã nói được ra lời mời, khề thờ phào một tiếng.

- Ô, cảm ơn. Nhưng mà tôi có hẹn mất rồi.

Cậu ta lộ rõ vẻ thất vọng:

- Không... không sao.

Vân mỉm cười:

- Cậu thích ca sĩ Hồ Ngọc Hà à?

Lê Vi gật đầu.

- Vậy cậu mời người khác đi xem. Tôi đi đây. Chúc Giáng sinh vui vẻ.

- Ô... Giáng sinh vui vẻ!

Thoát khỏi anh chàng ít tuổi hơn cô mà cứ như ông cụ non, Thiên Vân thờ phào nhẹ nhõm. Trước đây, Mùa Xuân từng nhắc Lê Vi có vẻ để ý đến cô nhưng Vân coi đó như chuyện đùa. Hóa ra chuyện này lại có thật. Dù thật khó mà tin được cô không hy vọng mình bị vướng vào một chuyện tình công sở với bạn đồng nghiệp.

Đã thành thông lệ, đêm Giáng sinh bao giờ các cô gái độc thân trong công ty cũng tụ tập chề chén một trận túy lúy mà người đầu trò không ai khác là chị Phương, trưởng phòng biên tập. Năm nay, lực lượng có một chút thay đổi. Mùa Xuân đã đi lấy chồng dĩ nhiên là không tham gia. Và lại cô vợ trẻ ấy đã có bầu được 1 tháng, giờ nhà chồng cũng như trứng mỏng, một giọt búa cũng không được đụng tới nói gì là rượu. Nhưng ngay cả cô Hoàng Thiên Vân cũng kiếm cớ thoái thác đã nổi lên một trận nghi vấn. Trước sức truy dồn của các cô gái tò mò trong tòa soạn, Vân một mực trả lời:

- Tôi nay mình có hẹn rồi.

Mà đúng là cô có hẹn thật. 5 giờ chiều, một chiếc xe Mitsubishi Ginger 7 chỗ dừng trước cửa tòa nhà văn phòng của nhà xuất bản thời đại để đón Thiên Vân. Cô lên xe, ngồi ở hàng ghế giữa cùng với Hải. Hải chỉ vào người đang lái xe và cô gái ngồi ở ghế phụ giới thiệu:

- Người đang lái xe là Bình. Đây là Nguyệt, bạn gái của Bình.

- Xin chào!

Cô gái tên Nguyệt quay người xuống cười với Thiên Vân. Đúng là người cũng như tên, cô nhỏ nhắn, tròn trịa và trông thuộc tuýp người điềm đạm. Còn Bình đang lái xe nên không quay đầu lại, chỉ giơ cánh tay phải lên thay cho lời chào.

- Ngồi hàng ghế dưới là Hiếu và Ngọc. Hai người họ mới đính hôn. Còn đây là Thiên Vân, như tôi đã nói với mọi người.

Khi màn chào hỏi, làm quen đã qua, không khí trên xe đã lắng lại. Cô gái tên Nguyệt tìm kiếm trong hộp đĩa một chiếc CD ưng ý, nhét vào dàn máy. Không gian trong xe lập tức tràn ngập giai điệu trữ tình của giọng ca ca sĩ Tuấn Ngọc.

Xe ra khỏi phạm vi Sài Gòn, bon bon chạy trên đường cao tốc, theo hướng Đông Bắc tiến về biển. Hải bảo với Thiên Vân:

- Mệt không? Ghé vào vai anh đây này! Từ đây tới khu resort đó phải mất chừng 2 tiếng rưỡi đấy.

Thiên Vân lắc đầu. Chợt Bình bật lên một tiếng chửi thề nho nhỏ:

- Thằng cha Thanh!

- Gì vậy?

- Nhìn kia. Chiếc Land Cruiser màu bạc đang phi như ngựa hoang kia kìa. Xe của nhóm Thanh với Tuyết đó.

- Ha ha ha... Gã đó mỗi lần cầm lái có bao giờ chịu đi sau người ta đâu.

- Thế nên gã mới mua Land Cruiser. Thô muốn chết!

Cô tên Ngọc ngồi ở hàng dưới nói với lên:

- Bình, anh cho lão Thanh hít khói đi.

Bình chỉ cười nhạt:

- Kệ hần. Hôm nay ngày lễ nên đường đông quá. Cần thận vẫn hơn.

Bình lái xe rất bình tĩnh. Lại thêm điều hòa thổi hơi mát và tiếng nhạc du dương khiến cho Vân vô thức thiếp đi cho đến khi tỉnh lại, đã thấy xe dừng ở trước một khu resort 5 sao. Hôm nay, cô nhận lời đi đón lễ giáng sinh cùng Hải, chính thức làm quen với những người bạn xung quanh anh và bước gần hơn đến với thế giới của chàng trai 23 tuổi, người đã mở toang ô cửa sổ để bước vào trái tim cô.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38

Resort có cái tên khá lãng mạn: Ocean Star. Không gian phòng tiếp tân thoáng rộng, tràn ngập ánh đèn vàng dịu và mùi hương ngọt ngào khi ẩn khi hiện của những giỏ lan hồ điệp được bố trí một cách khéo léo ở khắp nơi. Một cô lễ tân mặc đồng phục màu lam nhạt của resort bưng khay đựng thứ sinh tố thanh long mát lịm và khăn mặt ra cho những vị khách mới tới. Một cô khác lịch sự đi thu giấy tờ tùy thân và giao chìa khóa phòng cho mọi người. Sau đó, còn có cả một nam phục vụ giúp xách đồ và dẫn đường cho họ trở về phòng riêng.

Tổng cộng bọn họ thuê 6 căn phòng hạng “seaview bungalow” – dạng phòng riêng hướng biển, nằm cách biệt nhau trong một khu vườn rộng lớn để đảm bảo tính riêng tư. Khu nghỉ dưỡng nên tuyệt đối yên tĩnh, thậm chí có chút hoang vắng, chỉ có tiếng sóng biển thủ thủ êm dịu và những ngọn gió lộng lẽ lướt trong bóng đêm.

Anh phục vụ mở khóa phòng, trước khi rời đi còn tươi cười chúc:

- Chúc anh chị có những ngày thật vui vẻ tại Star Ocean!

Hải nhận chiếc chìa khóa, nhìn thấy trong căn phòng rộng rãi tiện nghi chỉ có một chiếc giường đôi, khoe môi nhướn lên cười hài lòng. Anh ném chiếc túi xuống đất, quăng mình lên trên mặt đệm trắng muốt, giang tay giang chân, thờ dãi thỏa mãn:

- Ôi! Êm quá!

Vừa lúc đó thì điện thoại reo. Là Bình trưởng đoàn gọi đến nhắc 30 phút nữa mọi người sẽ tập trung ở quầy lễ tân để đi ăn tối. Vân gác máy xong, bước tới gần đá đá vào chân Hải:

- Chúng ta có 30 phút để sửa soạn. Anh có muốn tắm trước không?

Hải giả vờ nhắm mắt nằm yên như hóa đá trên giường. Vân bảo:

- Em tắm trước vậy!

Hải ngồi bật dậy:

- Để tiết kiệm thời gian, anh thấy tại sao chúng ta không tắm chung nhỉ?

Đáp lại anh là tiếng sập cửa rất mạnh.

Để chuẩn bị cho chuyến đi này, Thiên Vân đã suy nghĩ đến đâu hết cả đầu. Trong đó, điều khiến cô nhức đầu nhất là mấy người bạn của Hải cũng trạc tuổi anh, tức là đều kém cô những 5 tuổi. Trên thực tế, họ đều phải gọi cô bằng chị hết. Khoảng cách 5 năm đầu phải là nhỏ. Cứ thử tưởng tượng lúc cô mặc đồng phục áo dài trắng bước vào cấp trung học cơ sở còn họ chắc mới già từ lớp mẫu giáo thò lò mũi dài, cô bỗng cảm thấy mình già hơn họ rất nhiều. Vì thế, với mong muốn mình thật hòa đồng với các bạn của Hải, cô đã chuẩn bị khá kỹ, quần áo mang theo đều theo sự tham vấn của Mưa Xuân. Sáng nay, bà mẹ trẻ ấy còn mang túi đồ của mình đưa cho Vân, nói trong này có vài bộ cực mới chưa có cất mác, mà do sắp sinh em bé nên anh xã cũng không cho mặc mấy kiểu này nữa. Vân lấy từ trong túi ra xem, thấy toàn là váy thun hai dây trễ ngực, ngắn không thể nào ngắn hơn. Biết là Vân sẽ ngại nên cô nàng còn dặn dò: “Đi chơi phải mặc cho thoáng chứ. Giờ trẻ ai chẳng mặc như thế này. Chị kín cổng cao tường thả nào chả bị gán cho cái mác bà già!” Mặc thì mặc. Vân tặc lưỡi trông chiếc váy mỏng manh màu vàng vào người, trước khi ra khỏi nhà tắm dù không trang điểm cũng thoa một ít phấn hồng lên má.

Hải đã rời giường, đang đứng ở gần quầy bar mini kiểm tra tin nhắn trong điện thoại. Lúc cô gái từ trong nhà tắm đi ra, anh ngẩng đầu lên nhìn, ngay lập tức mất như lời cả ra ngoài. Làn da trắng sứ, vừa mới tắm xong nên trông càng tươi mát, đường cong hấp dẫn trong làn vải bó sát cơ thể, cặp đùi thon thả, ngực thấp thoáng đầy đặn, tóc hơi ẩm ướt, gò má hồng hào... Hải ghen ngào không nói lên lời. Thiên Vân tỏ vẻ tự nhiên kéo kéo hai chiếc dây áo lên cao thêm một tí, che đi cảm giác hờ hang, nói:

- Em xong rồi. Tối lượt anh đó.

- Em... – Hải đột nhiên trầm giọng, nói rành mạch từng tiếng: – Đi-thay-đồ-ngay-cho-anh!

- Tại sao?

- Đừng hỏi anh tại sao. Anh không muốn em mặc như thế này đi ra ngoài đường.

Vân biết điều không nói gì nữa, lẳng lặng thay bộ đồ ” người trẻ bây giờ toàn mặc như thế” bằng một chiếc áo phông màu trắng đơn giản và quần Jean lửng. Lúc đấy mới thấy khuôn mặt cau lại Hải giãn ra một chút. Anh dùng tay lau sạch phần má hồng trên mặt cô mới vừa lòng đi vào nhà tắm.

Do chút sự cố về trang phục nên họ là cặp tập trung muộn nhất. Lúc Hải nắm tay Vân đi về phía đám người đang ngồi ngóng ngàng ngồi trên ghế sofa khu vực đón khách, tất cả nhao nhao đứng dậy:

- Tập hợp đủ rồi. Đi thôi!

- Anh lè mề quá cơ! – Một cô gái cao giọng trách móc. Vân đưa mắt nhìn về phía phát ra tiếng nói, thấy một đôi mắt sắc sảo trên gương mặt đẹp nổi bật. Khuôn miệng vừa buông lời trách cứ có phần nũng nịu ấy giờ lại mỉm cười, lộ chiếc răng nanh nhỏ xinh có đính một viên kim cương. Khi cô ấy cười, cả viên đá quý lẫn khuôn mặt đều tỏa nét quyến rũ lấp lánh không hề che giấu. Khi bạn đã gặp những người như thế này một lần, sẽ động lại ấn tượng không thể nào quên được. Trí nhớ vừa thực hiện một đoạn phim, tua lại từng hình ảnh như những thước phim lùi. Quán bar mờ mịt, thân hình trẻ trung bốc lửa trong bộ quần áo màu đen, cánh tay để trần mềm mại giống như con rắn. . . Lòng bàn tay của Vân không hiểu sao cảm thấy lạnh toát.

Hải cười cười:

- Xin lỗi để mọi người đợi. Để tôi giới thiệu một chút. Đây là Thiên Vân, my sweetheart. Vân à, đây là Thanh, Tuyết bạn gái Thanh, Phương, Tuấn, Mai.

Các cô gái đều nhoeo miệng cười đáp lại lời giới thiệu. Người đàn ông tên Thanh kiêu cách xã giao đứng dậy, vươn tay ra bắt tay với Thiên Vân:

- Xin chào. Chúng tôi cứ thắc mắc ai có thể khiến cho gã Việt kiều đào hoa kia chịu chui đầu vào rọ. Hóa ra là người đẹp.

- Chào anh!

- Nhưng này Hải, sao tôi thấy trông Vân quen quen nhỉ, cứ như là đã gặp nhau ở đâu rồi đấy!

Hải chưa kịp đáp lời thì cô gái tên Mai lên tiếng:

- Sao trí nhớ của mấy người kém thế. Tôi nhìn một cái thôi là nhận ra ngay. Chúng ta đã gặp cô ấy trong quán bar.

- Đúng đúng... Hôm ấy...

Thành đã nhớ lại rõ ràng. Anh ta nhớ hôm đó cô gái này bị say rượu, tới bàn anh quậy tung lên, rồi một mực nhận Hải là người nào đó mà cô ta quen biết. Sau đó... Sau đó Hải lãnh trách nhiệm ”xử lý” cô ta. Có lẽ nào...

- Ha ha ha... Hiểu rồi! Hiểu rồi! – Thành cười một cách sáng khoái. – Hải à! Anh bị cô ấy nhận nhầm. Bây giờ cho thành thật rồi chứ gì. Giời đấy!

Cả Bình và Tuyết là những người cùng có mặt buổi tối hôm đó nhất loạt nhớ ra chuyện cũ, bắt chước nhau phụ họa vài câu. Đến lúc tất cả đã yên vị tại một nhà hàng hải sản nổi tiếng, chủ đề này vẫn rất rôm rả. Nhất là đối với các cô gái, chuyện tình yêu của người khác bao giờ cũng gọi lên rất nhiều hứng thú.

Nguyệt quay sang Vân:

- Có người giống hệt anh Hải hả chị? Chuyện này lần đầu tiên em nghe đấy! Thường thì chỉ có anh em sinh đôi mới giống nhau 100% được.

Vân cười gượng. Cô không muốn xoáy vào chủ đề này. Dù câu chuyện của cô chẳng cần phải giấu giếm nhưng cô không muốn đem ra kể ở chỗ đông người giống như một câu chuyện phiếm. Hải đỡ cho cô:

- Tôi có biết một trường hợp nữa. Là nhân bản vô tính.

Bình rót thêm một lượt rượu vang cho mọi người:

- Nói về nhân bản vô tính, tôi tình cờ vừa mới đọc một bài báo về lĩnh vực này. Chả biết họ nói có đúng không. Rằng các nước tiên tiến đều có khoa nghiên cứu về nhân bản người vô tính, với mục đích phục vụ trong quân đội.

Mấy cô gái chẳng hứng thú gì tới quân đội với cả sinh sản vô tính, rì rầm hỏi nhau xem ngày mai đi bơi lúc mấy giờ, chuẩn bị bikini màu gì, nhãn hiệu kem chống nắng nào hiệu quả. Vân đứng dậy, nói nhỏ:

- Xin lỗi, mình đi rửa tay một lát.

Mai đứng lên theo:

- Tôi đi cùng với chị.

Họ vào trong toa-lét của nhà hàng. Lúc cả hai đứng ở bồn rửa tay, Mai rút trong túi ra một cây son, cẩn thận bôi lên môi. Son màu đồng sậm, rất kén người dùng, nhưng không hiểu sao lại hợp với cô gái này một cách kỳ lạ. Bôi xong, cô ta nghiêng đầu ngắm nghía khuôn mặt mình trong gương, cũng

chẳng nhìn vào Thiên Vân, hỏi một cách băng quơ.

- Chị với Hải đã sống chung rồi à?

Vân ngẩn ra một khắc mới biết là Mai đang hỏi mình. Mà lại hỏi một vấn đề rất tế nhị, cô không biết lúc này nên trả lời ra sao.

- Tại sao bạn lại hỏi như vậy?

- Chúng tôi biết anh ấy gặp tai nạn, muốn tới thăm nhưng Hải không cho. Nói là đang ở nhà bạn gái, chúng tôi tới chẳng khác nào phá đám chuyện tốt của anh ấy. Cả đồng nghiệp cũng không cho đến!

Có cả chuyện này nữa sao? Đứng rồi, thả nào trong suốt thời gian ba tháng qua chẳng thấy có ai đến thăm hỏi, mặc dù Vân biết Hải thân với khá nhiều người ở thành phố này. Hẳn là anh không muốn cô phải khó xử nên đã từ chối tất cả bọn họ.

- Chị biết không, khi Hải nói có bạn gái, tôi thực sự rất tò mò. Vì vậy dù đang bận một công việc quan trọng, tôi cũng phải gác lại để tham gia chuyến đi này.

Vân chỉ biết cười khỏ:

- Mình là nhân vật được quan tâm thế ư?

Mai không để ý, tiếp tục nói:

- Khi nhìn thấy chị, tôi nhận ra ngay. Vì từ lúc tôi gặp chị lần đầu tiên ở quán bar, tôi đã thấy chị không đơn giản. Quả thật không đơn giản!

Cô gái bặm môi lại để son bám chắc hơn vào môi mình, lấy một ít khăn giấy dặm hai bên khóe môi, thành thạo vứt nó vào sọt rác. Giọng điệu trong câu nói của cô ta rất mạnh mẽ, nhưng lại được phát ra một cách cực kỳ tự nhiên, giống như họ đang nói về thời tiết hay cái gì đó đơn giản đại loại như thế. Nhưng Vân không hiểu vì sao cô ta cố ý nói ra những lời như vậy? Cô ta biết điều bí mật gì ư? Mình đã làm gì cô ấy?

- Quả thật mình không hiểu ý bạn đang muốn nói đến điều gì. Mình vào trước đây!

- Được, vào thôi! Nhưng những gì tôi muốn nói với chị còn nhiều lắm. Sáng sớm mai, 5 giờ, tôi chờ chị ở đây chờ là phía cuối bãi biển của resort. Dù chị tới hay không, tôi vẫn đợi ở đó.

Dù tới hay không, tôi vẫn đợi ở đó. Lời nói này tại sao lại dành cho cô? Chẳng có chút thiện ý nào trong lời nói đó cả. Mặc dù đó không phải là một lời đe dọa, nhưng đối với Thiên Vân, tính chất của nó cũng chẳng khác gì đe dọa là mấy. Mà bản thân Hoàng Thiên Vân, cô không bao giờ muốn cuộc sống của mình lại bị người khác làm cho xáo trộn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39

Cuộc đi chơi lễ giáng sinh, đối với Thiên Vân mà nói, đã mất hết ý nghĩa hai từ “vui chơi” của nó. Tâm trạng của cô trĩu nặng, lại không biết che giấu như thế nào, nên dù đã cố hết sức giả vờ cười như là đang không có chuyện gì xảy ra, cô cũng cảm thấy da mặt mình nặng trĩu. Hải lại vô tư không biết gì, ríu rít bên cô một bước cũng không rời. Sau khi ăn tối xong, tất cả biểu quyết và tán thành phương án đi bar, anh lại càng quẩn lấy cô hơn, như là hận không thể trước mặt bạn bè anh nói rằng anh đang yêu cô đến như thế nào.

- Thiên Vân, chúng mình ra nhảy đi.

Xen lẫn giữa những bài nhạc không khí giáng sinh sôi động, DJ thỉnh thoảng lại cho phát những giai điệu nhẹ nhàng, trữ tình. Hai mặt Hải sáng lên, năng nặc đòi đưa cô ra sân nhảy.

- Thôi thôi... Em không nhảy đâu. Nếu anh muốn nhảy thì cứ ra đi.

- Làm sao được? Anh ra nhảy với không khí à? Đi... đi mà...

- Nhưng...

- Em có biết từ sau đám cưới của Mùa Xuân với Thành, anh đã có ước ao gì không?

- Ước gì?

- Đó là được nắm tay em, đang hoảng bước trên sàn nhảy, giống như cặp tình nhân trong bài hát “I don’t know much” ấy. – Giọng anh như rót vào tim cô. – Sau đó, anh nhìn sâu vào mắt em dưới ánh đèn, thì thầm vào tai em “I know that I love you!”. Anh đã ao ước đến phát điên! Em không thể nhẫn tâm khiến nó không thành sự thật được!

Lời tán tỉnh ngọt ngào của anh khiến cho Thiên Vân bị dẫn dụ, nắm tay anh cùng theo ra sàn nhảy. Hải vòng hai tay ôm ngang eo Vân, kéo cả người cô kề sát vào phía anh, diu cô đứng đưa chậm chậm trong tiếng nhạc. Lúc đầu Vân còn không chuyên tâm, đưa mắt gượng gạo nhìn ngó khắp nơi. Nhưng sau đó, tâm tình đang căng như dây đàn của cô dần dần được thả lỏng. Cuối cùng, cô bị cuốn vào cùng với cử động của anh, để cảm xúc chìm đi trong giai điệu du dương. Những sợi dây tơ trong lòng như rung lên mỗi lần chân hai người cọ vào nhau, hay khi trán cô động khê vào cằm anh trong mỗi chuyển động. Sàn nhảy mỗi lúc một đông, Hải càng kéo sát cô vào mình hơn, tới mức dường như ngực cô dán chặt lên cơ thể anh. Những chuyển động trở nên quá sức nóng bỏng, làm dấy lên trong cô một sự khao khát trống trải muốn được lấp đầy. Nó giống như đóm lửa nhỏ, dần dần bùng lên, lan tỏa mãnh liệt và cuối cùng là thiêu đốt cơ thể cô khiến cho hô hấp khó khăn. Cô hơi ngước lên nhìn anh, vừa đúng lúc anh cúi xuống. Mắt hai người chạm nhau. Từ góc độ của mình, Vân thấy những đường nét gợi cảm của đường viền bờ môi sắc sảo. Tay cô vít đầu anh xuống, còn thân người thì rướn lên, miệng tìm đến môi anh cắn một cái.

- A... – Hải bị tấn công bất ngờ, rít lên nho nhỏ. Để trừng phạt lại kẻ gây họa, anh siết mạnh eo cô, đồng thời miệng anh cũng truy kích lại môi bằng cách cúi xuống và hung hăng hôn. Nụ hôn ác ý rất dài. Triền miên như không có kết thúc. Tay cô quẩn lấy cổ anh mỗi lúc một chặt. Vòng ôm dưới eo cũng càng siết sao hơn. Khi dứt ra, anh ghé vào tai cô, thì thầm hỏi:

- Chúng ta ... về resort nhé?

Nói rồi không đợi cô trả lời, ôm cô vào trong ngực, băng qua đám người đông đúc trong quán bar đi ra ngoài, vẫy một chiếc taxi.

@@@

Vừa vào trong phòng ở resort, không kịp mở đèn, Hải đã tấn công Thiên Vân bằng cách ép cô vào cánh cửa, vừa hôn cô với một nhịp điệu mạnh mẽ, hai tay lần tìm gấu áo pull của cô kéo lên. Những ngón tay ẩm ướt trượt theo những đường cong hai bên eo Vân đi lên, để lại trên da những dư chấn nhỏ. Anh trượt chiếc áo ra khỏi đầu cô, tìm đến chính xác vị trí của chiếc quai áo ngực, đẩy nhẹ hai chiếc dây mảnh ra khỏi bờ vai mềm mại. Bờ môi nóng vừa mới mát môi cô giờ chuyển hướng sang mục tiêu mới, trượt xuống hóm cổ, rồi lên phía trên bầu ngực còn thấp thoáng ẩn hiện sau lớp ren của chiếc áo lót.

Căn phòng yên tĩnh quá! Chỉ nghe tiếng thở và những vuốt ve nồng nhiệt của hai người. Hải nhấc bổng người Thiên Vân, dựa theo ánh sáng yếu ớt như ánh trăng non ở trong phòng đặt cô lên giường. Cô giống như một đóa hoa mềm mại, đang nở bung tỏa hương dịu ngọt quyến rũ anh. Nhục cảm hoang sơ thiêu đốt, anh đè lên người cô, nắm chặt lấy hai tay cô, hôn như đóng dấu lên mặt, lên cổ, nắn nắn nơi bầu ngực mềm mại. Anh cảm nhận được sự chào đón của tấm thân yêu kiều, cùng hơi thở gấp gáp những âm thanh mơ hồ của cô.

- Em nói gì? – Giọng anh đã lạc hẳn đi. Nhưng chỉ một giây sau đó, một từ đã lọt vào tai anh. Anh nghe thấy cô gọi tên “Son!” trong vô thức.

Đèn đã được bật lên. Ánh đèn vàng nhạt không xua nổi không khí lạnh lẽo trong phòng. Có lẽ điều hòa mở quá thấp rồi. Vân cúi người xuống nhặt chiếc áo lót và áo pull vương trên sàn lên mặc lại vào người. Căn seaside bungalow tiện nghi, rộng thênh thang giờ chỉ còn một mình cô. Trống trải vô cùng. Cô đi ra ban công phía ngoài, tựa lên lan can nhìn ra biển. Biển đêm hiền hòa vỗ về bờ cát. Nhưng có một con sóng đi lạc cứ mãi nhấp nhô không biết chốn nào là bến bờ.

Vân đợi nhưng suốt đêm không thấy Hải quay về. Điện thoại của anh cũng bị vứt lại ở trong phòng. Cô rất mệt nhưng lại không ngủ được, chỉ mong trời mau sáng. Đợi mãi cũng u mê thiếp đi trên ghế, đến khi tỉnh lại, trời vẫn còn tù mù. Cô kiểm tra đồng hồ thấy vẫn chưa đến 5 giờ nhưng lòng sốt nóng như có lửa đốt bên ra ngoài đi loang quanh một vòng, sau đó quyết định tới tìm Bình. Ngoài cách tìm bạn bè của anh ra, cô không còn nghĩ được phương pháp khả thi nào khác trong tình huống hiện tại này được. Bình không những là trưởng nhóm, mà hơn nữa, chỉ qua thời gian tiếp xúc ngắn ngủi, Vân nhận thấy dù cho anh còn ít tuổi nhưng lại có sự điềm đạm, chín chắn mà những người còn lại, trong đó bao gồm cả Hải vẫn chưa có được.

Khuôn mặt hiện rõ vẻ cáu kỉnh vì ngại ngủ của Bình dịu lại khi anh nhìn thấy bộ dạng thê thảm của cô gái đứng trước cửa phòng mình. Anh ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì vậy Vân?

Chỉ nghĩ đến việc nói với người khác rằng bạn trai mình cả đêm đi đâu cũng không biết, Vân cảm thấy mình là một người thật thất bại. Cô áp úng mãi mới đủ can đảm để nói:

- Tôi xin lỗi làm phiền anh sáng sớm thế này. Nhưng Hải... Anh ấy... Anh Bình có biết anh ấy đang ở đâu không?

- Là sao? Không phải tối qua hai người về trước à?

- Tối qua về tới resort, chúng tôi có chút chuyện. Sau đó Hải bỏ đi. Tối giờ tôi cũng không biết anh ấy đi đâu.

Bình nhướn đôi mày rậm của anh ta lên. Sau đó nó giãn ra ngay lập tức, chừng như Bình đã tìm ra được đáp án, nhưng anh còn ngập ngừng chưa muốn nói cho Thiên Vân biết. Cô cảm nhận được điều đó, truy hỏi dồn dập:

- Anh biết chỗ anh ấy, đúng không?

Anh ta chối ngay:

- Không, không. Tôi không biết. Nhưng chắc cậu ta chỉ quanh quẩn đâu đây thôi, đừng lo lắng quá. Bây giờ Vân về phòng nghỉ đi. Có chuyện gì tôi sẽ báo lại cho Vân ngay.

- Vậy nhờ anh.

Tuy là nói như thế nhưng Vân làm sao có thể ngồi yên một chỗ để chờ đợi đây? Cô lén đứng ở một góc khuất theo dõi Bình, thấy anh ta lấy điện thoại ra bấm số một cách vội vã. Sau cuộc nói chuyện ngắn, Bình bắt đầu đi rất nhanh men theo con đường rẽ xuống khuôn viên. Anh dừng lại trước cửa một căn hộ, nhảy qua ba bậc thềm lên đến cửa, nhấn chuông gọi người trong phòng. Phải đến mấy hồi chuông qua đi, chủ phòng mới ra mở cửa. Dù ở khoảng cách này, Vân vẫn nhận ra đó là Mai. Cô ta trông có vẻ bối bối, trao đổi vài câu với Bình. Sau đó, Bình đẩy cửa vào và hai người bọn họ biến mất sau cánh cửa nặng nề.

Vài phút chờ đợi đối với Vân giống như cả một thế kỷ chậm chạp trôi qua. Cuối cùng, cô không thể chịu đựng thêm một giây nào nữa, chạy xầm xầm qua vạt cỏ, tự lừa dối bản thân rằng những linh cảm xấu sẽ không xảy ra. Nhưng khi xộc thẳng vào trong phòng, thấy Hải tóc tai rối bù đang ngồi trên giường, cô cảm thấy bầu trời phía trên đầu mình đang dần dần biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40

- Lấy danh nghĩa bạn bè, em vô cùng sáng suốt báo cho anh biết cô ta không hợp với anh chút nào!

- Anh không muốn nghe bất kỳ điều gì về chuyện này nữa.

- Chả lẽ anh không hiểu hay sao? Hãy nhìn anh đi. Người ngoài có thể thấy anh chỉ là cái đuôi của cô ấy. Cô ấy gọi món gì, anh liền ăn theo món đó. Cô ấy đồng ý đi bar, anh mới dám đi. Anh đoán ý cô ấy, chỉ sợ cô ấy không vừa lòng. Đây không phải là yêu, mà là dựa dẫm. Hay nói một cách khác, là... phục tùng.

- Em chỉ nói linh tinh thôi!

- Em không biết cô ấy đã làm gì mà anh lại thành ra như thế. So với Hoa Linh chờ đợi anh suốt ngàn ấy năm, Thiên Vân xét 100 lần cũng không bằng.

Hải ưỡn oai đứng lên rời khỏi giường. Quần áo trên người anh đầy mùi rượu và thuốc lá, bất giác khiến cho anh cảm thấy buồn nôn. Anh cố áp chế cơn xây xẩm trong người, quay sang nói với Mai:

- Trước giờ anh vẫn chỉ coi Hoa Linh như em gái!

- Không đúng. Em là bạn thân của Hoa Linh, cũng là bạn của anh. Có chuyện người trong cuộc thì không hiểu, nhưng người bên ngoài lại rất tỏ tường. Chỉ có điều là anh vẫn chưa nhận ra tình cảm của mình đây thôi. Em biết anh có quan hệ chơi bời với rất nhiều cô gái, nhưng chỉ với riêng Hoa Linh thì không. Anh luôn bảo vệ Linh, không để vậy bản đến Linh. Cuối cùng, anh sẽ về bên Hoa Linh, đúng chưa?

Hải mệt mỏi quá độ, không còn hơi sức đâu mà đứng ở đây tranh luận với Mai. Anh không biết lúc này Vân đã rời khỏi resort chưa. Cô sẽ về trước bằng cách nào? Hình như ở đây chẳng có tuyến xe trực tiếp nào để bắt về thành phố cả. Anh lao đảo một chút, rồi định thần lại bước chân, hướng ra phía cửa phòng. Đột nhiên, Mai chặn trước mặt anh, cả thân hình của cô áp sát vào người anh. Hai tay Mai túm lấy áo trên ngực Hải, giọng khàn khản:

- Nếu như không phải là Hoa Linh, thì tại sao lại không phải là em? Anh có biết em đã thầm yêu anh từ lâu lắm rồi không? Nếu như không có Hoa Linh, em đã không phải im lặng lâu như thế.

Hải thoáng bối rối. Nhiều lần đi chơi cùng nhau, anh và Mai cũng có nhiều cử chỉ thân mật, nhưng chỉ là sự thân mật giữa bạn bè với nhau, anh chưa bao giờ đi quá giới hạn. Mai lại càng không. Bây giờ nghe cô thổ lộ như vậy, hóa ra, anh không hề biết gì về tâm tư của các cô gái. Hải lắc lắc đầu. Bây giờ anh chỉ lo chuyện của Vân đã phiền não lắm rồi, chẳng còn hơi đâu để ý đến người khác. Hải nắm lấy cánh tay của Mai kéo ra khỏi người mình, thấp giọng bảo:

- Cứ xem như anh chưa từng nghe em nói gì!

- Không! Em biết việc em đang làm. Em yêu anh!

Nói xong, Mai rướn người lên hôn Hải. Anh đẩy cô ta ra, nhưng cô vẫn cứ lì lợm quần lấy anh. Hai người đang giằng co trước cửa phòng thì Nguyệt bước vào. Cô hình như mới rửa mặt xong, nước làm ướt một đám tóc mai. Dưới mớ tóc đó là ánh mắt ngạc nhiên cực độ:

- Xin lỗi! Chuyện gì đang xảy ra ở đây vậy?

Hải tranh thủ đẩy Mai ra, đứng cách xa cô một khoảng, vội vã giải thích với Nguyệt:

- Xin cô đừng có hiểu lầm.

- Được rồi. Nhưng hai người có biết Bình ở đâu không? Tôi ngủ dậy đã không thấy anh ấy đâu cả?

- Bình vừa ở đây ra. Chắc cũng chỉ quanh quẩn đâu đó thôi. Tôi đi tìm cùng cô.

Nói xong, anh kéo Nguyệt lập tức rời ra ngoài. Quả nhiên vừa mới đi được một lát thì gặp Bình đi tới từ hướng đối diện. Anh chỉ nhìn Hải nói ngắn gọn:

- Cô ấy đi xe của resort ra bến xe khách rồi!

Hải gật đầu tỏ ý đã biết, lại cảm thấy lúc này phản ứng của anh không đúng, bèn hướng Bình chân thành nói:

- Ban này, xin lỗi anh!

- Người anh cần xin lỗi không phải là tôi! – Sau đó anh quay sang cô gái đi cùng, nói giọng cứng chiều: – Không ngủ nữa à? Vậy chúng ta đi ăn sáng nào!

Hai người bọn họ rủ Hải đi chung nhưng anh chẳng thiết gì ăn uống nữa, bèn từ chối rồi quay lại về phòng. Đồ đạc của Thiên Vân đã dọn mang đi cả, khiến cho căn phòng trông ảm đạm. Ga giường hơi bị xô lệch, và lạnh lẽo, chẳng còn lưu lại chút hơi ấm nhỏ nhoi nào. Tất cả cũng lạnh lẽo như lòng anh lúc này. Anh muốn gọi điện thoại cho cô, nhưng lại không biết làm sao để đối diện với cô. Có lẽ cô nói đúng, họ cần bình tĩnh lại rồi mới nên gặp mặt nhau.

Đến chiều, mọi người thu dọn đồ đạc, trả phòng resort và khởi hành về lại thành phố. Hải yêu cầu được cầm lái. Bình ngần ngại một lúc mới đưa chìa khóa xe cho anh. Anh đeo kính râm, cười cười vỗ vào vai anh chàng:

- Yên tâm đi, tôi tinh táo lắm. Chỉ là đang muốn đầu óc tập trung một chút.

Sau đó anh chuyên tâm vào lái xe. Tư thế lái xe của Hải rất đẹp, dáng người thả lỏng thoải mái, dường như có vẻ hơi lơ đãng nhưng mắt luôn nhìn thẳng, hai tay linh động trên vô lăng. Nó toát lên một vẻ nam tính gợi cảm và đáng tin cậy. Mai đã chuyển từ chiếc xe Land Cruiser của Thành sang xe này, tranh ngồi ở ghế phụ ngay cạnh Hải. Thi thoảng cô ta tựa tay lên cửa sổ ngắm anh không chớp mắt nhưng Hải cũng chẳng buồn để ý. Chiếc Ginger lao nhanh trên đường với tốc độ khó tin. Có lẽ lúc này, chỉ khi để các giác quan căng lên, mạch máu chạy rần rật trong huyết quản, tâm tư nặng nề của anh mới bật đi như gió đang lao vun vút bên ngoài xe.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 41

Hải gặp cô tổ trưởng của chung cư trong lúc anh đang nặng nề kéo chiếc túi du lịch đi tới trước cửa thang máy.

- Đây, cậu kia. Cậu gì em họ cô Vân ơi!

Hải ngạc nhiên quay lại:

- Cô gọi cháu?

- Ủ, đúng rồi. Mà cậu tên là gì ấy nhỉ?

- Hải ạ!

Bà cô cười, vỗ tay lên trán:

- Chán thế! Đạo này già rồi chẳng nhớ được cái gì. Thế cậu thuê phòng trên đây thấy được không?

- Dạ tốt ạ. Cảm ơn cô đã giới thiệu.

- Có gì đâu, hàng xóm giúp đỡ nhau là lẽ đúng mà. Đây, đây là giấy mời họp tổ dân phố chiều tối mai. Cậu mang lên cả hộ Vân giùm cô nhé.

- Vâng!

Anh nhận lấy hai cái giấy mời. Trước khi rời đi, cô tổ trưởng còn hỏi vót một câu: “Cậu làm ở công ty xây dựng hả? Thế đã có bạn gái chưa để cô giới thiệu cho cháu gái cô. Con bé ấy xinh lắm, mới tốt nghiệp đại học Ngoại Ngữ...”

Hải thầm nghĩ các bà cô lớn tuổi ở Việt Nam quả nhiên hình như ai cũng rất quan tâm đến người khác thì phải. Một dạo trước anh hay trồng cây si ở phía đối diện bên kia chung cư của Vân, bà bán hàng tạp hóa cũng thường xuyên hỏi han và còn cho anh mượn ghế để ngồi cho đỡ mỏi chân nữa chứ. Anh cầm hai cái giấy mời đi lên căn hộ trên lầu 5. Phòng ốc gọn gàng, bình hoa bằng sứ trắng hình tròn được thay mới, cắm đầy thứ hoa cúc nhạt màu vàng xanh tỏa mùi hắc hương rất nhẹ. Nhưng Thiên Vân không có nhà.

Hải quăng túi vào một góc, một mồi nằm vật lên sofa. Nằm được một lúc lâu, anh dậy đi tắm. Tắm xong, không chịu nổi sự buồn bực trong căn phòng tẻ ngắt, anh gọi điện thoại cho Phong. Ra ngoài cả buổi tối mới về nhà nhưng đối diện với anh vẫn là căn phòng trống rỗng không một bóng người. Chỉ có điều, lúc này dưới chiếc bình hoa là một tờ giấy gấp đôi. Anh vội đi tới, lấy tờ giấy lên đọc. Nét chữ xiên mềm mại của con gái viết bằng bút mực xanh, bây giờ chắc cũng chỉ còn có cô ấy là thích viết bút máy kim tính bom mực. Nhưng kì lạ là nhìn lá thư tay không hiểu sao khiến cho anh mềm lòng.

“Gửi Hải!

Nếu như anh không còn giận em, hãy nhấn một mặt cười vào điện thoại của em. Nếu như anh vẫn giận, hãy nhấn 1 cái mặt khóc. Nếu như giữa anh và Mai không có chuyện gì, anh hãy nhấn một chữ N, nếu như có, hãy nhấn chữ Y.”

Hải đoán lúc anh đi với Phong thì cô đã quay về, viết mảnh giấy này kẹp vào đây. Nhưng viết xong rồi thì cô đi đâu? Anh lấy di động ra, gọi vào máy cô. Điện thoại nổi tín hiệu nhưng cô không bắt máy. Anh đành soạn một tin nhắn, bao gồm một cái mặt cười và 1 chữ N gửi cho cô. Ngay lập tức, tin nhắn trả lời nhấp nháy gửi đến. Cô viết: “Cám ơn anh đã hết giận em. Nhưng em vẫn còn giận anh khủng khiếp. Khi nào hết giận, em sẽ gặp anh. Đợi em!”

Không khóc lóc giận dỗi. Không rảo riết truy hỏi. Không giải thích dài dòng. Cô đã làm theo cách của cô, đó là để anh lại một mình.

Trong một tuần đó, Hải đã sống những ngày tháng vừa bình yên vừa khác khoải mà trước đây anh chưa từng trải nghiệm. Đó là sống và chờ đợi. Mỗi ngày, anh vẫn đến công ty làm việc đều đặn, gặp gỡ các đồng nghiệp, khách hàng. Về nhà, anh lau chùi, sắp xếp lại căn hộ và thay nước bình hoa cúc nhạt. Giống hoa chỉ sức sống đến lạ lùng! Nó dường như chẳng héo đi, cũng chẳng phai màu. Chỉ có những chiếc lá dầm lâu trong nước là bị nhũn, cần phải tước bỏ. Đến khi tước gần hết những chiếc lá trên cành, đám hoa vẫn tươi tắn và tỏa ra mùi hắc hương dịu dịu. Thời gian rảnh rỗi, anh nằm trên chiếc ghế lười cạnh cửa sổ, đọc cuốn tiểu thuyết Thiên Vân dịch mới xuất bản trong sự biếng nhác êm ả được mang lại bởi những cơn gió lành lạnh cuối năm. Lúc này, cây cối ngoài đường đang vào mùa rụng lá. Những cây me trồng ven đường Mạc Đình Chi suốt từ sáng tới chiều không ngừng thả xuống đường những chiếc lá me già ngả màu vàng úa. Từng cành cây nâu xám xác xơ dần, giống như một nỗi cô đơn từng phút từng phút qua đi là thêm 1 khoảng trống rỗng không biết đến bao giờ mới được lấp đầy.

Cô vẫn chưa về nhà!

Cũng không liên lạc.

Đến khi bình hoa cúc bị héo mất một nửa thì cô nhắn tin về. Tin nhắn chỉ vồn vện có hai câu: “Em đã hết giận, nhưng lại bận một chút công chuyện. Sẽ về sớm!”

Thế là thế nào? Anh đọc xong tin nhắn, bần thần hết cả người. Rốt cuộc cô đang chơi trò chơi gì? Anh điên cuồng gọi điện thoại lại. Nhưng sau những tiếng tút tút tút dài vô tận, điện thoại bị ngắt. Anh gọi điện thoại của Tùng, nhờ chuyển số cho Mùa Xuân nhưng cả Xuân cũng không biết Thiên Vân đang ở đâu. Trước giờ các nhân viên của phòng Biên tập đã không cần lúc nào cũng phải trình diện ở tòa soạn, hơn nữa, chính Thiên Vân cũng nhấn lại là cô có việc riêng sẽ không lên văn phòng ít ngày. Chỉ còn có một cách duy nhất là chờ đợi, tiếp tục chờ đợi mà thôi. Có thể 1 ngày, 2 ngày, hay 3 ngày là cùng chứ gì? Cô sẽ trở về.

Hàng me trồng ven đường vẫn rụng lá dữ dội. Rồi tới lá phượng, lá điệp, lá cây dầu... Cả thành phố như chìm trong cơn mưa lá. Xào xạc... Xào xạc... Anh đã đọc hết cuốn tiểu thuyết mới xuất bản nọ. Nhớ cô, nên những gì có liên quan tới cô trở nên quý giá. Anh tìm trong tủ sách ra thêm mấy cuốn truyện do cô dịch đã xuất bản trước để tiếp tục nghiền ngẫm. Chúng đều là những truyện tình yêu lãng mạn nếu là trước đây nhìn cái bìa thôi anh sẽ chẳng buồn nhắc lên. Nhưng bây giờ, anh đọc ngẫu nhiên, như dồn cả tâm tư mình vào từng trang sách, từng tượng ra dáng vẻ của cô khi dịch dòng chữ anh đang xem đây. Vì yêu, con người ta sẽ tự giác làm những việc trước giờ chưa bao giờ nghĩ tới. Vì yêu, anh sẵn sàng ở sau cái bóng của người khác. Là người đến sau Sơn thì sao chứ? Cô nhận nhầm anh với Sơn cũng có hề gì? Anh yêu cô. Thế thôi là đủ rồi. Tình yêu sẽ giúp cho anh trưởng thành. Hải lấy tay xoa xoa cằm. Râu anh mấy ngày nay không cạo đã lún phún mọc. Anh có nên để râu không nhỉ?

Chuyến bay từ Huế đi thành phố Hồ Chí Minh thuận lợi đáp xuống sân bay Tân Sơn Nhất. Dòng người nườm nượp nối đuôi nhau, hành lý chen cùng những bước chân vội vã ra khỏi sân bay. Một cô gái thanh mảnh mặc chiếc áo len mỏng màu cà phê, đeo kính râm to bản từ trong đám người bước ra, nhìn thấy thanh niên đẹp trai đáng người cao như vận động viên ở khu vực chờ thì nhoeo cười, giơ tay lên vẫy vẫy. Cô gái không có hành lý gì nhiều ngoài một chiếc túi nhỏ đeo chéo bên thắt lưng nhưng chàng trai vẫn tiến lại gần, nắm khuỷu tay cô, dẫn ra hàng ghế trống phía ngoài, cẩn thận ấn cô ngồi xuống đó.

Chàng trai có nụ cười rất rộng, hàng răng trắng đều tăm tắp. Anh nhìn chăm chăm vào đôi mắt đeo kính đen kín mít của cô gái. Cô gái phì cười:

- Em đã nói là không sao rồi mà. Anh lại xem em như người khiếm thị thế?

- Hi hi... - Anh cười. Nụ cười rạng rỡ bẩm sinh không gì có thể lấn át nổi, hai tay đưa lên tháo chiếc kính râm trên mặt cô xuống. - Để anh xem nào!

Cô chớp chớp hai mắt, sau đó trợn lên, giả bộ làm mất nai long lanh:

- Thế nào anh?

Chàng trai ra vẻ nghiêm túc nghiên cứu, sau đó tắc lưỡi, trầm trồ thốt lên:

- Chậc chậc... Làn thu thủy, nét xuân sơn. Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh * (truyện Kiều)

Tiếng ngậm nga trầm bổng như đọc thơ. Hai người cùng cười khúc khích. Nhìn sắc trời cũng không còn sớm nữa, cô gái bèn bảo:

- Em đã dặn anh không cần phải đến đón rồi mà. Bây giờ thì cũng ai về đường nấy! Phía nhà em cũng không tiện đường với khu anh ở.

- Anh tiễn em đi, cũng phải xem em có an toàn trở về hay không. Các bác sĩ nói sao? Lúc anh gọi cho cậu Dũng, thấy nói vẫn chưa có kết quả xét nghiệm.

Cô gái giải thích gì đó cho chàng trai. Anh chăm chú lắng nghe, gật gù đầu tỏ vẻ hiểu biết. Chừng vài phút sau, họ cùng nhau ra khu vực đón taxi. Một chiếc taxi 4 chỗ trở tới. Anh mở cửa xe cho cô, dặn dò một tràng khiến cho cô gái nhăn mặt.

Chiếc xe bốn bánh rời khỏi sân bay. Đến lúc này, Vân mới thả lỏng người, ngả lưng lên ghế, duỗi thẳng người cho chân tay bớt tê cứng. Những ngày vừa qua có quá nhiều chuyện cứ dồn dập xảy ra khiến thần kinh của cô thật căng thẳng. Lúc nãy ở trước mặt Băng Băng, cô đã phải gồng mình lên mới có thể duy trì được bộ mặt tươi tỉnh. Mấy ngày nay anh đã giúp đỡ cô rất nhiều nên cô không muốn khiến anh thêm bận tâm. Điều hòa trong xe lạnh toát. Cô nhờ tài xế hạ cửa kính xe xuống, sau đó nhắm mắt ngồi im, mặc cho gió từ bên ngoài lùa vào vồn lên mặt. Một chiếc lá vàng tay vèo vào trong xe, rớt lại lên lòng bàn tay cô đang tựa lên đùi. Cô bất giác nắm lấy chiếc lá khô, khóe miệng thoáng mỉm cười khi thầm nghĩ, cô sắp về đến nhà rồi!

Thiên Vân quyết định không gọi điện báo trước cho Hải mà cứ thế về nhà. Lúc mở cửa ra, cảnh tượng vừa nhìn thấy khiến cho cô tròn mắt vì ngạc nhiên. Ở khu bếp, Hải đang đeo tạp dề, bầm chặt rất hăng một hỗn hợp gì đó trên thớt, tập trung đến độ trán nhăn lại, môi trề ra, điệu bộ trông rất trẻ con. Cả căn phòng vang lên tiếng cộc cộc cộc vui tai. Thiên Vân đang hắng một tiếng, Hải mới nhận ra là có người vào phòng. Anh ngừng tay ngược mặt lên. Trông thấy cô, Hải quăng con dao vào bồn rửa, xông tới:

- Đáng chết! Sao đi rồi lâu như vậy?

Anh hỏi xong không đợi trả lời, nhấc bổng cô lên, quay vòng vòng.

- Á, anh làm cái gì vậy? Thả em xuống! Thả xuống... Hải! Không đùa đâu!

Hải như không nghe thấy gì, tiếp tục vác cô quay vòng. Đến khi Vân chóng mặt tưởng như không chịu đựng nổi nữa anh mới hạ cô xuống. Cô sụp xuống tấm thảm, giận giữ hỏi:

- Anh làm cái gì vậy trời?

- Trừng phạt em.

Nói xong, anh cũng ngồi phịch xuống bên cạnh cô, truy hỏi:

- Nói nghe xem, mấy ngày vừa rồi em đã đi đâu?

- Em đi Huế!

- Đi Huế? Từ đây bay tới đó hơn 1 tiếng đồng hồ phải không? Tại sao lại đi xa như vậy?

- Để thực hiện 1 nguyện vọng trong danh sách những việc phải làm trước khi chết của từ hồi còn là sinh viên của em.

- Nguyện vọng gì?

- Tới Huế ăn 1 tô com hến!

- Em... – Hải làm động tác như muốn bóp cổ cô. Vân né sang một bên, cười to:

- Anh đang nấu nướng cái gì vậy?

- Giống như lần trước thôi. Chả giò!

- Được đấy, em đang thèm. Để em đi tắm cái đã. Anh cứ tiếp tục nấu đi.

Cô nhồm dậy, nhưng Hải kéo tay cô lại:

- Nói cho anh biết xem, thực ra em đi Huế có việc gì?

Nét mặt cô hơi sững lại một chút, thoáng nét bối rối. Nhưng nét bối rối phai đi rất nhanh. Mắt cô ánh lên vẻ tinh nghịch:

- Nói thật á? – Cô ghé vào tai anh, ra vẻ bí mật: – Nói thật là em không đi Huế!

Sau đó cô lùi lại, cười sảng khoái:

- Đùa anh chút. Chị đồng nghiệp có cái vé đi tour Huế nhưng lại bận việc nên em tranh thủ đi thay. Anh xem, vừa dịp em muốn đi xa một chút.

Hải nghiêng người ôm lấy cô, nói một câu rất lộn xộn như mỗi khi anh xúc động:

- Never... bỏ đi... never... again...

Sự xích mích tồn tại giữa hai người nhờ cái ôm này mà được giải tỏa. Buổi tối hôm đó, Hải trở tài nghệ nấu ăn thiên bẩm, hoàn thành món chả giò một cách xuất sắc. Sau khi làm lạnh, đến không khí không mùi không vị dường như cũng trở nên ngọt ngào hơn. Họ cùng nhau ăn tối, sau đó Thiên Vân ngủ thiếp đi trên ghế trong tiếng đọc truyện rì rầm của Hải. Nửa đêm tỉnh dậy, cô thấy mình đang nằm gối đầu lên cánh tay Hải. Khuôn mặt anh quay về phía cô, trong ánh đèn ngủ mờ nhạt ánh lên vẻ an tĩnh kỳ lạ. Da anh rất trắng, hai má do vui trong chăn ấm nên ứng lên màu hồng hồng giống như má của trái đào, lông mày “sâu róm” đậm như mực khiến cho cô chỉ muốn chạm tay vào đi đi lên cái vòng cung đó. Đây là Hải! Đây là Hải của cô! Mặc dù anh nhìn giống hệt Sơn, nhưng khi ngắm anh ở cự ly gần thế này, cô chợt phát hiện rằng thực ra thần thái của họ hoàn toàn khác biệt. Không biết ai khéo đặt tên cho hai anh em họ. Người tên Sơn thì trầm ổn như núi. Người tên Hải thì phóng khoáng dào dạt như biển. Dường như bị nhột hay thực sự cảm thấy có người soi mình kỹ quá, Hải lăm băm tiếng gì đó nghe không rõ, xoay mặt sang hướng khác tiếp tục chìm vào giấc ngủ say. Hạnh phúc tràn trề như thủy triều dâng lên trong tim cô, nhưng sao lồng ngực tự nhiên lại nhói đau? Nếu như, nếu như sau này không được ngắm anh như thế này nữa... Vân lẩm thán nghĩ, rồi cứ thế nằm thao thức đến sáng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 42

Hoàng Thiên Vân gặp lại cô gái tên Mai một cách tình cờ. Từ sau chuyến đi Ocean Star, với lần hẹn gặp nói chuyện riêng không thành, hai người không liên lạc lại với nhau. Nhưng khi Vân đi lựa đồ trong cửa hàng tự chọn, họ không hề hẹn trước lại chạm mặt nhau. Lúc ấy cũng đã là những ngày cận tết dương lịch.

Phục vụ mang ra hai ly cà phê sữa đá. Hôm đó là một buổi sáng chủ nhật trời oi nồng bất ngờ. Hải đi khảo sát hiện trường ở quận ngoại thành từ sớm. Hơn một tháng qua, từ khi chân của Hải bình phục, vị trí ngủ của hai người được hoán đổi cho nhau. Vân ngủ trên giường, còn Hải ngủ sofa. Lẽ dĩ nhiên, chiếc sofa cũ không thể chứa chấp hết thân hình dài ngoằng của anh, nên anh đã kêu Phong thay cho một chiếc ghế mới có thiết kế hiện đại, buổi tối chỉ cần ngả ra là thành một cái giường, nói chung cũng khá thoải mái.

Mùi cà phê nồng hương thơm the đắng, quện với mùi sữa đặc có đường ngọt lịm bốc lên trong không khí. Hôm nay Vân mặc một chiếc váy hoa bằng vải thô mùa hè có in hình những bông hoa nhỏ màu tím nhạt, tóc tết 3 đơn giản. Mai liếc nhìn chiếc túi đựng đôi ruột gối để ở chiếc ghế bên cạnh, loại gối đặc biệt cửa hàng mới nhập có nhồi hương liệu giúp cho giấc ngủ ngon hơn rồi cô gái mới quay sang Thiên Vân, hé cặp môi son màu đồng xinh xắn cười:

- Chị đúng là trẻ hơn so với tuổi. Nhìn ngoài, không ai nghĩ chị hơn tụi này những 5 năm.

- Cảm ơn! – Vân tạm coi đó như một lời khen. Cô quấy ly cà phê một cách uể oải. – Ai cũng nói với tôi như vậy, không chỉ có cô đâu.

Mai cười nhạt:

- Nhưng đi với Hải thì nhìn vẫn rõ là chị em. Dù cô có cố gắng mấy cũng chẳng thay đổi điều đó được.

Vân dù hiền nhưng miệng lưỡi không hề kém phần sắc sảo, cô đáp trả liền:

- Dẫu cho chỉ 18, 20 tuổi đi, miễn là cư xử như đàn ông 30 thì tôi thấy chả vấn đề gì.

- Vậy cô không đề ý chuyện của tôi với Hải lần trước? Chả lẽ cô tin giữa chúng tôi không có chuyện gì?

Vân lạnh nhạt nhấc ly cà phê lên uống:

- Nếu như cô muốn nói đến chuyện đó, thì tôi lựa chọn tin Hải chứ không phải là tin cô.

Sóng mắt Mai lay chuyển. Đôi mắt lá răm cong cong sắc sảo, tựa như cười như không.

- Thật là cảm động. Tôi cũng bắt đầu thấy ngưỡng mộ cô rồi đấy. Chả trách... Đúng là giữa tôi và Hải chẳng có chuyện gì cả. Nhưng cô có biết vì sao không? – Mai dừng lại một thoáng rồi chậm rãi nói tiếp: – Vì tôi là bạn thân của vị hôn thê của anh ấy!

Lời kết luận đưa ra như một cú đánh mạnh khiến cho Vân cảm thấy choáng váng. Lúc bước ra khỏi quán cà phê, cả người cô như một khối băng lạnh toát. Không khí oi nồng xộc thẳng đến khiến đầu cô lâng lâng váng vất như thể bản thân cô đang bị bốc hơi. Cô đứng giữa hai luồng hơi nóng lạnh trái ngược, trần mình chịu trận cái cảm giác “lửa hầm băng”. Đó không phải là sự thật, không phải là sự thật... Đôi cánh yếu ớt quấy đạp trong tâm trí cô, kêu gào phản đối. Nhưng cả lửa và băng đều quá mạnh. Đôi cánh gãy gập mà không thể thoát khỏi một vũng lầy nhớp nháp.

Những lời của Mai lúc nãy, giờ như một đàn ruồi vo ve vung quanh tai cô. Hoa Linh! Cô gái ấy tên là Hoa Linh, là thanh mai trúc mã của Hải. Cô biết Hải có một đoạn quá khứ màu xám, nhưng lại không biết rằng, trong khung trời ảm đạm ngày đó của anh còn tồn tại một áng mây trắng tinh khôi.

“Cô cho rằng tôi bịa chuyện à? Hoa Linh sắp sang Việt Nam rồi đấy! Khi ấy, cô sẽ tin lời tôi!”

- Ôi! – Giọng nữ lạnh lạnh hét lên. – Đi đứng kiểu gì thế hả? Mất đề ở gáy à?

- Xin lỗi! Xin lỗi! – Vân hoàn hồn, cuống quýt đỡ cô gái mặc váy ngắn mô đen đi một đôi bốt cao 12 phân dầy.

- Đúng là ra ngõ gặp gái! – Cô gái đẩy tay Vân ra, xách mấy túi giấy chắc vừa mới mua ở trong shop xong, ngưng nguẩy bỏ đi.

- Chị gì ơi, chị còn đồ rơi này! – Vân nhặt chiếc túi vương trên đất lên đuổi theo đưa cho cô ta. Cô nàng giật lấy, cũng chẳng thèm nói tiếng nào, chỉ liếc Vân với ánh mắt hậm hực rồi bỏ đi. Cô gái sai thoả thoả những bước chân rất mực uyển chuyển trên đôi bốt lênh khênh đến bên một anh chàng bảnh bao đang đứng ở gần đấy, bên cạnh chiếc xe hơi mui trần 4 chỗ màu trắng mới cứng. Cậu ta trông cũng bảnh bao không kém gì cô bạn gái, quần áo nhìn qua đã biết là toàn hàng hiệu, đồng bộ với mái tóc nhuộm vàng đánh rối và vuốt keo dựng lên như mấy ca sĩ thần tượng thời bấy giờ. Có điều, gương mặt ấy trông quen quen. Chỉ là ở khoảng cách này, lại bị ánh mắt trời gay gắt khiến cho hoa mắt, Vân nghĩ có thể là cô đã nhìn lầm người.

Không ngờ chiếc xe của đôi nam nữ xa lạ nọ lại bám theo cô. Tiếng động cơ bị phanh đột ngột rít lên những tiếng động chói tai. Từ chỗ tay lái, cậu trai trẻ quay sang nhìn Vân, đôi mắt giấu sau cặp kính mắt màu nâu. Chiếc gọng mạ vàng dưới ánh mặt trời sáng lấp lóe. Rồi khi Vân chưa kịp phản ứng gì, chiếc xe đã rồ ga, phóng vọt lên trước khi mất hút. Chẳng lẽ lại là cậu ta? Anh chàng công tử con nhà đại gia bị tai nạn hồi lâu nằm chung phòng bệnh với Hải đấy ư? Có vẻ như, cậu ấy đã hoàn toàn bình phục rồi!

Cuối năm là những ngày hợp hành liên miên. Mà cũng là hội hè liên miên. Tòa soạn của cô mọi người tổ chức đi Đà Lạt hai ngày. Nhưng vì tối ngày 29 công ty của Hải tổ chức tiệc cuối năm dành cho nhân viên và gia đình, anh lại đã đăng ký cho cô cùng tham gia luôn nên cô đành mang tiếng “trọng sắc khinh bạn” mà lỗi hẹn với đồng nghiệp. Việc về Hoa Linh, cô không vội vàng hỏi Hải ngay vì trong thâm tâm cô linh cảm rằng nếu như hỏi anh, hoặc đảo bới chuyện này trong thời điểm này là không thích hợp. Cô vừa muốn giành thời gian suy nghĩ cho thấu đáo, vừa mơ hồ mong một biến cố nào đó sẽ xảy ra để phá vỡ tình cảnh bối rối lúc này của cô. Và một cách tự nhiên, cô tìm mọi cách né tránh Hải. Cô đi sớm, về muộn, lấy lý do công việc tồn đọng cần phải làm hết trước khi bước sang năm mới. Và lại, Hải cũng bận bịu không kém, tưởng như ngôi nhà lúc này chỉ là chỗ để tạt qua ngả lưng một chút rồi lại phải quay quắt đi ngày.

ANZcons là một trong những công ty xây dựng lớn nên tiệc cuối năm là một sự kiện truyền thống được tổ chức vô cùng bài bản và quy mô. Khi đó thì các kỹ sư dù đang công tác ở những thành phố khác cũng được công ty cấp vé máy bay để cùng về chung vui. Thêm vào đấy, mỗi người đều có một suất kèm người nhà đi cùng. Người nào đã có gia đình thì dắt vợ hay chồng theo, còn không thì dắt người yêu, còn không nữa thì... dắt đỡ họ hàng đi cũng được.

Tối hôm nay, Hải mặc lễ phục. Đó là một bộ vest màu xám do chính tay Vân chọn cho anh cách đây mấy ngày tại một cửa hàng thời trang may sẵn uy tín ở trung tâm thương mại. Vốn là dân thiết kế nên cách ăn mặc của anh có phần tùy tiện, gần giống với dân nghệ sĩ, thậm chí nhiều lúc còn bụi phui kiểu những tay nhạc Rock lang thang. Nhất là bây giờ anh quyết định để ria mép, năn nỉ kiểu gì cũng không chịu cạo đi. Mỗi lần anh cúi xuống hôn cô, những sợi râu cứng chạm vào má Vân nhồn nhột. “Vừa già, vừa bất tiện.” – Vân thường nhăn mặt nhận xét. Nhưng Hải lại thấy hài lòng vì điều đó.

Dưới sự trợ giúp của Vân, Hải mặc xong bộ quần áo mới, xoay tới xoay lui ngắm nghía. Đường cắt của bộ vest rất vừa vặn với dáng người anh, tôn lên vóc dáng cao lớn lịch lãm. Người ta thường nói đàn ông phải béo một tí mặc vest mới đẹp chính là sai bét. Cứ nhìn Hải xem thì biết! Đến phần Thiên Vân, cô bắt Hải ra phòng ngoài ngồi còn cô đứng vào một góc khuất thay đồ. Đó là một chiếc váy chiffon dài tha thướt màu đỏ, thắt lại ở phần eo và không có tay. Hải hay mua đồ cho cô nhưng anh thích nhất chiếc màu đỏ này, còn nói lần đã cô hợp với màu đỏ. Chiếc váy bông bênh như áng mây, cực kỳ nữ tính. Chỉ là phần dây kéo sau lưng quá sâu, cô loay hoay một hồi vẫn không thể nào với tới để kéo chúng lên được.

Một đôi tay khê đẩy tay cô ra, túm lấy đầu khóa, nhẹ nhàng kéo lên. Hải đứng ngay sát sau lưng Vân, ngắm nhìn tấm lưng ong và bờ vai thanh mảnh được chiếc váy ôm khít lấy. Anh không kim được nhẹ nhàng ôm lấy cô từ phía sau, nghiêng đầu thì thào vào tai cô:

- Đẹp lắm!

Họ bắt taxi tới khách sạn. Sau khi trình diện thiệp mời tại bàn lễ tân, cả hai được đưa tới một đại sảnh rộng lớn. Toàn bộ khu vực sảnh lót thảm màu đỏ rượu vang và trang trí bằng những bó hoa tươi màu sắc rực rỡ. Trong đó tập trung hàng trăm người tham dự đến từ văn phòng tổng công ty và các dự án xây dựng trực thuộc cùng người nhà của họ. Ai nấy mặt mày tươi cười rạng rỡ, xúng xính áo xống tinh tuom. Họ tụ tập thành những nhóm nhỏ, đứng trò chuyện vui vẻ chờ đến giờ khai mạc.

Hải đặt nhẹ một tay lên eo Thiên Vân, đưa cô hòa vào đám đông ồn ào. Anh mới vào công ty nên ngoài các nhân viên trong phòng thiết kế và các sếp sòng của tổng công ty ra thì cũng chưa quen hết với các giám đốc dự án hay những giám sát làm việc trực tiếp tại các công trường thi công. Nhưng phần lớn bọn họ đều biết Hải, hoặc là nghe tiếng anh chàng “người mới” ở phòng thiết kế, đã nổi lên nhưng một ngôi sao trong công ty vì nhờ phương án của anh mà công ty đã trúng một gói thầu quan trọng. Người nọ chỉ người kia, thành ra ai cũng muốn tiến đến làm quen, hoặc là chào Hải một câu, hoặc là hỏi thăm đôi ba lời. Thiên Vân đứng bên cạnh một hồi cũng cảm thấy tức thở. Hải quan tâm cô:

- Em qua chỗ kia ngồi nghỉ một lát đi. Khi nào buổi tiệc khai mạc, anh tới tìm em.

Vân gật đầu, cô đi tìm một khúc hành lang vắng vẻ, đứng tựa vào lan can gỗ thờ dài một hồi. Không ngờ Hải ở công ty lại được chào đón đến thế, khiến cô thom lây, đồng thời cũng phải nhận không biết bao nhiêu là ánh mắt thù địch của các nhân viên nữ ANFCons. Nhớ lại lúc nãy trước mặt các cô gái xinh đẹp ấy, Hải ôm vai cô giới thiệu một cách tự nhiên: “Đây là bạn gái của tôi!”, khóe môi của Thiên Vân cong lên.

Nụ cười ấy rất bắt mắt. Trên gương mặt thanh tú trắng trẻo giống như nữ sinh, khóe môi nhếch lên có chút đắc ý, giống như một cô gái nhỏ vừa vùng trộm nghĩ gì đó mà không sợ ai bắt gặp. Nhưng chẳng may, Khoa đứng từ xa chứng kiến toàn bộ cảnh tượng này, không kìm lòng được bước lại gần, từ phía sau lưng ghé vào tai Thiên Vân hỏi lớn:

- Chị gái à? Có chuyện gì mà cười thâm có vẻ thích thú thế!

Cậu cố ý khiến cho cô bất ngờ, có điều phản ứng của bà chị này cũng hơi quá rồi thì phải. Thiên Vân không giật mình, nhưng cô lập tức quay ra đằng sau, gờ tay bầu chặt lấy hai vai người đối diện, khuôn mặt lộ vẻ hoảng hốt, trán rịn mồ hôi trong khi đôi mắt trông rỗng thất thần. Khoa hoảng sợ:

- Chị Vân, em xin lỗi. Em không nên dọa chị. Chị bị làm sao vậy? Chị Vân!

Những ngón tay của Vân bầu chặt hơn, sức lực như dồn cả xuống mười đầu ngón tay. Giọng cô lạc đi:

- Xin cậu hãy đưa tôi ra khỏi đây. Ngay bây giờ, làm ơn!

Bạn đang đọc truyện *Yêu Như Ô Cửa Sổ Mở* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.